

Лише поєднання сили та інтелекту забезпечить Україні перемогу над грізним, небезпечним і підступним ворогом



Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021—2027 роки»



УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

П'ЯТНИЦЯ, 14 СЕРПНЯ 2020 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№156 (6770)

ЦИТАТА ДНЯ

ОЛЕКСІЙ ДАНІЛОВ:

«Україна планує завершити війну на Донбасі, але не за рахунок втрати нашого суверенітету або якихось поступок, яких не сприйматиме суспільство».



Секретар РНБО про мету нашої країни досягти миру на умовах дотримання національних інтересів

Надія на Мінськ залишається

НЕПРОСТИЙ ШЛЯХ ДО МИРУ. Засідання Тристоронньої контактної групи в Мінську заплановано на 18 серпня. Про це розповів Президент Володимир Зеленський під час відвідання Бориспільської багатопрофільної лікарні інтенсивного лікування. Зустріч відбудеться в новому форматі під головуванням Леоніда Кравчука. І їй, на переконання Президента, не завадять сумнозвісні події в Білорусі. Хоч стовідсотково прогнозувати подальший розвиток не може ніхто.

Серед головних питань майбутньої зустрічі — продовження «режиму тиші» на Донбасі й звільнення українців з окупованих територій шляхом обміну. «Ми до ОБСЄ вже передали у повному форматі свій перелік. ОБСЄ підтвердила наш список на обмін, це близько 100 людей. Зараз чекаємо від тієї сторони, що вони теж нададуть свій узгоджений список, і потім ОБСЄ має визначитися у Тристоронній групі, коли технічно вже може відбуватися обмін», — цитує Укрінформ слова Володимира Зеленського.

ЦИФРА ДНЯ

42 країни

відкрили на сьогодні свої кордони для наших громадян. Упродовж тижня до переліку додалися Вірменія, Буркіна-Фасо, Того й Чад

Поромний коридор у Європу



Фото з сайту uainfo.org

4

Василь ТУГЛУК,
«Урядовий кур'єр»

Поромне сполучення Орлівка — Ісакча, яке запрацювало на українсько-румунському кордоні, можна назвати історичним із двох причин. По-перше, ця переправа через Дунай дасть змогу значно скоротити шлях сушею з України до балканських країн і навіть Туреччини. Фактично це бу-

де новий транспортний коридор Україна — Південна Європа.

По-друге, вона фактично має бути символом відкриття. Адже проєкт переправи почали обговорювати ще 22 роки тому. Однак домовленості між Україною та Румунією про її будівництво було досягнуто лише у 2006-му. А 28 травня 2015-го в Києві і 5 червня у Бухаресті було підписано угоду про організацію

цього поромного сполучення. Відкриття кілька разів переносили, щоправда, не з вини української сторони, а торік у вересні відбулося тестування — поромом переправили кілька автомобілів та два десятки пасажирів.

За попередніми підрахунками, завдяки реалізації цього проєкту шлях у південні країни ЄС скоротиться на 200 кілометрів, а час оформлен-

ня вантажів — на 10—12 годин. Пропускна спроможність переправи — 200 одиниць вантажного транспорту, 500 — легкового і 1500 пасажирів.

Для міжнародних автотранспортних підприємств відкриття переправи має непересічне значення. Проте вони сприйняли його зі стриманим оптимізмом. Чому? Про це можете дізнатися з матеріалу «Чиновники Президента нечують?»

Держзамовлення забезпечить роботу авіагалузі

РОБОЧА ПОЇЗДКА. Прем'єр-міністр Денис Шмигаль відвідав Харківщину та ознайомився з діяльністю Харківського державного авіаційного виробничого підприємства.

Прем'єр зауважив, що проблеми на підприємстві існують давно, тому урядовці прибули для пошуку спільних рішень. Ідеться про затвердження плану санації та розвитку, що дасть змогу відкрити замовлення, отримувати кошти й витратити їх

на закупівлю комплектації й будівництво нових літаків.

«Наступний етап — розвиток програми сприяння експорту. Обговорили законодавчі зміни й шляхи фінансування. Плануємо зробити замовлення двох літаків наступного року, щоб підприємство розвивалося, платило податки й забезпечувало робочі місця. Адже одне робоче місце на авіабудівному заводі створює 50 у суміжних галузях, які забезпечують

комплектацію та сервісні послуги», — зазначив він. І такі підприємства мають бути символом відродження промисловості в Україні.

«Невідкладно буде створено робочу групу під керівництвом Олега Уруського, яка напрацює необхідні підходи для розв'язання проблем галузі авіавиробництва», — сказав Денис Шмигаль.

Віцепрем'єр-міністр — міністр з питань стратегічних галузей про-

мисловості Олег Уруський зазначив, що найближчим часом передбачено трансформацію ДК «Укроборонпром», за підсумками якої буде утворено дві керівні холдингові компанії. Це істотно поліпшить показники, створить механізми для залучення інвестицій у галузь для конкуренції на світовому ринку.

Міністр інфраструктури Владислав Криклій поінформував, що відом-

ство підходить до етапу розроблення стратегії авіації, центром якої буде авіабудівництво. Також в планах уряду — створення національного авіаперевізника.

Для регіональних перевезень залучатимуть літаки виробництва ДП «Антонов». Авіакомпанія зможе надавати якісні послуги й водночас бути конкурентною на рівні регіональних і міжнародних пасажирських перевезень.



4 820103 080046

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 14 серпня 2020 року

USD 27.4083

за 1 долар США

EUR 32.4185

за 1 євро

RUB 3.72

за 10 рублів

/ AU 52722.33

AG 715.77

за 1 трійську унцію

PT 25848.49

PD 59497.12

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Міць і розум

ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ. Лише в супрязі ці дві складові забезпечать нам перемогу над грізним і небезпечним ворогом

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

Аспекти реформи оборонної промисловості, вихід підприємств на нову якість роботи та управління галуззю було розглянуто під час круглого столу «Технології асиметричної протидії зовнішній агресії та шляхи їх ефективного розвитку», організованого в Укрінформі Українським інститутом безпекових досліджень (УІБД).

«Основні елементи реформи оборонної промисловості передбачають насамперед корпоратизацію підприємств. Ми маємо визначитися, хто залишається гравцем на цьому полі. Бо в концерні «Укроборонпром» чимало підприємств, які втратили будь-який стосунок до оборонної промисловості. Є і ті, які економічно нерентабельні на сьогодні», — вважає віцепрем'єр-міністр — міністр з питань стратегічних галузей промисловості Олег Уруський.

І після визначення переліку підприємств, що залишаються у структурі оборонної промисловості і слугуватимуть цеглинками, з яких постане будівля українського ОПК, буде здійснено корпоратизацію цих підприємств зі збереженням на першому етапі 100% акцій у власності держави.



Фото з сайту dfo.net.ua

Підготовка й залучення сучасних висококваліфікованих кадрів — питання номер один для вітчизняного ОПК

Це має кардинально змінити підходи до управління підприємствами, можливості управління ними. Буде визначено від 5 до 8 напрямів господарських об'єднань. Ідеться про холдингові компанії за напрямками. Зокрема щодо високоточної зброї, радарних систем, суднобудування, спецмісії та боеприпасів, бронетанкобудування.

У межах реформи в управлінні Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості будуть дві державні холдин-

гові компанії. Одна на базі Укроборонпрому з умовною назвою «Оборонні системи України», а друга — аерокосмічна. До останньої долучатимуться підприємства Державного космічного агентства та авіаційні підприємства, зокрема ДП «Антонов». Буде створено й ракетно-космічний центр «Південний», до якого увійдуть усі корпоративізовані підприємства Державного космічного агентства. Цей центр також входить до аерокосмічної холдингової компанії.

Анонсував урядовець і створення агенції з оборонних технологій, повідомляє Укрінформ. Зрозуміло, що трансформація оборонної промисловості потребує тривалого часу. Але розтягувати на роки не можна. Тож незабаром на ДК «Укроборонпром» чекає зміна керівництва.

«Концерн підлягає суттєвій трансформації, бо в тому вигляді, в якому він на сьогодні існує, існувати не може. Менеджмент на ньому також буде змінено, наскільки знаю, найближчим часом має відбутися зміна керівництва концерну. Далі буде зміна і всієї команди, яка працювала там останній рік», — наголосив Олег Уруський. Він припускає і зміну назви, оскільки вона, на його думку, вже стала токсичною в Україні.

«Це буде керуюча компанія із зовсім іншими функціями, які є сьогодні в концерні, з мінімумом втручання в господарську діяльність холдингові, які входять до неї», — додав віцепрем'єр.

«Стосовно розвитку промисловості — це наші ракети, друге — це наша авіація. Авіація, яка була завжди у країні дуже потужною. Нам треба терміново ставити все на свої місця. Це дві фундаментальні речі», — додав Секретар РНБО Олександр Данилов.

246 мільярдів гривень, які цього-ж року спрямували на сектор без-

пеки і оборони, — безпрецедентна сума за всі роки незалежності. «Але розуміючи, хто наш супротивник, розуміючи ті бюджети, які є в РФ, наголошую, що ми будемо воювати розумом», — підкреслив посадовець.

Та для цього слід розвивати науку. «Силами апарату РНБО ми зробили перевірку стану системи вищої освіти й державного замовлення на підготовку фахівців наукових, науково-педагогічних та робітничих кадрів саме в контексті національної безпеки. Бо без людей, без мозку ми з вами перемогу не здобудемо. Головне — це фахові люди», — переконаний Олександр Данилов.

Проведена робота дасть розуміння, куди треба рухатися. «Підготовка сучасних висококваліфікованих кадрів — це питання номер один. На превеликий жаль, я можу сказати, що ми багато готували фахівців у різних галузях нашого господарства. Щодо військово-промислового комплексу спеціалізованих фахівців у нас обмаль, і це факт. Ми розуміємо, що весь світ сьогодні воює мозком. Хоч щоб відбувалось — чи це біологічна, чи кібер-, інформаційна, чи гібридна війна — це вплив на мозок людини. Нам треба давати на це відповідь», — резюмував Секретар РНБО.

Ми жорстко обстоюватимемо права співгромадян

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

АБСОЛЮТНИЙ ПРИОРИТЕТ. Посольство України в Республіці Білорусь докладає усіх зусиль, щоб з'ясувати місце перебування двох українців-волонтерів Костянтина Ревуцького та Євгена Василюка й українки Оксани Альошиної. Відомо лише про їхнє затримання, але не відомо, де їх утримують білоруські силовіки. Про це під час онлайн-брифінгу повідомив міністр закордонних справ Дмитро Кулеба.

«Україну глибоко турбує ситуація, яка склалася на території нашого найближчого сусіда. Україна зацікавлена, щоб Білорусь була суверенною, незалежною, демократичною країною із сильною економікою та стабільними суспільними відносинами. Наша країна налаштована на конструктивний діалог з білоруською владою, але жорстко обстоюватиме права українських громадян в Білорусі», — заявив міністр. Він поінформував, що українців-волонтерів звинувачують в організації масових заворушень, які супроводжуються насиллям над особами, погрозами, підпалами, знищенням майна чи озброєним опором представникам влади. У Білорусі санкції за такий кримінальний злочин дуже суворі: позбавлення волі від 3 до 8 років.

«Офіційні органи Білорусі не інформують Україну про місце перебування затриманих осіб. Український консул об'їжджає заклади для тимчасового утримування осіб. У двох найбільших центрах тимчасового тримання у Мінську станом на сьогоднішній день жодної інформації про українців отримати не вдалося. Протягом 9—12 серпня в Мінську затримано понад 6 тисяч осіб, усі заклади тимчасового тримання переповнені. Тому складно шукати наших співгромадян за таких обставин», — зауважив Дмитро Кулеба.

За словами очільника вітчизняного МЗС, Посольство України в Білорусі направило дві ноти до міністерства закордонних справ цієї країни із запитом надати інформацію про всіх громадян України, яких правоохоронці затримали в період з 9 по 12 серпня.

«Ми вимагаємо негайної зустрічі консула з усіма затриманими українцями та негайного й безумовного звільнення для їх повернення в Україну. Відбулася розмова очільників Посольства та МЗС Білорусі. Для МЗС України доля наших громадян, які потрапляють у скрутне становище за кордоном, становить абсолютний пріоритет. Ми розраховуємо на конструктивну позицію білоруської влади в цьому питанні», — акцентував він.

Оскільки ситуація в Білорусі напружена, МЗС України рекомендує нашим громадянам, які перебувають на території країни, виявляти підвищену увагу та обережність, уникати місць масового скупчення людей, не брати участі в демонстраціях та акціях протесту, стежити за новинами й рекомендаціями місцевих органів влади. А з огляду на ситуацію із затриманими в Білорусі українцями МОЗ України рекомендує нашим громадянам утриматися від поїздок у цю країну до стабілізації ситуації та подальших оголошень.

Держава завжди підтримає юних і амбітних



Фото з сайту president.gov.ua

3 Президентом випускники спілкувалися легко й невимушено

Відділ новин
«Урядового кур'єра»

МОЛОДІ ТАЛАНТИ. З випускниками закладів загальної середньої освіти 2019/2020 навчального року, які набрали найбільше балів за підсумками зовнішнього незалежного оцінювання, зустрівся просто неба Президент Володимир Зеленський.

«Дуже пишаюся, що є такі талановиті випускники й випускниці. Ви молодці. Тому я із задоволенням хотів з вами поспілкуватися, привітати вас. Надія на таких, як ви. Тому що нове покоління — це не просто молоді, а освічені люди, носії знань», — наголосив Володимир Зеленський.

Серед учасників зустрічі — випускники шкіл із різних регіонів, що свідчить про якісну

освіту в країні. Президент зазначив, що успішність учнів залежить не лише від їхньої працьовитості й наполегливості, а й від їхніх батьків, учителів і навіть репетиторів. І висловив сподівання, що до кінця його каденції ситуація з оплатою праці педагогів зміниться на краще.

«Люди, які передають знання, мають бути щасливими й не думати про побутові речі чи де і як підзаробити», — цитує слова глави держави пресслужба Офісу Президента.

Особливий акцент у розмові було зроблено на розвиток науки й наукової діяльності. Випускники зазначили, що після здобуття освіти чимало з них хочуть продовжити діяльність на батьківщині.

Президент підтримав і зауважив, що держава має до-

кладати зусиль для сталого розвитку різних галузей економіки й напрямів суспільної діяльності, а не робити це лише тоді, коли з'являється нагальна потреба, як модернізація армії фактично під час війни, забезпечення системи охорони здоров'я у розпал епідемії коронавірусної хвороби.

«Ми на державному рівні маємо робити все для створення таких економічних умов, щоб ви залишилися й знайшли гарну роботу. І не лише в Києві», — наголосив Володимир Зеленський. Він підтримав ініціативу надання президентських стипендій учням, які набрали максимальну кількість балів на ЗНО.

Молодь висловила задоволення за доступність для учнів участі в реалізації освітніх проєктів,

наприклад «Всеукраїнська школа онлайн».

Випускниця Українського фізико-математичного ліцею Київського національного університету імені Тараса Шевченка Софія Савчук зазначила, що дуже задоволена зустріччю із Президентом і тим, що її праця та високі результати зі ЗНО оцінено на державному рівні. «Надзвичайно приємно, адже це велика праця упродовж одинадцяти років», — сказала вона.

На згадку про зустріч учні отримали президентські годинники та річний безлімітний абонемент на відвідування Музею науки Малої академії наук України, який у вересні розпочне роботу на території Національного комплексу «Експоцентр України».

КРИМСЬКІ РЕАЛІЇ

Папірець російського зразка, який нікому не потрібен

ДИЛЕМА. Молодь захоплених територій дуже добре розуміє нікчемність дипломів та низьку якість вищої освіти під контролем окупантів

Віталій СОЛОНЧАК
для «Урядового кур'єра»

Російська окупація Криму навесні 2014 року де-факто вивела заклади освіти на півострові з українського контексту. Наприкінці 2013/2014 навчального року випускники кримських шкіл і ЗВО, які протягом належного часу здобували середню та вищу освіту за українськими державними навчальними програмами, постали перед фактом отримання «атестатів» і «дипломів» російського зразка, які потім чималими зусиллями було потрібно замінювати на українські. Так вчинили ті, хто мав потребу.

Навчання за любов до Росії

Перед місцевими студентами та молоддю з інших регіонів України постала дилема: продовжувати навчання у вишах, які втратили статус і легітимність, після чого отримати юридично нікчемний папірець про нібито здобуття вищої освіти, або переводитися до навчальних закладів на території, підконтрольній українському урядові. Багато студентів обрали саме другий варіант. Так залишилися майже знекровленим Севастопольський національний університет ядерної енергії та промисловості.

Проте значна частина студентів залишилася. Траплялося, що студентам з інших регіонів виїзд на материк і переведення до іншого вишу забороняли проросійські налаштовані батьки, які на радощах від «повернення в рідну гавань» навіть перебралися до дітей. Іноді виникали ситуації, коли батьки з вільної території України, керуючись відомими лише їм причинами, відправляли дітей на навчання до окупованих Росією Сімферополя, Севастополя, Донецька, Луганська тощо.

Кримські вищі принаймні з 2014—2015 років приймали з ОРДЛО абітурієнтів або студентів, що переводилися за «документами», виданими «міністерствами освіти» терористичних угруповань. Наприкінці жовтня 2016 року в «Кримському федеральному університеті» (створений окупантами на базі Таврійського національного університету ім. В. Вернадського у Сімферополі) нагадали, що у вишах окупованого півострова в межах російського закону «Про підтримку співвітчизників за кордоном» діє пільгова програма для прямих нащадків людей, народжених на території колишнього СРСР. Такі особи можуть вступати до закладів вищої освіти Криму навіть на бюджетні відділення. Цією можливістю на той час нібито скористалося чимало молоді з Херсонщини та Запоріжжя. Головна умова — вважати себе частиною російської

культури, російську мову рідною, сповідувати відповідні історичні цінності.

У травні 2020 року у «приймальній комісії КФУ» розповіли, що абітурієнти з «Л/ДНР» мають змогу скласти внутрішні іспити. У той час на підконтрольній території України «стурбована громадськість» демонструвала готовність усіма силами не допустити до українських ЗВО тих «дітей сепаратистів і вбивць», котрі за роки окупації вивчають українську мову і літературу та історію України дистанційно, після чого складають або ЗНО, або вступні іспити до вишів на підконтрольній території за спрощеною процедурою.

Абітурієнтів і студентів з ОРДЛО чи підконтрольної Україні території в окупованому Криму розглядають як іноземців. Часом під це визначення потрапляють навіть ті, хто народився й жив на півострові, після його російської окупації продовжили навчання на материковій Україні, однак були змушені повернутися додому. Після цього їх позбавили можливості відновитися у кримських «вишах».

Не у кращій ситуації опинилися й студенти з інших країн, котрі після російської окупації Криму були змушені повертатися додому. Проте багато хто залишився, порушуючи українське міграційне законодавство (це стосується й студентів з РФ, котрі навчаються на окупованому півострові) та опинившись перед перспективою отримання «документа про здобуття вищої освіти», якого не визнає ні рідна країна, ні будь-хто у світі.

Досі молодь з різних країн на свій страх і ризик прибуває на окупований півострів на навчання. Часто це відбувається за посередництва дипломатичних каналів між іншими країнами та державою-окупантом. Іноді ці студенти за допомогою міжнародної дипломатії переводяться до вишів на підконтрольній території України з банальних причин. Мовляв, батьки не мають змоги матеріально підтримувати перебування дитини в «сірій зоні», де не працюють міжнародні системи валютних переказів. А «відділи міжнародної співпраці» у кримських «вишах» не припиняють роботи — часом, на жаль, доволі плідної та шкідливої для української міжнародної політики.

Спроби легалізації через освіту

Наприкінці вересня 2014 року майбутній ректор «КФУ», на той час «віцепрем'єр» кримського «уряду» Сергій Дониц пообіцяв, що в запланованому до створення «федеральному університеті» у Криму впровадять нові державні стандарти підготовки кадрів, які



Вищі Криму різними способами прагнуть легалізувати нинішні дипломи про свою освіту

«не мали аналогів за Україною», а дипломи нового «вишу» визнають 105 країн. Це всюди, де визнають дипломи Росії: «від США, Великої Британії, Німеччини, Франції до країн Азії, Африки, Латинської Америки». Мовляв, Україна «видавала дешеві дипломи будь-кому», а в Росії «цілковито інакший підхід».

14 жовтня 2015 року Дониц уже у статусі «ректора КФУ» повідомив в ефірі радіо «Россия сегодня», що іноземці після отримання диплома «КФУ» не мають проблем із працевлаштуванням, а був лише один випадок, коли отримати роботу з дипломом з окупованого Криму в своїй країні не зміг естонський випускник.

На початку серпня 2016 року у «відділі міжнародної освіти департаменту міжнародної діяльності КФУ» повідомили про «легалізацію» дипломів про вищу освіту для майже 400 громадян України, Індії, Нігерії, Непалу, Шрі-Ланки та інших країн: 348 дипломів і додатків до них «легалізували» через МЗС РФ, на 15 поставили «апостиль» у сімферопольському «відділенні» «Рособрандзору» (організація нагляду за освітою держави-окупанта).

11 жовтня 2016 року експерти «КФУ» увійшли до асоціації фахівців з визнання документів про освіту за підсумками наради-семинару «Три роки самостійного визнання іноземних документів про освіту: досвід, проблеми, перспективи», що відбулася у Балтійському федеральному університеті ім. І. Канта. У «КФУ» заявили, що перед «університетом» стоїть завдання швидко та якісно опанувати процедуру проведення експертизи іноземних документів про освіту або іноземної кваліфікації для прийому на навчання та допуску до здійснення професійної діяльності.

Наступного дня «директор Таврійської академії КФУ» Ігор Воронін в ефірі місцевого радіо повідомив, що випускники «університету» можуть працювати будь-де за кордоном і приклади вже є: власники дипломів «КФУ» влаштувалися на роботу в Німеччині та країнах Балтії. Однак він зазначив, що вектор російської геополітики розвернувся на 180 градусів на схід, і закликав орієнтуватися на вищі тамтешніх країн, де питань до дипломів «КФУ» «взагалі не буде».

7 серпня 2017 р. співробітники «управління міжнародної діяльності КФУ» «легалізували» дипломи та додатки до них випускників з Іраку, Лівії, Алжиру, Ємену, Пакистану, Палестини, Бангладеш та інших держав.

У жовтні 2018 р. в Криму відбувся «міжнародний форум іноземних студентів і випускників КФУ «Крим у світовому науково-освітньому просторі», за підсумками якого учасники ухвалили звернення, в якому зазначили, що диплом «КФУ» — це «марка, яка гарантує сучасну освіту, що відповідає найкращим світовим стандартам».

7 листопада 2019 р. «в.о. ректора КФУ» Андрій Фалалєєв під час «V міжнародної конференції «Крим у сучасному міжнародному контексті» в Ялті заявив, що найближчим часом «керівництво університету» планує зустрічі з представниками міністерств освіти інших країн для визнання виданих в окупованому Криму дипломів про вищу освіту. Однак додав, що організувати такі зустрічі доволі складно через «сильний вплив політичного чинника». Як приклад Фалалєєв навіс ситуацію, коли професора одного з університетів Польщі було піддано «тиску влади» через участь у «харакському форумі» в Криму, і поskarжився на «втручання політики у

справи освіти, науки та комунікацій».

Наприкінці липня 2020 р. кримські ЗМІ поширили новину зі звично далеким від істини та претензійним заголовком «Південна Корея визнала кримські дипломи». «Визнання» виявилось в тому, що «дипломи» кримського «фінансово-економічного коледжу» чинними для вступу на бакалаврат визнав сеульський заклад «Сам'юк» — заснований у 1906 р. приватний університет, частина світової мережі вишів адвентистів сьомого дня. Підписання «угоди про співпрацю», третьою стороною якої виступила «національно-культурна автономія корейців Криму», має дивний вигляд для релігійного розмаїття традиційно поліетнічного півострова, окупованого країною, що сповідує «духовні скріпи канонічного православ'я». «Президент» цього «коледжу» Володимир Узунов заповнив, що підписана «угода» не лише сприятиме розвитку корейської культури у Криму, а й дасть змогу кримським абітурієнтам навчатися в Сеулі. Щоправда, він не уточнив, чи мусять вони заради цього ставати адвентистами. Проте учням «коледжу» вже пообіцяли постійні курси корейської мови та двотижневі ознайомчі подорожі до Сеула після поліп-

шення ситуації з пандемією коронавірусної хвороби.

За словами «голови асоціації корейців у РК» Володимира Кіма, представники університету «Сам'юк» були «приємно здивовані», дізнавшись, що на окупованому півострові понад 4000 етнічних корейців. Він припустив, що підписання «угоди» може спричинити обурення України, проте це не дасть жодних наслідків. До слова, Україна є в переліку країн, де чинна спонсорована університетом «Сам'юк» програма приєднання та розширення Adventist Colleges Abroad, яка передбачає навчання студентів за кордоном.

Протягом російської окупації Криму «вищі навчальні заклади» та «наукові установи» окупованого півострова цю програму намагаються довести, що не лише не втратили зв'язків зі світовою академічною спільнотою, а й навпаки, набувають і активно розвивають нові. Міжнародні санкції здебільшого стосуються США та країн ЄС, хоч так чи інакше тамтешні студенти, хоч і фактично в поодиноких випадках, потрапляють до кримських «вишів». Щоправда, з цими країнами відбуваються студентські й академічні обміни, ініційовані й ініціаторами, ініціаторами яких стають тамтешні симпатичні «руськава міра» у статусі представників громадських організацій, яким сприяє російська влада, а учасниками — «закордонні співвітчизники» з російськими коріннями.

Цілком виправданим видається бажання держави-агресора та її сателітів на окупованих територіях «розвернутися на Схід» (себто до країн Азії) та Латинської Америки. Ідеться переважно про співпрацю із країнами, які або мають громадянські конфлікти всередині, або їх підтримують друзині до Кремля авторитарні режими й вони перебувають у міжнародній ізоляції, або просто не вбачають нічого страшного в російській збройній агресії проти України та окупації її території.

Спроби «легалізації» кримських «вишів» у світовому контексті відбуваються й за посередництва їхніх представників (здебільшого у складі російських делегацій) у міжнародних заходах, які не мають жодного стосунку до наукової діяльності.

Що має робити Україна?

З огляду на ці чинники Україна в комплексі дій, спрямованих на визволення та реінтеграцію своїх територій, окупованих Росією, мусить проводити відповідну роз'яснювальну роботу на міжнародному рівні із залученням усіх країн, реагувати на спроби вербування закордонних абітурієнтів до навчальних закладів Криму та ОРДЛО і всіма можливими засобами ставати їм на заваді. Саме держава має сприяти навчанню вітчизняних студентів із цих регіонів на території, підконтрольній українському урядові, й не допускати вступу українських абітурієнтів до «вишів» Криму та ОРДЛО. Їй слід докладати всіх зусиль до запобігання міжнародній діяльності цих «установ» до цілковитої деокупації регіонів, де вони працюють.

Фото надане автором

ТРАНСПОРТ

Василь ТУТЛУК,
«Урядовий кур'єр»

Як відомо, 9 липня цього року глава держави побував з робочою поїздкою на Волині. Під час зустрічей із представниками місцевої влади та бізнесу Володимир Зеленський наголосив на необхідності проведення робочої наради митників та прикордонників щодо комплексного вирішення питань роботи пунктів пропуску, забезпечення безперервного та швидкого перетину кордону транспортними засобами, що займаються міжнародними перевезеннями. Адже через негативні наслідки пандемії збільшення доходів бюджету країни зокрема завдяки експортно-імпортним операціям нині як ніколи на часі.

Що маємо, не цінуємо

Здавалось би, державні інституції, яких це стосується, та їхні керівники мали б негайно взятися за розв'язання проблем, на які вказав глава держави. Однак реалії виявилися зовсім іншими. І саме вони змусили президента Асоціації міжнародних автоперевізників (АСМАП) Леоніда Костюченка наприкінці липня надіслати звернення на ім'я Президента Володимира Зеленського, в якому зокрема йдеться: «На жаль, після вашої робочої поїздки ситуація тільки погіршилася, жодних реальних дій щодо врегулювання ситуації на рівні прикордонної, митної служби та підрозділів МВС не відбувається».

Про те ж, що така оцінка — не перебільшення, свідчить і лист Торгово-промислової палати України на ім'я глави держави від 29 липня цього року, в якому зазначено: «З 14.07.2020 р. (через п'ять днів після того, як глава держави фактично зобов'язав відповідні служби поліпшити стан справ. — Ред.) у пунктах пропуску «Ягодин», «Краківець» та «Рава-Руська» українсько-польського кордону на виїзд з України накопичуються черги вантажних транспортних засобів. Перевізники змушені простоювати в очікуванні перетину кордону більш як чотири доби з усіма можливими конфліктами та непередбачуваними соціальними наслідками».

А тепер уявіть себе на місці водія-далекобойника: немилосердно пече сонце, температура 35 градусів і вище, немає навіть туалету, не кажучи вже про магазин чи кафе — і так чотири доби. Мабуть, неважко здогадатися, що б ви думали у такій ситуації про владу, яка створила вам такі умови для роботи. Не кажучи вже про закордонних перевізників, які, безумовно, дилітимуться з колегами враженнями про пережиті жахіття на кордоні. Після чого ті, мабуть, десятою дорогою об'їжджатимуть Україну. А це не сприятиме поліпшенню іміджу нашої держави як транзитної. І це попри те що саме завдяки вигідному географічному положенню наша країна має всі можливості для відчутного поповнення бюджету від міжнародних перевезень. Адже з дев'яти міжнародних транспортних коридорів Європи чотири проходять саме нашою територією. І як свідчать дослідження британського інституту «Рендел», в Україні найвищий транспортний транзитний рейтинг серед сусідів — європейських країн — 3,11 бала. Польща, транспортний транзитний рейтинг якої становить 2,72 бала, отримує щороку близько 4 мільярдів доларів прибутку від транспортних перевезень.

Фактично сама природа подарувала нам можливості збільшувати надходження валюти до держскарбниці завдяки географічному

Чиновники Президента не чують?



Фото Володимира ЗАЙКИ

СИТУАЦІЯ. Міжнародні автоперевізники вимагають не преференцій, а створення державою елементарних умов для повноцінної роботи

положенню. Головне — вміло використати його. Цьому сприятиме ремонт і великомасштабне будівництво доріг, ініційоване главою держави.

Але не слід забувати про людський чинник, який може звести нанівець ініціативи Президента. І по приклад далеко ходити не треба. Просто розглянемо ситуацію на пунктах пропуску, що ведуть наприклад у Польщу. Нагадаємо, саме під час робочої поїздки на Волинь глава держави фактично зобов'язав відповідні служби розв'язати проблему безперервного та швидкого перетину кордону міжнародними перевізниками. Серед інших на пункті переходу «Ягодин — Дорогуськ», розташованому на території області й одному з найбільших в Україні.

Замість сприяння — переешкоди

Віцепрезидент АСМАП Юрій Кучинський, розмовляючи з автором матеріалу, обурювався: «Невже чиновники не усвідомлюють, що своїми діями, точніше, бездіяльністю вони підставляють Президента? Адже наша асоціація — це понад три тисячі автопідприємств, майже 32 тисячі транспортних засобів і понад 100 тисяч працівників. Після візиту Володимира Зеленського на Волинь ми поінформували членів асоціації про його доручення відповідним державним інституціям. Безумовно, вони це сприйняли, як кажуть, на ура. Але коли замість поліпшення ситуації автоперевізникам створили нелюдські умови, в яких їм у нестерпну спеку довелося по чотири і більше діб очікувати перетину кордону, то вони передовсім згадували не дуже поштиво кого? Думаю, здогадатися неважко, оскільки чиновників, які мали б виконати доручення глави держави, вони просто не знають».

До речі, керівництво АСМАП, крім двох звернень до глави держави, надіслало листи із проханням допомогти у розв'язанні кричущих проблем міжнародних автоперевізників до міністра внутрішніх справ, голови Комітету Верховної ради з питань національної безпеки, оборони та розвідки, його колезі з парламентського комітету, який займається питаннями транспорту та інфраструктури, нардепам, обраним від округів, на чий території розташовано пункти перетину. На жаль, жодної відповіді, отже й реакції на своє звернення міжнародні автоперевізники не одержали. Хоч не вимагали ніяких преференцій, як це роблять євробляхери, яким сприяють навіть представники найвищого державного рівня та нардепи.

Міжнародні автоперевізники, які щоденно здійснюють перевезення в 46 країн, сплачують податки до державного та місцевих

бюджетів, створюють робочі місця, вимагали всього-на-всього виконання домовленостей Мініфраструктури, узгоджених у лютому цього року під час попереджувального страйку, і чинних нормативних актів. Зокрема наказу МВС України, який набрав чинності три з половиною роки тому, «Про затвердження Інструкції про порядок взаємодії між посадовими особами підрозділів державної прикордонної служби України та територіальних органів Національної поліції України у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху в місцях значного скупчення транспортних засобів перед пунктами пропуску через державний кордон України».

Цей документ — дієвий інструмент наведення порядку перед пунктами пропуску на кордоні. Він передбачає впорядкування черговості заїзду на них транспортних засобів. Приміром, якщо їх накопичується більш як 50, прикордонники спільно з поліцією мають стежити, щоб усі дотримувалися черговості, а перевізники мають одержувати контрольні талони, що засвідчують номер черги, без яких автомобілі не повинні допускати в пункт пропуску. Однак як розповідають водії, з якими довелося спілкуватися наприкінці липня (це підтверджує і моніторинг працівників АСМАП у сервісній зоні ПП «Ягодин — Дорогуськ»), пред-

поза чергою за 2—2,5 тисячі гривень. Зрозуміло, що без корупційної участі представників держорганів тут не обходиться, і відповідним силовим органам є чим зайнятися.

Не знаєш, як? Дій за законом

Хтось може сказати, мовляв, що таке нормативний документ і яку роль може відіграти якийсь папірець. Але як свідчить подальший перебіг подій, дуже велику, якщо дотримуватися елементарних речей, у ньому прописаних.

Приміром, як це сталося після звернення страйкового комітету АСМАП до вищих посадових осіб держави 3 серпня. У цьому листі зазначено вимоги, невиконання яких може вилитися у всеукраїнський страйк міжнародних автоперевізників із перекриттям усіх міжнародних автомагістралей та блокуванням усіх в'їздів та виїздів зі столиці.

Цього разу реакція на звернення була досить швидкою. Передусім стали виконувати вже згаданий наказ МВС представники прикордонної служби та Національної поліції. Перевізникам почали видавати контрольні талони, стежити, щоб ніхто не порушував черговості проїзду, бусики з лафетами, які раніше проскакували пункт пропуску смугою легкового тран-

Міжнародні автоперевізники, які щоденно здійснюють перевезення в 46 країн, сплачують податки до державного та місцевих бюджетів, створюють робочі місця, вимагали всього-на-всього виконання домовленостей Мініфраструктури, узгоджених у лютому цього року під час попереджувального страйку, і чинних нормативних актів.

спорти, змусили стати в загальну чергу. Адже вони перевозять товар юридичним особам, які так вирішили полегшити своє життя й ускладнити його іншим.

Унаслідок дотримання цих елементарних вимог час очікування перетину кордону для водіїв скоротився майже втричі. Тож не треба вигадувати велосипед — його вже давно винайшли. І якщо не знаєш, як діяти, дій за законом.

Але те, чого вдалося досягти, — не межа. Як розповідають міжнародні перевізники, ще п'ять років тому лише через ПП «Ягодин — Дорогуськ» проходило майже 700 великогазових автомобілів за добу. Тепер пропускна спроможність помітно впала не лише тут, а й на сусідніх «Краківці» і «Раві-Руській», хоч технічне оснащення митниць і прикордонних постів поліпшилося, а штат не зменшився.

Але те, чого вдалося досягти, — не межа. Як розповідають міжнародні перевізники, ще п'ять років тому лише через ПП «Ягодин — Дорогуськ» проходило майже 700 великогазових автомобілів за добу. Тепер пропускна спроможність помітно впала не лише тут, а й на сусідніх «Краківці» і «Раві-Руській», хоч технічне оснащення митниць і прикордонних постів поліпшилося, а штат не зменшився.

Наші перевізники можуть поскаржитися, що польська сторона стала прискіпливіше ставитися до перевірки вантажу, що прямує з українського боку. Але промовчать, чому це роблять сусіди. А в польської сторони для цього є вагомі причини. Адже вже не сенсація інформація у ЗМІ про затримання на польському кордоні українських далеkobійників, які нелегально перевозили сигарети, спиртні напої чи бурштин.

Однак на переконання віцепрезидента АСМАП, 99% міжнародних перевізників працюють чесно. Адже кожен власник автомобіля намагається чітко дотримуватися законодавства, оскільки втрата транспортного засобу рівнозначна втраті годувальника сім'ї. А щодо тих, хто займається контрабандою, то чому їх затримують переважно польські митники, а не українські? Питання риторичне.

Існують й інші проблеми, розв'язати які можна передусім завдяки ініціативності й виконанню обов'язків державними інституціями. Наприклад, міжнародні перевізники вважають, що керівництву МВС, митної та прикордонної служб необхідно негайно провести робочі зустрічі своїх представників на місцях із місцевою владою та представниками АСМАП України для розроблення спільних рішень з нормалізації роботи пунктів пропуску, забезпечити взаємодію в режимі онлайн із польською стороною для збільшення пропускної спроможності ПП «Ягодин — Дорогуськ», «Краківець — Корчова» та «Рава-Руська — Хребенне» для вантажівок зокрема за рахунок упровадження системи управління електронною чергою транспорту тощо. Місцева влада має подбати про створення належної придорожньої інфраструктури — місць відпочинку, харчування, щоб усе це відповідало європейським санітарним нормам. Адже податки залишаються на місцях.

Проте є питання, які можна вирішити лише на міждержавному рівні. Приміром, щоб під час будівництва автодоріг було передбачено стоянки для автоперевізників з належною інфраструктурою та охороною. Такі, як АСМАП збудувала під Борисполем.

Головне, щоб була безперервна системна робота, а не час від часу. І щоб чиновники не чекали, коли роль відомого півня щодо них візьме на себе вулиця. А загалом усі, хто наділений правом на виконання державних функцій, просто пам'ятали слова Маргарет Тетчер: «Не існує державних коштів, є гроші платників податків». І усвідомлювали, що кошти на зарплату для них заробляють зокрема міжнародні перевізники, які вимагають усього-на-всього створення нормальних умов для роботи.

ЗАПИТАЙТЕ В ЕКСПЕРТА

Якими критеріями визначається статус спільної сумісної власності



**Адвокат,
старший партнер
АО «Ліга Права»
ОЛЕНА БРАЖНЕНКО-
БОЖКОВА**

Чи потрібна згода подружжя на укладення іншим з подружжя договору дарування будинку, який є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя?

**К.В. Гапошко,
м. Київ**

В Україні власність подружжя існує в двох правових режимах: особиста приватна та спільна сумісна. Розглянемо, яке майно відповідно до чинного законодавства є особистою приватною власністю дружини та чоловіка, а яке спільною сумісною власністю подружжя.

Відповідно до ч. 1 ст. 57 Сімейного кодексу України від 10.01.2002 №2947-III (далі — СКУ) особистою приватною власністю дружини, чоловіка є: майно, набуте нею, ним до шлюбу; майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування; майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто; житло, набуте нею, ним за час шлюбу внаслідок його приватизації відповідно до Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду»; земельна ділянка, набута нею, ним за час шлюбу внаслідок приватизації земельної ділянки, що перебувала у її, його користуванні, або одержана внаслідок приватизації земельних ділянок державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій, або одержана із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених Земельним кодексом України.

Особистою приватною власністю дружини та чоловіка є речі індивідуального користування, в тому числі коштовності, навіть придбані за рахунок спільних коштів подружжя; премії, нагороди, які вона (він) одержали за особисті заслуги (ч. 2, 3 ст. 57 СКУ). Суд може визнати за другим з подружжя право на частку цієї премії, нагороди, якщо буде встановлено, що він своїми діями (ведення домашнього господарства, виховання дітей тощо) сприяв її одержанню.

Особиста приватна власність дружини, чоловіка — кошти, одержані як відшкодування за втрату (пошкодження) речі, яка їй, йому належала, а також як відшкодування завданої їй, йому моральної шкоди і страхові суми, одержані нею, ним за обов'язковим особистим страхуванням, за добровільним особистим страхуванням, якщо страхові внески сплачували за рахунок коштів, що були особистою приватною власністю кожного з них та якщо у придбання майна вкладені крім спільних коштів, що належали одному

з подружжя, то частка у цьому майні відповідно до розміру внеску є його особистою приватною власністю.

Суд може визнати особистою приватною власністю дружини, чоловіка майно, набуте нею, ним за час їхнього окремого проживання у зв'язку з фактичним припиненням шлюбних відносин.

Згідно зі ст. 58 СКУ, якщо річ, що належить одному з подружжя, плодоносить, дає приплід або дохід (дивіденди), він є власником цих плодів, приплоду або доходу (дивідендів).

Ст. 50 СКУ зазначає, що здійснення дружиною, чоловіком права особистої приватної власності, а саме що той із подружжя, хто є власником майна, визначає режим володіння та користування ним з урахуванням інтересів сім'ї, насамперед дітей. Розпоряджаючись своїм майном, дружина, чоловік зобов'язані враховувати інтереси дитини, інших членів сім'ї, які відповідно до закону мають право користуватися ним.

Главою 8 СКУ зазначено право спільної сумісної власності подружжя. Приписами ст. 60 СКУ визначено, що майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу). Вважається, що кожна річ, набута за час шлюбу, крім речей індивідуального користування, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя.

Відповідно до ч. 3 ст. 368 Цивільного кодексу України (далі — ЦКУ) майно, набуте подружжям за час шлюбу, є їхньою спільною сумісною власністю, якщо інше не встановлено договором або законом. Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 57 СКУ, особистою приватною власністю дружини, чоловіка є майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй (йому) особисто. Отже, належність майна до спільної сумісної власності подружжя визначається не тільки фактом придбання його під час шлюбу, а й спільною участю подружжя коштами або працею в набутті майна.

Застосовуючи норму ст. 60 СКУ та визнаючи право спільної сумісної власності подружжя на майно, необхідно установити не тільки факт набуття майна під час шлюбу, а й те, що є джерелом його набуття та чи були спільні сумісні кошти або спільна праця подружжя.

Отже, статус спільної сумісної власності визначається такими критеріями: 1) час набуття майна; 2) кошти, за які таке майно було набуто (джерело набуття).

Тож у разі придбання майна, хоч і в період шлюбу, але за особисті кошти одного з подружжя, це майно не можна вважати об'єктом спільної сумісної власності подружжя, це особиста приватна власність того з подружжя, за особисті кошти якого його придбано. Тому сам по собі факт придбання спірного майна в період шлюбу не є безумовною підставою для зарахування такого майна до об'єктів права спільної сумісної власності подружжя.

Відповідно до ст. 62 СКУ, якщо майно дружини, чоловіка за час шлюбу істотно збільшилося у вартості внаслідок спільних трудових чи грошових затрат або затрат другого з подружжя, його в разі спору можна визнати за рішенням суду об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Якщо один із подружжя своєю працею і (або) коштами брав участь в утриманні майна, належного другому з подружжя, в управлінні цим майном чи догляді за ним, то дохід (приплід, дивіденди), одержаний від цього

майна, у разі спору за рішенням суду може бути визнаний об'єктом права спільної сумісної власності подружжя.

У сімейному законодавстві діє принцип спільності майна подружжя, а саме: майно, набуте подружжям за час шлюбу, є об'єктом спільної сумісної власності подружжя. Презумпція спільності права власності подружжя на майно, набуте в період шлюбу, може бути спростована, й один із подружжя може оспарювати поширення правового режиму спільного сумісного майна на певний об'єкт зокрема в судовому порядку. Тягар доказування обставин, необхідних для спростування презумпції, покладається на того з подружжя, який її спростовує.

Згідно з ч. 1 та 2 ст. 369 ЦКУ, співвласники майна, що є у спільній сумісній власності, володіють і користуються ним спільно, якщо інше не встановлено домовленістю між ними. Розпорядження майном, що є у спільній сумісній власності, здійснюється за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом. Згода співвласників на вчинення правочину щодо розпорядження спільним майном, який підлягає нотаріальному посвідченню та (або) державній реєстрації, має бути висловлена письмово і нотаріально посвідчена.

Тож для укладення одним із подружжя договорів, які потребують нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, а також договорів стосовно цінного майна, згода другого з подружжя має бути подана письмово. Згідно з ч. 3 ст. 65 СКУ, згода на укладення договору, який потребує нотаріального посвідчення і (або) державної реєстрації, має бути нотаріально засвідчена.

Тобто з огляду на вимоги ч. 4 ст. 369 ЦКУ, правочин щодо розпорядження спільним майном, вчинений одним із співвласників, суд може визнати недійсним за позовом іншого співвласника у разі відсутності у співвласника, який вчинив правочин, необхідних повноважень.

За загальним правилом, розірвання шлюбу не має наслідком зміну правового статусу майна подружжя. Таке майно залишається його спільною сумісною власністю. Тобто лише після вирішення питання про поділ майна, яке є спільною сумісною власністю, виокремлення конкретних часток кожному із співвласників таке майно набуває статусу спільної часткової власності чи особистої приватної власності. Брак згоди одного зі співвласників — колишнього подружжя на розпорядження нерухомим майном, укладеного іншим співвласником щодо розпорядження спільним майном, недійсним. Брак нотаріально посвідченої згоди іншого зі співвласників (другого з подружжя) на укладення правочину позбавляє співвласника, який вчинив правочин, необхідних повноважень на укладення договору про розпорядження спільним майном.

Укладення такого договору свідчить про порушення його форми і, відповідно до ч. 4 ст. 369, ст. 215 ЦКУ, надає іншому зі співвласників (другому з подружжя) право оскаржити договір з підстав його недійсності.

Отже, якщо один з подружжя під час укладення договору дарування майна не надав своєї згоди на відчуження спірного майна, яке є спільною сумісною власністю подружжя, відповідно до ч. 3 ст. 65 СКУ, такий договір суд може визнати недійсним з підстав, передбачених ст. 203, 205, 215 ЦКУ.

Відчуження спільного майна відбувається за згодою співвласників, а відчуження частки — лише за її наявності (після зміни правового режиму спільного майна подружжя зі спільної сумісної на спільну часткову). У такому ра-

зі співвласник може самостійно розпорядитися своєю часткою, але з дотриманням вимог ст. 362 ЦКУ про переважне право купівлі частки (якщо відчуження частки відбувається на підставі договору купівлі-продажу). Якщо об'єкт належить на праві спільної сумісної власності кільком особам, то право власності кожного зі співвласників у спільній сумісній власності поширюється на весь об'єкт. Тобто передати у власність можна лише весь об'єкт.

Якщо обоє з подружжя були співвласниками будинку, придбаного під час шлюбу, то для його відчуження потрібна згода обох з подружжя, якщо її не було, то суд може визнати недійсним договір дарування будинку. У разі визнання правочинів недійсними щодо застосування норми права під час розгляду спорів про відчуження одним із подружжя спільного майна без згоди другого з подружжя і як наслідок — необхідності звернення по захист прав та інтересів до суду вважаю за доцільне врахувати правові позиції та судову практику, зокрема: постанову ВС/КЦС від 24.01.2020 року у справі №546/912/16-ц; ВС/КЦС від 15.06.2020 року у справі №430/1281/14-ц; ВС/КЦС від 29.07.2020 року у справі №523/12010/16-ц.

Чи має право заповідач скасувати або внести зміни до заповіту?

**С.В. Сігнаєвський,
м. Одеса**

Згідно з положеннями ст.1233 Цивільного кодексу України (далі — ЦКУ), заповіт — особисте розпорядження фізичної особи у разі її смерті. Право заповідача на скасування заповіту є невід'ємною частиною гарантованої законодавством свободи заповіту. Підставою скасування заповіту може бути тільки воля та бажання заповідача, який під час цієї дії був дієздатним, усвідомлював значення своїх дій, міг керувати ними та усвідомлював настання правових наслідків.

Положеннями ст. 1254 ЦКУ встановлено право заповідача у будь-який час скасувати заповіт і передбачено право у будь-який час скласти новий. Заповіт, який було складено пізніше, скасовує попередній повністю або в тій частині, в якій він йому суперечить. Кожний новий заповіт скасовує попередній і не відновлює того, який заповідач склав перед ним. Якщо новий заповіт, складений заповідачем, було визнано недійсним, чинність попереднього заповіту не відновлюється, крім випадків, встановлених ст. 225 і 231 ЦКУ. Заповідач має право у будь-який час внести до заповіту зміни.

Скасування заповіту, внесення до нього змін провадить заповідач особисто, і вчинення такої дії через представника неприпустимо. Скасування заповіту, внесення до нього змін провадять у порядку, встановленому ЦКУ для посвідчення заповіту, і підлягають державній реєстрації у Спадковому реєстрі в порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України. За правилом, встановленим ст. 57 Закону України «Про нотаріат», нотаріус, завідувач державним нотаріальним архівом, посадова особа органу місцевого самоврядування, одержуючи заяву про скасування чи зміну заповіту, а також за наявності нового заповіту, який скасовує чи змінює раніше складений, роблять про це відмітку на примірнику заповіту, що зберігається в державній нотаріальній конторі, у приватного нотаріуса, державному нотаріальному архіві чи виконавчому комітеті органу місцевого самоврядування і реєстрі для реєстрації нотаріальних дій і забезпечують державну реєстрацію нового заповіту, змін до

нього, скасування у Спадковому реєстрі відповідно до порядку, затвердженого Кабінетом Міністрів України.

Справжність підпису на заяві про скасування або зміну заповіту повинен засвідчити нотаріус. Нотаріус, посадова особа органу місцевого самоврядування, яким під час посвідчення заповіту стало відомо про наявність раніше складеного, повідомляють про вчинену нотаріальну дію державний нотаріальний архів чи нотаріуса, виконавчий комітет органу місцевого самоврядування, де зберігається примірник раніше посвідченого заповіту.

Це стосується і державного нотаріуса, який одержав на зберігання заповіт, посвідчений однією із посадових осіб, перелічених у ст. 40 Закону України «Про нотаріат». Відповідно до ст. 1248 ЦКУ, нотаріус посвідчує заповіт, написаний заповідачем власноручно або за допомогою загальноприйнятих технічних засобів. Нотаріус може на прохання особи записати заповіт з її слів власноручно або за допомогою загальноприйнятих технічних засобів. У цьому разі заповіт має бути вголос прочитаний заповідачем і підписаний ним. Якщо заповідач через фізичні вади не може сам прочитати заповіт, посвідчення заповіту має відбуватися при свідках (ст. 1253 ЦКУ).

Якщо у населеному пункті немає нотаріуса, заповіт, крім секретного, може бути посвідчений уповноваженою на це посадовою особою відповідного органу місцевого самоврядування (ст. 1251 ЦКУ). Посвідчення заповіту іншими посадовими, службовими особами регламентовані положеннями ст. 1252 ЦКУ. Питання посвідчення заповітів посадовими особами органів місцевого самоврядування регулюється ст. 37 Закону України «Про нотаріат» та Порядком вчинення нотаріальних дій посадовими особами органів місцевого самоврядування, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2011 року №3306/5.

Відповідно до вимог Положення про Спадковий реєстр, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 07.07.2011 №1810/5 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 11.07.2011 за №831/19569 (далі положення) відомості про заповіти, зокрема посвідчені посадовими та службовими особами, зазначеними в ст. 1251 та 1252 ЦКУ, ст. 37 та ч. 1 ст. 40 Закону України «Про нотаріат», спадкові договори та внесення змін до них, скасування заповітів та розірвання спадкових договорів підлягають обов'язковому внесенню до Спадкового реєстру. Відомості про зміну і скасування заповіту також підлягають внесенню до Спадкового реєстру (п. 1.7 розділу I та п.п. 2.1.4 розділу 2 положення).

Тож скасування заповіту можна реєструвати на підставі нового заповіту і на підставі заяви про скасування заповіту. Відомості про скасування заповіту незалежно від того, здійснене воно у формі нового заповіту або шляхом подання заяви про скасування заповіту, підлягають внесенню до Спадкового реєстру в порядку, визначеному Положенням про Спадковий реєстр.

Згідно з ч. 1 ст. 1257 ЦКУ, заповіт, а відповідно і його скасування, складений особою, яка не мала на це права, а також заповіт, складений з порушенням вимог щодо його форми та посвідчення, є нікчемним.

Запитання можете надіслати на електронну адресу
expert@ukcc.com.ua

ДОКУМЕНТИ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про відзначення 29-ї річниці незалежності України

З метою гідного відзначення у 2020 році 29-ї річниці незалежності України **ПОСТАНОВЛЯЮ:**

1. Кабінету Міністрів України:
 - 1) розробити з урахуванням вимог законодавства щодо запобігання поширенню гострої респіраторної хвороби COVID-19 та забезпечити реалізацію заходів із відзначення 29-ї річниці незалежності України, передбачивши, зокрема, проведення:
 - а) 23 серпня 2020 року, у День Державного Прапора України, у місті Києві, інших населених пунктах, закордонних дипломатичних установах України, військових частинах офіційної церемонії урочистого підняття Державного Прапора України;
 - б) 24 серпня 2020 року, у День Незалежності України:
 - у столиці України — місті Києві, інших населених пунктах урочистостей з нагоди 29-ї річниці незалежності України за участю представників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, учасників операції об'єднаних сил, антитерористичної операції, заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, громадськості;
 - церемонії покладання квітів до пам'ятників і пам'ятних знаків, місць поховань видатних діячів українського державотворення, борців за незалежність України, загиблих учасників Революції Гідності, учасників операції об'єднаних сил, антитерористичної операції, заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях;
 - в) тематичних культурно-мистецьких заходів;
 - г) медійних, виставкових та інших заходів, спрямованих на донесення до широкого загалу інформації про важливі події та персоналії української історії, досвід національного державотворення, державні символи України, а також відповідної роботи патріотично-виховного змісту;
 - г) церемонії вручення державних нагород України, заохочувальних відзнак особам, які зробили значний внесок у здобуття незалежності України, розбудову держави, захист її суверенітету та територіальної цілісності;
 - д) зустрічей керівників місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з учасниками операції об'єднаних сил, антитерористичної операції, заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, представниками громадськості;
 - 2) надавати сприяння реалізації ініціатив громадськості, спрямованих на зміцнення національної єдності, розбудову держави, популяризацію національних традицій та державних символів України, утвердження позитивного іміджу України у світі;
 - 3) забезпечити широке висвітлення заходів із підготовки та відзначення Дня Державного Прапора України та Дня Незалежності України;
 - 4) забезпечити в установленому порядку фінансування видатків на організацію та проведення заходів, передбачених цим Указом.
2. Міністерству закордонних справ України забезпечити проведення закордонними дипломатичними установами України за участю представників української громадськості за кордоном заходів із відзначення Дня Державного Прапора України та Дня Незалежності України.
3. Обласним, Київській міській державним адміністраціям забезпечити розроблення та реалізацію заходів із відзначення Дня Державного Прапора України і Дня Незалежності України.
4. Міністерству внутрішніх справ України, Службі безпеки України, обласним, Київській міській державним адміністраціям ужити в межах компетенції заходів із забезпечення порядку, безпеки та дотримання прав громадян під час проведення заходів із відзначення Дня Державного Прапора України та Дня Незалежності України.
5. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 серпня 2020 року
№ 318/2020

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 22 липня 2020 р. № 701
Київ

Про внесення змін до постанов Кабінету Міністрів України від 2 березня 2016 р. № 207 і від 10 липня 2019 р. № 691

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

Внести до постанов Кабінету Міністрів України від 2 березня 2016 р. № 207 «Про затвердження Правил реєстрації місця проживання та Порядку передачі органами реєстрації інформації до Єдиного державного демографічного реєстру» (Офіційний вісник України, 2016 р., № 28, ст. 1108; 2020 р., № 10, ст. 384) і від 10 липня 2019 р. № 691 «Про реалізацію експериментального проекту щодо створення сприятливих умов для реалізації прав дитини» (Офіційний вісник України, 2019 р., № 66, ст. 2257) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 22 липня 2020 р. № 701

ЗМІНИ.

що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України від 2 березня 2016 р. № 207 і від 10 липня 2019 р. № 691

1. У Правилах реєстрації місця проживання, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 2 березня 2016 р. № 207:

1) пункт 8 доповнити абзацом такого змісту:

«Заяви щодо реєстрації/зняття з реєстрації, що подаються в електронній формі, формуються за допомогою програмних засобів Єдиного державного веб-порталу електронних послуг у довільній формі, придатній для сприйняття їх змісту, відповідно до відомостей, передбачених для кожного виду заяв у формах, затверджених цими Правилами.

Дані, що містяться у поданій в електронній формі заяві про реєстрацію/зняття з реєстрації місця проживання, передаються засобами єдиної інформаційної системи МВС до інформаційно-телекомунікаційної системи органу реєстрації, яка забезпечує функціонування реєстру територіальної громади.»;

2) пункт 11 доповнити абзацом такого змісту:

«На період дії експериментального проекту, передбаченого постановою Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 691 «Про реалізацію експериментального проекту щодо створення сприятливих умов для реалізації прав дитини» (Офіційний вісник України, 2019 р., № 66, ст. 2257), рішення про відмову в реєстрації/зняття з реєстрації місця проживання дитини віком до 14 років за заявою батьків чи одного з них, поданою в електронній формі, приймається шляхом формування повідомлення, яке надсилається за допомогою програмних засобів Єдиного державного веб-порталу електронних послуг на адресу електронної пошти заявника, а також до його особистого кабінету користувача на зазначеному Веб-порталі (у разі створення) та/або через мобільний додаток Єдиного державного веб-порталу електронних послуг «Портал Дія» (у разі його встановлення) на електронний носій заявника (пункти 21³ та 26¹ цих Правил).»;

3) абзац перший пункту 21¹ викласти в такій редакції:

«21¹. Місце проживання дитини віком до 14 років може бути зареєстровано (зокрема одночасно із зняттям з реєстрації попереднього місця проживання) за заявою батьків чи одного з них, поданою в електронній формі з використанням кваліфікованого електронного підпису.»;

4) у пункті 21²:

абзац перший після слів «Реєстрація місця проживання» доповнити словами «(зокрема одночасно із зняттям з реєстрації попереднього місця проживання)»; в абзаці третьому слова «до інформаційно-телекомунікаційної системи МВС» замінити словами «засобами єдиної інформаційної системи МВС»; в абзаці четвертому слова «інформаційно-телекомунікаційною системою МВС» замінити словами «єдиною інформаційною системою МВС»; абзац шостий викласти в такій редакції:

«Оплата адміністративного збору здійснюється за допомогою програмних засобів Єдиного державного веб-порталу електронних послуг під час формування заяви перед її поданням. При цьому документ, що підтверджує сплату адміністративного збору, до заяви не додається.»;

5) абзац другий пункту 21³ викласти в такій редакції:

«Про факт реєстрації місця проживання (про відмову в реєстрації) за заявою, поданою в електронній формі, орган реєстрації у день внесення відповідної інформації до реєстру територіальної громади надсилає засобами єдиної інформаційної сис-

теми МВС до Єдиного державного веб-порталу електронних послуг довідку про реєстрацію місця проживання (повідомлення про відмову у реєстрації із зазначенням причин відмови) в електронній формі, яка надсилається через веб-портал на адресу електронної пошти заявника, а також до його особистого кабінету користувача на зазначеному Веб-порталі (у разі створення) та/або через мобільний додаток Єдиного державного веб-порталу електронних послуг «Портал Дія» (якщо мобільний додаток встановлено) на електронний носій заявника.»;

6) доповнити Правила пунктом 26¹ такого змісту:

«26¹. Місце проживання дитини віком до 14 років може бути знято з реєстрації за заявою батьків чи одного з них, поданою в електронній формі з використанням кваліфікованого електронного підпису, без подання документів, передбачених пунктом 26 цих Правил.

У разі реєстрації місця проживання батьків за різними адресами згода батьків на зняття з реєстрації місця проживання дитини віком до 14 років підтверджується їх кваліфікованими електронними підписами або засвідчується кваліфікованим електронним підписом нотаріуса.

Формування, пересилання та обробка заяви здійснюються відповідно до абзаців третього — п'ятого пункту 21² цих Правил.

Відповідальність за достовірність відомостей, що містяться в заяві, несе заявник, якщо інше не встановлено судом.

Оплата адміністративного збору здійснюється за допомогою програмних засобів Єдиного державного веб-порталу електронних послуг під час формування заяви перед її поданням. При цьому документ, що підтверджує сплату адміністративного збору, до заяви не додається.

Зняття з реєстрації місця проживання дитини віком до 14 років в електронній формі здійснюється в день подання документів або не пізніше наступного робочого дня у разі їх надходження після закінчення робочого часу органу реєстрації.

Про факт зняття з реєстрації місця проживання (про відмову у знятті з реєстрації) за заявою, поданою в електронній формі, орган реєстрації у день внесення відповідної інформації до реєстру територіальної громади надсилає засобами єдиної інформаційної системи МВС до Єдиного державного веб-порталу електронних послуг довідку про зняття з реєстрації місця проживання (повідомлення про відмову у знятті з реєстрації із зазначенням причин відмови) в електронній формі, яка надсилається через веб-портал на адресу електронної пошти заявника, а також до його особистого кабінету користувача на зазначеному Веб-порталі (у разі створення) та/або через мобільний додаток Єдиного державного веб-порталу електронних послуг «Портал Дія» (якщо мобільний додаток встановлено) на електронний носій заявника.»

2. Абзац третій пункту 1 постанови Кабінету Міністрів України від 10 липня 2019 р. № 691 після слова «зареєструвати» доповнити словами «(зокрема одночасно із зняттям з реєстрації попереднього місця проживання), зняти з реєстрації».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 712
Київ

Про внесення змін до постанов Кабінету Міністрів України від 24 квітня 2020 р. № 331 і від 22 липня 2020 р. № 641

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

Внести до постанов Кабінету Міністрів України від 24 квітня 2020 р. № 331 «Про невідкладні заходи щодо забезпечення державних фінансових гарантій медичного обслуговування пацієнтів з гострою респіраторною хворобою COVID-19, спричиною коронавірусом SARS-CoV-2, та належної оплати праці медичних та інших працівників, які надають медичну допомогу таким пацієнтам» (Офіційний вісник України, 2020 р., № 38, ст. 1242) і від 22 липня 2020 р. № 641 «Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території із значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиною коронавірусом SARS-CoV-2» зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 712

ЗМІНИ.

що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України від 24 квітня 2020 р. № 331 і від 22 липня 2020 р. № 641

1. У другому реченні пункту 6 постанови Кабінету Міністрів України від 24 квітня 2020 р. № 331 слова і цифри «на 75 відсотків ліжкового фонду» замінити словами і цифрами «на 50 відсотків ліжкового фонду».

2. У постанові Кабінету Міністрів України від 22 липня 2020 р. № 641:

1) у пункті 2 слова «окремих адміністративно-територіальних одиницях регіону» замінити словами «райони чи місті обласного значення (далі — окремі адміністративно-територіальні одиниці регіону)»;

2) пункти 5—8 викласти в такій редакції:

«5. Регіоном із значним поширенням COVID-19 вважається регіон, в якому наявна хоча б одна з таких ознак:

завантаженість ліжок у закладах охорони здоров'я, визначених для госпіталізації пацієнтів з підтвердженням випадком COVID-19, становить більш як 50 відсотків протягом п'яти днів підряд;

середня кількість тестувань методом полімеразної ланцюгової реакції та імуноферментного аналізу становить менш як 24 тестування на 100 тис. населення протягом останніх семи днів;

показник захворюваності на COVID-19 за 14 днів на 100 тис. населення перевищує базовий рівень захворюваності.

Базовий рівень захворюваності на COVID-19 становить 40 нових випадків на 100 тис. населення за 14 днів.

6. Державна комісія з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій раз на сім днів приймає рішення про встановлення на території регіону або окремих адміністративно-територіальних одиниць регіону рівня епідемічної небезпеки «жовтий», «помаранчевий» або «червоний».

Рішення про послаблення «червоного», «помаранчевого» та «жовтого» рівня епідемічної небезпеки не може бути переглянуто раніше ніж через 14 днів з дня встановлення такого рівня епідемічної небезпеки.

7. У разі завантаженості ліжок у закладах охорони здоров'я регіону, визначених керівником робіт з ліквідації наслідків надзвичайної ситуації медико-біологічного характеру державного рівня, пов'язаної з поширенням на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиною коронавірусом SARS-CoV-2, для госпіталізації пацієнтів з підтвердженням випадком COVID-19 протягом п'яти днів підряд на території всього регіону встановлюється рівень епідемічної небезпеки: «помаранчевий» — у разі завантаженості від 50 до 75 відсотків кількості ліжок; «червоний» — у разі завантаженості 75 і більше відсотків кількості ліжок.

У разі проведення в регіоні тестувань методом полімеразної ланцюгової реакції та імуноферментного аналізу протягом п'яти днів підряд у кількості менш, ніж 24 на 100 тис. населення щоденно, на території регіону встановлюється «помаранчевий» рівень епідемічної небезпеки.

8. У регіоні з показником захворюваності на COVID-19 меншим, ніж базовий, встановлюється «зелений» рівень епідемічної небезпеки.

У разі перевищення в регіоні базового рівня захворюваності на 100 тис. населення на території окремих адміністративно-територіальних одиниць регіону встановлюються такі рівні епідемічної небезпеки:

Рівень епідемічної небезпеки	Райони, міста обласного значення з кількістю населення менше 70 тис. осіб, обласні центри, м. Київ, м. Севастополь	Райони, міста обласного значення з кількістю населення 70 тис. осіб і більше
«Жовтий»	від 40 до 120	від 40 до 80
«Помаранчевий»	від 120 до 240	від 80 до 160
«Червоний»	більше 240	більше 160

У разі коли на території окремих адміністративно-територіальних одиниць регіону, чисельність населення яких становить 75 та більше відсотків всього населення регіону, встановлено «помаранчевий» або «червоний» рівень епідемічної небезпеки, «помаранчевий» рівень епідемічної небезпеки встановлюється на території такого регіону в цілому.

У разі коли «червоний» рівень епідемічної небезпеки встановлено на території окремих адміністративно-територіальних одиниць регіону, чисельність населення яких становить 75 та більше відсотків всього населення регіону, «червоний» рівень епідемічної небезпеки встановлюється на території такого регіону в цілому.»;

3) підпункт 2 пункту 10 після слів «бездомної особи» доповнити словами «, довідки про звернення за захистом в Україні»;

4) пункт 12 викласти в такій редакції:

«12. На території регіону (адміністративно-територіальної одиниці), на якій встановлено «жовтий» рівень епідемічної небезпеки, додатково до протиепідемічних обмежень, встановлених для «зеленого» рівня епідемічної небезпеки, забороняється:

1) відвідування сторонніми особами установ і закладів соціального захисту, в яких тимчасово або постійно проживають/перебувають громадяни похилого віку, ветерани війни і праці, особи з інвалідністю, особи із стійкими інтелектуальними або психічними порушеннями, установ і закладів, що надають соціальні послуги сім'ям/особам, які перебувають у складних життєвих обставинах, крім установ і закладів, які надають соціальні послуги екстрено (кризово);

2) діяльність хостелів;

3) роботу після 24-ї та до 7-ї години розважальних закладів (нічних клубів), а також суб'єктів господарювання з надання послуг громадського харчування з організацією дозвілля або без нього (ресторанів, кафе, барів, закусочних, їдальень, кафе-теріїв, буфетів тощо), крім діяльності з надання послуг громадського харчування із здійсненням адресної доставки замовлень та замовлень на винос;

4) проведення масових заходів в закладах громадського харчування у кількості більш як 20 осіб та більше однієї особи на 10 кв. метрів.»;

5) у пункті 14:

у підпункті 1 слово «розважальних» виключити, а слова і цифри «більше ніж 100 осіб та більше однієї особи на 20 кв. метрів» замінити словами і цифрами «більш як 220 осіб та більше однієї особи на 10 кв. метрів»;

підпункт 3 виключити;

підпункт 4 викласти в такій редакції:

«4) відвідування закладів освіти здобувачами освіти групами кількістю більш як 20 осіб, крім закладів дошкільної, загальної середньої, позашкільної та спеціалізованої мистецької освіти;»;

підпункт 6 викласти в такій редакції:

«6) діяльність спортивних залів, фітнес-центрів, крім спортивних залів, фітнес-центрів, які здійснюють приймання відвідувачів не більше однієї особи на 10 кв. метрів приміщення;»;

доповнити пункт підпунктами 9—12 такого змісту:

«9) відвідування пунктів (місць) тимчасового тримання осіб, пунктів тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні, та пунктів тимчасового розміщення біженців, крім осіб, які надають правову допомогу особам, які перебувають в таких пунктах;

10) перевезення пасажирів автомобільним (крім таксі) та міським електричним транспортом у міському, приміському, міжміському, міжрайонному сполученні у кількості більш як 50 відсотків кількості місць для сидіння, передбачених технічною характеристикою транспортного засобу або визначених в реєстраційних документах на цей транспортний засіб, за умови розсадки пасажирів з вільними місцями поруч, спереду, позаду;

11) приймання відвідувачів закладами торговельного (у тому числі в магазинах, що розташовані у торговельно-розважальних центрах) і побутового обслуговування населення, крім випадків забезпечення перебування у приміщенні не більше одного відвідувача на 10 кв. метрів торговельної площі;

12) діяльність з надання послуг громадського харчування, крім випадків приймання відвідувачів із забезпеченням наповненості не більш як на 50 відсотків посадкових місць у приміщенні закладу.»;

6) у пункті 15:

абзац перший підпункту 1 викласти в такій редакції:

«1) регулярні та нерегулярні перевезення пасажирів автомобільним, залізничним транспортом, міським електротранспортом, метрополітеном у міському сполученні, крім перевезення.»;

доповнити пункт підпунктом 1¹ такого змісту:

«1¹) посадка пасажирів у транспорт приміського, міжміського, внутрішньообласного та міжобласного сполучення;»;

абзац перший підпункту 3 після слів «які провадять діяльність у сферах культури» доповнити словом «, кінотеатрів», а після слів «інших закладів розважальної діяльності» — словами «, спортивних залів»;

7) пункт 16 викласти в такій редакції:

«16. На території регіону або окремої адміністративно-територіальної одиниці регіону, на якій встановлено «жовтий», «помаранчевий» та «червоний» рівень епідемічної небезпеки, додатково можуть застосовуватись обмежувальні протиепідемічні заходи, визначені рішенням Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій або органів державної влади та органів місцевого самоврядування.»;

8) пункт 20 викласти в такій редакції:

«20. Самоізоляції підлягають:

1) особи, які мали контакт з пацієнтом з підтвердженням випадком COVID-19, крім осіб, які під час виконання службових обов'язків використовували засоби індивідуального захисту відповідно до рекомендацій щодо їх застосування;

2) особи з підозрою на інфікування або з підтвердженням діагнозом COVID-19 в легкій формі за умови, що особа не потребує госпіталізації;

3) особи, що перетинають державний кордон та прибули з держави або є громадянами (підданими) держав із значним поширенням COVID-19, крім таких осіб, які не немає підстав вважати, що вони були в контакт із хворою на COVID-19 особою: осіб, які не досягли 12 років;

осіб, які є громадянами (підданими) держав із значним поширенням COVID-19 та не перебували на території таких держав протягом останніх 14 днів або прямують територією України транзитом та мають документи, що підтверджують виїзд за кордон протягом двох діб;

працівників дипломатичних представництв та консульських установ іноземних держав, представництв офіційних міжнародних місій, організацій, акредитованих в Україні, та членів їх сімей;

водіїв та членів екіпажів вантажних транспортних засобів, автобусів, що здійснюють регулярні перевезення, членів екіпажів повітряних і морських, річкових суден, членів поїздів і локомотивних бригад;

інструкторів збройних сил держав — членів НАТО та держав — учасниць програми НАТО «Партнерство заради миру», які беруть участь у заходах з підготовки підрозділів Збройних Сил;

діячів культури за запрошенням закладу культури разом з однією особою, що супроводжує кожного з них;

осіб, що здійснюють перевезення гемопоетичних стовбурових клітин для трансплантації;

осіб, які мають негативний результат тестування на COVID-19 методом полімеразної ланцюгової реакції, який проведено не більш як за 48 годин до перетину кордону. Державою із значним поширенням COVID-19 є держава, в якій кількість нових випадків реєстрації хвороби COVID-19 на 100 тис. населення за останні 14 днів перевищує кількість таких випадків в Україні.

Перелік держав із значним поширенням COVID-19 формується Міністерством охорони здоров'я та переглядається кожні сім днів.

Особа, яка підлягає самоізоляції у зв'язку з перетином державного кордону, зобов'язана встановити та активувати мобільний додаток системи (далі — мобільний додаток). У разі неможливості встановлення такого мобільного додатка особа підлягає обсервації.

Самоізоляція, обсервація особи у зв'язку з перетином державного кордону (яка прибула з держави або є громадянином (підданим) держави із значним поширенням COVID-19) припиняється у разі одержання негативного результату тестування на COVID-19 методом полімеразної ланцюгової реакції, який проведено після перетину державного кордону.»;

9) перше речення пункту 31 після слів «спеціальний статус» доповнити словами «, а також довідок про звернення за захистом в Україні, виданих відповідно до Закону України «Про біженців, та осіб які потребують додаткового або тимчасового захисту»;

10) у підпункті 1 пункту 37:

в абзацах третьому, четвертому та шостому слова «місця реєстрації» замінити словами «зарезстрованого місця проживання»;

після абзацу шостого доповнити підпункт новим абзацом такого змісту:

«Адміністрації Державної прикордонної служби, Державній митній службі, Державній міграційній службі — щодо надання відомостей про дати перетину державного кордону України особами з підтвердженням випадком COVID-19, зареєстрованого місця проживання, місця фактичного проживання особи, інформації про засоби зв'язку (номер телефону), а також стосовно інших осіб, які мали контакт з такою особою, та, зокрема, передачу таких відомостей до державної установи «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України» за відповідним запитом.».

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 05 серпня 2020 р. № 695
Київ

Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021—2027 роки

Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Затвердити Державну стратегію регіонального розвитку на 2021—2027 роки (далі — Стратегія), що додається.
2. Міністерству розвитку громад та територій разом з іншими центральними органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями забезпечити у тримісячний строк розроблення плану заходів з реалізації Стратегії.
3. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади забезпечити врахування положень Стратегії під час розроблення та реалізації стратегічних та програмних документів у відповідних галузях.
4. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям забезпечити у шестимісячний строк приведення регіональних стратегій розвитку у відповідність із Стратегією.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 5 серпня 2020 р. № 695

ДЕРЖАВНА СТРАТЕГІЯ регіонального розвитку на 2021—2027 роки

Загальна частина

Ця Стратегія розроблена на виконання Указу Президента України від 20 вересня 2019 р. № 713 «Про невідкладні заходи щодо забезпечення економічного зростання, стимулювання розвитку регіонів та запобігання корупції» та відповідно до Закону України «Про засади державної регіональної політики», постанови Кабінету Міністрів України від 11 листопада 2015 р. № 931 «Про затвердження Порядку розроблення Державної стратегії регіонального розвитку України і плану заходів з її реалізації, а також проведення моніторингу та оцінки результативності реалізації зазначених Стратегії і плану заходів».

Ця Стратегія є основним планувальним документом для реалізації секторальних стратегій розвитку, координації державної політики у різних сферах, досягнення ефективності використання державних ресурсів у територіальних громадах та регіонах в інтересах людини, єдності держави, сталого розвитку історичних населених місць та збереження традиційного характеру історичного середовища, збереження навколишнього природного середовища та сталого використання природних ресурсів для нинішнього та майбутніх поколінь українців.

Ця Стратегія визначає генеральний вектор сталого розвитку регіонів та розроблена відповідно до Цілей сталого розвитку України до 2030 року, затверджених Указом Президента України від 30 вересня 2019 р. № 722.

Необхідність підготовки цієї Стратегії викликана завершенням строку реалізації Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року, а також наявністю нових викликів, які постанали перед Україною протягом останніх семи років і суттєво впливають на ситуацію в регіонах, а також на якість життя жителів міст і сіл.

Протягом дії Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року в Україні створено юридичну основу та запроваджено нові підходи для стратегічного планування та фінансування регіонального розвитку. Репорформа місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні на засадах децентралізації, яка успішно реалізується з 2015 року, створила нові можливості для розвитку територіальних громад. Бюджетна децентралізація спричинила суттєвий перерозподіл бюджетних ресурсів на користь місцевого самоврядування.

Незважаючи на це, ще не відбулося реальної конвертації нових можливостей для розвитку територіальних громад та регіонів у кращу якість життя людини незалежно від місця її проживання. Так само немає відчутних змін у зміцненні партнерських відносин між регіонами, зменшенні мікрорегіональної та внутрішньорегіональної диспропорції за показниками економічного розвитку та якості життя людей.

Першочерговими завданнями нової регіональної політики є прискорення економічного зростання регіонів, підвищення їх конкурентоспроможності на основі ефективного використання внутрішнього потенціалу, створення нових робочих місць, покращення зайнятості населення, створення умов для повернення на батьківщину трудових мігрантів. Саме це може дати швидке та стійке зростання рівня якості життя людини незалежно від того, де вона народилася, де проживає зараз і де буде проживати у майбутньому.

Нова політика регіонального розвитку ґрунтується на врахуванні під час стратегічного та просторового планування ключових викликів, які впливають на людину, інфраструктуру, економіку та навколишнє природне середовище, а також включитиме побудову культури партнерства та співробітництва, орієнтованої на взаємодію громадян та публічних інституцій щодо розвитку. Заходи регіональної політики формуватимуться на основі отриманого досвіду, зібраних даних, висновків, рекомендацій, результатів аналізів та оцінки для забезпечення та підтримки високих стандартів управління та реалізації регіональної політики, що вимагає функціонування відповідних спеціалізованих аналітичних засобів, баз даних формування та оцінки політики.

Порівняльна характеристика підходів до формування

та реалізації окремих елементів державної регіональної політики в рамках реалізації Державної стратегії регіонального розвитку

Елементи політики	Підходи до формування та реалізації державної регіональної політики	
	2014—2020 роки	2021—2027 роки
Об'єкти політики	надання допомоги слабorozвиненим регіонам через фінансову підтримку декларування депресивних територій як об'єктів політики, які де-факто не отримували допомоги	визначення типу територій, що потребують застосування особливих механізмів та інструментів державної підтримки розбудова конкурентоспроможного регіону та функціональної території шляхом залучення усіх суб'єктів розвитку та використання потенціалу ключових активів регіону/території як умови надання фінансової підтримки з державного бюджету
Підхід до планування	домінування галузевого підходу, який не враховує специфіку різних типів територій держави	визначення територій, що потребують державної підтримки, планування їх розвитку на засадах інтегрованого підходу (поєднання галузевого та територіального підходу)
Типи проєктів	спрямування субсидій і державної допомоги переважно на створення об'єктів капітального будівництва (державне інвестування виключно в об'єкти державної або комунальної власності)	спрямування державних інвестицій у матеріальні та нематеріальні активи у вигляді так званих «твердих» та «м'яких» розвиткових проєктів на основі якісної діагностики потенціалу та проблем територій, що потребують державної підтримки
Суб'єкти формування та реалізації політики	розроблення та реалізація політики здійснювалася виключно через центральні органи виконавчої влади, Радю міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київську та Севастопольську міські держадміністрації	розроблення та реалізація політики здійснюється на усіх рівнях врядування (центральний, регіональний, місцевий) із залученням неурядових організацій
Фінансування	відсутність цільового фінансування Стратегії та програм регіонального розвитку, програми секторальної бюджетної підтримки у рамках виконання планів заходів з реалізації Стратегії	цільове спрямування коштів державного фонду регіонального розвитку на виконання програм регіонального розвитку, що забезпечують виконання окремих завдань Стратегії
Просторове планування	недотримання вимог містобудівної документації (Генеральної схеми планування території України, схем планування території на регіональному рівні, генеральних планів населених пунктів) під час здійснення державних інвестиційних програм/заходів	обов'язкове врахування вимог містобудівної документації (Генеральної схеми планування території України, схем планування території на регіональному рівні, генеральних планів населених пунктів) під час здійснення державних інвестиційних програм/заходів
Міжвідомча координація	міжвідомча координація відсутня внаслідок неефективної роботи Міжвідомчої координаційної комісії з питань регіонального розвитку	забезпечення Кабінетом Міністрів України належного рівня координації, зокрема через Міжвідомчу координаційну комісію з питань регіонального розвитку
Інституційна спроможність	інституційна спроможність базового рівня врядування перебуває на початковому етапі становлення агенцій регіонального розвитку як суб'єктів регіональної політики	забезпечення спроможності територіальних громад стратегічно планувати розвиток та ефективно управляти ресурсами для розвитку становлення агенцій регіонального розвитку як реальних суб'єктів регіональної політики

Реалізація державної регіональної політики на період до 2027 року здійснюватиметься на основі комплексного територіального підходу, що передбачає, що об'єктом у рамках регіональної політики є територія, яка характеризується специфічним набором соціальних, просторових, екологічних та економічних особливостей. Заходи щодо реалізації державної регіональної політики спрямовуватимуться на підтримку потенційних центрів економічного зростання, які можуть поширювати свій позитивний вплив на розвиток сусідніх територій та впливають на розвиток регіону в цілому, а також на підтримку інтегрованих проєктів розвитку територій з особливими проблемами розвитку, що повинно сприяти зниженню рівня мікрорегіональної та внутрішньорегіональної асиметрії в розвитку територіальних громад та якості життя людини.

У цій Стратегії запроваджено нові підходи до державної регіональної політики у новому плановому періоді, а саме: перехід до територіального спрямованого політики розвитку на основі стимулювання використання власного потенціалу територій, надання підтримки окремим територіям, що характеризуються особливими проблемами соціально-економічного розвитку, високим історико-культурним потенціалом, екологічними умовами та потребами охорони навколишнього природного середовища. У Стратегії визначено такі типи територій, що потребують особливої уваги з боку держави та застосування спеціальних механізмів та інструментів стимулювання їх розвитку:

- агломерації — територіальні зкупчення населених пунктів (насамперед міст), що формують цілісні суспільно-територіальні утворення з чисельністю населення понад 500 тис. осіб. Агломерації є територіями концентрації населення, капіталу та бізнесу і мають інтенсивні господарські, трудові, культурно-побутові зв'язки з навколишніми територіями, характеризуються високим рівнем розвитку інфраструктури, економіки, надання послуг населенню; великі міста — міста з чисельністю населення від 100 тис. осіб і більше; середні міста — міста з чисельністю населення від 50 до 100 тис. осіб; малі міста — міста з чисельністю населення до 50 тис. осіб;
- монофункціональні міста — міста, розвиток яких пов'язаний з реалізацією однієї виробничої функції та які віднесені до центрів вугледобування, видобування рудної і нерудної сировини, хімічної і нафтопереробної промисловості. Внаслідок занепаду профільних галузей спеціалізації в цих містах спостерігаються активні депопуляційні процеси, погіршуються умови навколишнього природного середовища, зростає безробіття;
- сільські території у несприятливих умовах — територіальні громади, що одночасно мають такі характеристики, які щільність сільського населення нижча 15 осіб на кв. кілометр, відстань до найближчих міст з населенням більше 50 тис. осіб понад 30 хвилин на автомобілі (орієнтовно 40 кілометрів автомобільними дорогами з твердим покриттям), чисельність населення скоротилася у період 2008—2018 років більш як на 30 відсотків;

гірські території Українських Карпат — територіальні громади, які розташовані у гірській місцевості і до складу яких входять щонайменше один населений пункт, якому надано статус гірського відповідно до Закону України «Про статус гірських населених пунктів в Україні»;

макрорегіон «Азов-Чорне море» — частина території України, яка прилягає до морського узбережжя або узбережжя морських заток і лиманів у межах 30-кілометрової доступності;

зони впливу міжнародних транспортних коридорів — частина території України в межах 15-кілометрової доступності до міжнародних автомобільних доріг загального користування державного значення;

прикордонні регіони — регіони, які безпосередньо прилягають до державного кордону;

прикордонні території у несприятливих умовах — територіальні громади, розташовані біля кордону з державами, відносно яких передбачають додатковий рівень безпеки державного кордону, обмеження руху товарів та людей, що стимулює розвиток місцевої економіки та залучення інвестицій (Російська Федерація, Придністров'я Республіки Молдова) в межах 30-кілометрової доступності, або лінії розмежування відповідно до Закону України «Про тимчасові заходи на період проведення антитерористичної операції»;

тимчасово окуповані території України — частини території України, тимчасово окуповані внаслідок збройної агресії Російської Федерації, в межах яких відповідно до Законів України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» та «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», збройної формування Російської Федерації та окупаційної адміністрації Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль; природоохоронні території та об'єкти — території та об'єкти природно-заповідного фонду, їх функціональні та охоронні зони, території, зарезервовані з метою наступного заповідання, території та об'єкти екомережі, території Смарагдової мережі, водно-болотні угіддя міжнародного значення, біосферні резервати програми ЮНЕСКО «Людина і біосфера», об'єкти всесвітньої спадщини ЮНЕСКО відповідно до Закону України «Про національну інфраструктуру геопросторових даних».

Картографування та моделювання зазначених типів територій, що потребують державної підтримки, наведено у додатку 1. Такий підхід дасть змогу забезпечити концентрацію ресурсів та зусиль усіх суб'єктів державної регіональної політики для найбільш ефективного розв'язання проблем на таких територіях, зменшення диспропорцій розвитку за рахунок підтримки економічно найслабших регіонів.

Основні тенденції та проблеми соціально-економічного розвитку регіонів у контексті загальнодержавних викликів

Україна та її регіони мають ряд конкурентних переваг:

відкритість для бізнесу — у 2020 році держава піднялася на сім сходинку у рейтингу Світового банку Doing business — до 64 місця з-поміж 190 держав. Банк визнає Україну другою державою за темпами та масштабами покращення ділового клімату за останні 10 років. Протягом 2015—2019 років обсяг прямих іноземних інвестицій в Україну становив близько 16 млрд. доларів США, збудовано понад 100 заводів та створено десятки тисяч нових робочих місць з високою продуктивністю. Сьогодні нові бізнес-ідеї насамперед генеруються в агломераціях та великих містах, де впроваджуються нові концепції сталого розвитку. Так, штаб-квартири більшості компаній індустрії інформаційних технологій розміщені в головних ІТ-центрах країни — м. Києві, Харкові, Львові, Дніпрі та Одесі. На даний час в Україні створено 18 ІТ-кластерів, які розміщені у м. Києві, Львові, Харкові, Одесі, Дніпрі, Вінниці, Луцьку, Івано-Франківську, Коломиї (Івано-Франківської області), Котополі (Сумської області), Запоріжжі, Маріуполі, Миколаєві, Тернополі, Хмельницькому, Чернігові, Черкасах та Чернівцях;

найбільша держава в Європі — територія України становить 603 500 кв. кілометрів з величезними покладами корисних копалин та земельних ресурсів;

великий ринок, що розвивається в Європі та має широкий спектр можливостей, — приваблює розташування, людський капітал, конкурентоспроможність та наявність угод про вільну торгівлю, що надають доступ до багатьох ринків у світі, можуть забезпечити швидке зростання та високу рентабельність інвестицій у таких ключових секторах, як ІТ, агробізнес, енергетика, виробництво та інфраструктура. За вартістю робочої сили, витратами на електро-, водо- і газопостачання та ставками податків Україна впевнено конкурує з державами Центральної та Східної Європи, є частиною глобального ланцюга створення вартості. На даний час Україна уклала 17 угод про вільну торгівлю із 46 державами. Найбільш важливою є Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і іншими державами-членами, з іншої сторони, підписана 2014 року;

людський капітал — велика європейська держава з населенням понад 40 млн. осіб, наявність великої кількості вчених та інженерів, які цінуються у світі, а також понад 70 відсотків людей, які мають вищу освіту. Україна займає перше місце у категорії «внесок у розвиток науки та технологій» в рейтингу «The Good Country Index». Більшість регіональних центрів мають потужну науково-освітню базу, що забезпечується регіональними науково-дослідними інститутами, закладами вищої освіти з відповідним кадровим потенціалом, що в майбутньому можуть стати основою для створення науково-виробничих та інноваційних центрів розвитку. Щороку Україна випускає 130 тис. спеціалістів інженерних спеціальностей. Держава перебуває серед лідерів у Центральній та Східній Європі за кількістю ІТ-фахівців;

вигідне географічне розташування — Україна розташована на перетині торгових та туристичних шляхів між Європою, Азією та Близьким Сходом, завдяки чому в Україні є значний потенціал стати потужним євразійським хабом;

потужний транзитний потенціал — Україна розташована на перехресті основних транспортних шляхів, майже через всі регіони проходять міжнародні транспортні коридори — території, що потрапляють в їх зони впливу, отримують додатковий імпульс економічного зростання. Інфраструктура України включає 170 тис. кілометрів автомобільних доріг, 22 тис. кілометрів залізничних шляхів, 13 морських і 16 річкових портів, спроможних забезпечувати швидке переміщення усіх видів вантажів як в межах України, так і за кордон;

потужний історико-культурний потенціал — на довгому шляху свого історичного розвитку Україна постійно перебувала в епіцентрі подій, що визначали історико-політичну карту Європи. Ще з часів великого переселення народів, перебуваючи у географічному центрі Європи, вона опинилася на шляхах міграцій великих етнічних масивів, а згодом впевнено посіла провідне місце у торгово-економічних та культурно-політичних зв'язках між Заходом і Сходом. Усе це визначило специфіку України як держави поліетнічної, що асимілювала впливи різних культур і має багатий і надзвичайно різноманітний культурний потенціал, що включає нерухоמו і нематеріальну культурну спадщину та культурні цінності. У багатовіковій історії України наша історико-культурна спадщина — це духовний, економічний і соціальний капітал надзвичайно високої цінності, який є головною складовою національної самоповаги і відповідного представлення нашої країни на міжнародному рівні. На території України розташовано близько 170 000 об'єктів культурної спадщини, які перебувають на державному обліку, 65 історико-культурних заповідників, шість унікальних культурних об'єктів, включених до Списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, які мають виняткову загальнолюдську цінність. В Україні 401 населений пункт постановою Кабінету Міністрів України від 26 липня 2001 р. № 878 визначено історичним населеним місцем;

доступна вартість життя в Україні порівняно з більшістю європейських держав. Витрати на їжу, проживання та послуги значно нижчі, ніж в сусідніх державах, водночас рівень якості послуг та товарів потребує підвищення. Міста Київ та Львів увійшли у першу десятку міст світу за конкурентоспроможністю в опитуванні «Smart Locations of the Future», ініційованому британським щоденним друкованим виданням Financial Times. У ході дослідження оцінено 115 міст з усього світу з точки зору економічної конкурентоспроможності та приваблює для міжнародних інвестицій. До списку кращих міст світу за індексом якості життя за рейтингом дослідного сервісу Numbeo також потрапили м. Львів (175 місце серед 227 учасників), Київ (192), Одеса (195), Харків (196), Дніпро (202 місце). Рейтинг індексу якості життя формували з урахуванням восьми показників: індексу купівельної спроможності, вартості нерухомості щодо доходів населення, індексу безпеки, охорони здоров'я, вартості життя, індексу часу руху транспорту, забруднення і клімату.

Разом з тим конкурентна позиція України у світі є нестійкою, що відображено у деяких світових рейтингах. Так, за даними Всесвітнього економічного форуму у Звіт про глобальну конкурентоспроможність (Global Competitiveness Index, GCI) за 2019 рік, Україна посіла 85 місце серед 141 досліджуваної держави, втративши дві позиції. Згідно із щорічним звітом Всесвітнього економічного форуму, основний регрес зафіксовано у сфері фінансових систем, на дев'янадцять позицій (до 136 місця) та у сфері охорони здоров'я — на дев'ять позицій (до 101 місця). Також погіршилися показники впровадження інформаційно-комунікаційних технологій — 78 місце, макроекономічної стабільності — 133 місце. Незважаючи на значну кількість вчених та інженерів, а також частку людей, які мають вищу освіту, Україна має посередній рейтинг за показником інноваційних можливостей — 60 місце. Водночас другий рік підряд значно покращуються позиції країни за критеріями «ринку товарів» (57 місце), «ринку праці» (69 місце) та «інституціональний розвиток» (104 місце). Крім того, Україні вдалося трохи піднятися за такими показниками, як «освіта» (44 місце) та «рівень розвитку бізнесу» (85 місце). За обсягом внутрішнього ринку Україна зберегла позицію — 47 місце, а за інфраструктурою — 57 місце.

Протягом останніх семи років для України з'явилися безпрецедентні масштабні виклики, що кардинально змінили та досі мають суттєвий вплив на соціально-економічну та політичну ситуацію в країні, регіонах та територіальних громадах. Зазначені загальнодержавні та глобальні виклики безумовно впливають на формування основних тенденцій та проблем регіонального розвитку.

Збройна агресія Російської Федерації проти України та тимчасова окупація частини її території

Збройна агресія Російської Федерації проти України спричинила тимчасову окупацію 7 відсотків території нашої держави, на якій проживало 13 відсотків населення України (2 млн. осіб на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя і близько 4 млн. осіб на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях), а також формувалося 13,7 відсотка валового внутрішнього продукту (у 2013 році).

Тимчасова окупація Російською Федерацією території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя у 2014 році спричинила ряд значних структурних зрушень в національній економіці, зокрема Півдня України, та справила чималий вплив на національну економіку в цілому. У 2014 році 2 млн. осіб населення опинилися під впливом тимчасової окупації та продовжують страждати, спричинені діями країни-агресора (4,3 відсотка населення України, з яких 966,2 тис. осіб — економічно активне населення), 3 відсотки валового внутрішнього продукту було вилучено з національної економіки. За підрахунками Мін'юсту, сума прямих збитків у вигляді втрат активів, заподіяних тимчасовою окупацією, становила (в цінах 2013 року) 950 млрд. гривень. Ринкова вартість незаконно захопленою державою-агресором матеріально-сировинної бази в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі для України становила ще 126,8 млрд. гривень. Таким чином, загальну суму втрат національного багатства Українського народу у зв'язку з тимчасовою окупацією території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя оцінено у понад 1 трлн. гривень, або близько 70 відсотків валового внутрішнього продукту України.

Поряд з цим окупаційні адміністрації Російської Федерації на вимогу офіційної Москви взяли стратегічний курс на повний розрив зв'язків з підконтрольною Україні територією та досягнення економічної спроможності. Так, наприклад, у 2017 році збройними формуваннями країни-агресора на тимчасово окупованих територіях були захоплені українські підприємства, що на той час продовжували функціонування в правовому полі українського законодавства. Внаслідок цих подій Україна втратила економічну присутність на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях, а з національної економіки (за даними Інституту стратегічних досліджень) було вилучено щорічний товарно-грошовий рух у розмірі 2,2 відсотка валового внутрішнього продукту нашої держави (до 3,5 млрд. доларів США на рік), у тому числі безпосередньо від вимушеного припинення переміщення вантажів через лінію розмежування — до 1,1 відсотка валового внутрішнього продукту (до 1,6 млрд. доларів США). Російська Федерація фактично витіснила українські, насамперед продовольчі товари з тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях (до 0,7 млрд. доларів США) і на даний час повністю контролює виробництво металів та видобуток вугілля (на загальну суму до 1,7 млрд. доларів США).

Таким чином, офіційною Москвою у 2017 році фактично перебувало господарські зв'язки на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях та незаконно захоплено і консолідовано місцеві ресурси в обсязі до 40 відсотків усіх витрат на тимчасову окупацію цих територій. У підсумку, державою-агресором знижено власні витрати на тимчасову окупацію територій на Сході України приблизно в 2,5 раза (до 1 млрд. доларів США), або до 25 відсотків усіх витрат на підтримання тимчасової окупації цих територій, переважно за рахунок місцевих виробництв та незаконного видобутку природних ресурсів на цих територіях, які є виключним правом власності Українського народу.

У цілому збройна агресія Російської Федерації проти України та тимчасова окупація частини її території поглибила розрив у рівнях розвитку регіонів, спричинила масовий відплив працездатного населення та капіталу з території, прилеглих до тимчасово окупованих, а також посилила міграційні навантаження регіонів наслідком вимушеного внутрішнього переміщення населення; підвищила підприємницькі та інвестиційні ризики на територіях, віддалених від зони стримування і відсічі збройної агресії Російської Федерації.

Найбільшою соціально-економічною та екологічною шкодою, насамперед тієї, що пов'язана з людськими жертвами, завдано територіям, на яких проводилися бойові дії та прилеглих до лінії розмежування. Ситуація на таких територіях характеризується як гуманітарна катастрофа, подолання наслідків якої є пріоритетом держави на найближчі десятиліття.

Економіка регіонів Півдня та Сходу України також зазнала суттєвих трансформацій наслідком збройної агресії Російської Федерації проти України та тимчасової окупації території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, території у Донецькій та Луганській областях.

ДОКУМЕНТИ

Протягом останніх років державою здійснено ряд першочергових політичних, гуманітарних, соціально-економічних заходів щодо розв’язання проблем, пов’язаних із ситуацією на Сході та Півдні України. Разом з тим безпрецедентні масштаби проблеми потребують комплексного підходу до її розв’язання, активізації та координації зусиль центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства, спрямованих на відновлення соціально-економічної інфраструктури південних та східних регіонів України, розбудову миру, реінтеграції тимчасово окупованих територій, переорієнтації економіки ряду регіонів.

Поглиблення демографічної кризи

Починаючи з 1991 року населення держави скоротилося на понад 9 млн. осіб. Основними чинниками демографічної кризи є перевищення смертності над народжуваністю та міграція населення з України.

Протягом останніх років деякі регіони наблизилися до демографічної кризи, найбільших втрат зазнають сільські території, оскільки нагальною є проблема обезлюднення таких територій. У 2018 році найвищі загальні коефіцієнти смертності мають Чернігівська (19,1) та Полтавська (16,8) області; найнижчі — м. Київ (11), Закарпатська (12,2) та Чернівецька (12,4) області. Висока смертність в регіонах (насамперед на сільських територіях) часто визначається важкодоступністю та низькою якістю послуг у сфері охорони здоров’я, недостатністю профілактичних заходів із запобігання смертності від серцево-судинних, онкологічних та інших захворювань, погіршенням екологічної ситуації.

У 2018 році найнижчі загальні коефіцієнти народжуваності мають Сумська (6,5) та Чернігівська (6,8) області; найвищі — м. Київ (11,8), Рівненська (11,5) та Закарпатська (11) області.

Зростає демографічне навантаження: станом на 1 січня 2019 р. на 1 тис. осіб у віці 16—59 років припадало 271 особа у віці 0—15 років та 389 осіб у віці 60 років і старше. У сільській місцевості відповідні показники значно вищі (303 і 402 особи), ніж у міських поселеннях (258 і 383 особи). Тенденції старіння населення найбільш характерні для Луганської, Донецької, Чернігівської, Черкаської, Сумської, Запорізької, Кіровоградської областей. Відповідно в зазначених регіонах низькою є частка дітей до 17 років у структурі населення.

Існують гендерні відмінності у демографічному складі населення. Так, найбільшу кількість громадян літнього віку становлять жінки. В Україні у 2018 році середня очікувана тривалість життя при народженні чоловіків на 10 років менша, ніж у жінок. Крім того, збройна агресія Російської Федерації проти України, повільне впровадження стандартів Міжнародної організації праці щодо безпечних умов праці призводять до високої смертності чоловіків у працездатному віці.

Рівень зайнятості жінок працездатного віку нижчий порівняно з рівнем зайнятості чоловіків такого віку. Жінки становлять більшість населення з низьким доходом, яке звертається за державною соціальною допомогою, що підвищує вразливість жінок до бідності. Ризики бідності зростають серед жінок, які живуть у малих містах та на сільських територіях.

Цільність населення України також знижується. За період 2010—2018 років найбільшими темпами зменшувалася щільність населення в Чернігівській (- 8,3 відсотка), Сумській (- 6,8 відсотка), Кіровоградській (- 6,2 відсотка) та Черкаській (- 6 відсотків) областях. Збільшення щільності населення відбулося лише в Рівненській, Закарпатській, Київській областях та м. Києві.

Загалом станом на сьогодні Інститут демографії та соціальних досліджень прогнозує скорочення чисельності населення України на 6,8 відсотка до 2031 року.

Крім сільських територій, втрати населення спостерігаються і у малих та середніх містах, прикордонних регіонах внаслідок зовнішньої та внутрішньої (до агломерацій) трудової міграції.

Демографічна криза в перспективі матиме негативний вплив на економічну сферу через зменшення обсягу внутрішнього ринку та чисельності робочої сили. Несприятливі демографічні зміни призводять до трансформації на ринку праці, змін у структурі економіки. Старіння населення призводить до збільшення частки витрат у галузі охорони здоров’я та соціально-го обслуговування.

Відплив молодих, добре освічених людей до великих агломерацій або за межі держави вже спричиняє зменшення людських ресурсів та втрату інтелектуального потенціалу деякими регіонами, що призводить до зменшення їх можливостей розвитку.

Зміна клімату, погіршення екологічної ситуації

Глобальна зміна клімату — одна з найгостріших екологічних проблем, що стоїть перед людством та впливає на всі сфери життя людини (насамперед на сферу охорони здоров’я, соціальну сферу, міграцію, економіку, інфраструктуру). Згідно з прогнозами провідних міжнародних наукових центрів з дослідження клімату, протягом наступного століття температура підвищиться на 2—5 °С. Такі темпи глобального потепління можуть спричинити серйозні кліматичні зміни і різні екосистеми опиняться під загрозю зникнення.

У 2019 році було найбільше проявів та наслідків зміни клімату для України — аномально тепла зима, а отже, і критично низький рівень водності в річках. У разі бездіяльності, за даними Світового банку, якщо не відбудеться кардинальних змін в економіці, способах виробництва і рівні споживання, середньорічна температура в Україні до 2100 року може підвищитися на 3,2—4,5 °С. У такому разі на Україну можуть чекати значні негативні наслідки насамперед для сільського господарства за рахунок збільшення посух, зменшення рівня опадів влітку, більш різких пікових температур (від’ємної взимку і плюсової влітку), що негативно позначатиметься на обсягах виробництва сільськогосподарської продукції, буде вимагати значних інвестицій у здійснення заходів з адаптації до змін клімату (наприклад, в технології зрошування, створення стійких до перепадів температури видів тощо).

Посухи та повені, інші екстремальні погодні явища, зокрема урагани, не тільки почастиаються, але їх руйнівний вплив збільшиться. Такі явища стануть постійними, наносячи значні збитки національній економіці і загрожуючи продовольчій безпеці. Посухи та спека, зменшення кількості опадів влітку також призводитимуть до збільшення частоти лісових пожеж та опустелювання південних і південно-східних регіонів України. В контексті повеней і підтоплення найбільш уразливими є гірські регіони Карпат, населені пункти у басейнах річок Дністра, Дніпра, менших річок тощо.

Разом з тим регіони на Півдні України можуть також постраждати з високою ймовірністю внаслідок підняття рівня Чорного і Азовського морів, які є складовою Світового океану, адже за останні 100 років рівень Світового океану в середньому підвищився на 178 міліметрів і продовжує підніматися із швидкістю 3,4 міліметра на рік.

Згідно з висновками Національної академії наук, Української академії аграрних наук глобальне потепління в Україні матиме негативний вплив на стан степів Причорномор’я, Приазов’я, Автономної Республіки Крим, а також зниженням продуктивності лісу на всій території України, зокрема внаслідок поширення інфекційних хвороб рослин та шкідників.

Мас місце значне техногенно-екологічне навантаження на навколишнє природне середовище у регіонах. Громадяни України втрачають природні території, внаслідок чого недоотримують екосистемні послуги (чисті вода, повітря, якісний відпочинок) та страждають все більше від стихійних лих, лавових, пожеж, нестачі води і забруднення ґрунтів, шкідників тощо.

Україна є 14 державою світу за площею материкової території. У той же час за площею орних земель (понад 32,5 млн. гектарів) вона займає 9 місце, поступаючись лише таким державам, як: Індія, США, Росія, Китай, Бразилія, Австралія, Канада та Нігерія, а за рівнем розораності території (53,9 відсотка) — одне з перших місць у світі.

Як наслідок, вітрової ерозії в Україні систематично піддається понад 6 млн. гектарів земель, а пилковим бурям — до 20 млн. гектарів, водній ерозії — 13,3 млн. гектарів сільськогосподарських угідь, у тому числі 10,6 млн. гектарів орних земель.

Наслідки для навколишнього природного середовища є комплексними, включаючи втрати біорізноманіття, погіршення стану водних об’єктів та знищення малих річок через замулення.

Для досягнення ліквідації території України до рівня, визначеного у Законі України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2030 року» (Офіційний вісник України, 2019 р., № 28, ст. 29) (17,5 відсотка), за її сучасного рівня близько 16 відсотків необхідно збільшити площу лісів на 1 млн. гектарів.

При цьому протягом 2016—2018 років площа природно-заповідного фонду, який забезпечує збереження природних територій, збільшилася лише на 7 тис. гектарів. Відсоток територій природно-заповідного фонду в Україні у 3 рази менший, ніж показники країн — членів ЄС. Порівняно з 2010 роком площа природно-заповідного фонду в державі збільшилася на 21,9 відсотка, а площа природоохоронних територій країн — членів ЄС — на 42 відсотки відповідно.

Масштабною проблемою є відсутність джерел якісної питної води в окремих регіонах, насамперед сільських населених пунктах. Станом на сьогодні лише 30,1 відсотка сільських населених пунктів забезпечені централізованим питним водопостачанням, ситуація у міських населених пунктах — міста (99,1 відсотка), селищ міського типу (89,9 відсотка), Цілодобове водопостачання населених пунктів та населення у 2018 році забезпечувалося у чотирьох регіонах — Волинська, Рівненська, Харківська області та м. Київ. У дев’яти регіонах України для питних цілей використовується привізна вода — у Дніпропетровській, Донецькій, Запорізькій, Івано-Франківській, Кіровоградській, Миколаївській, Одеській, Полтавській та Херсонській областях.

Вжиття невідкладних заходів потребує і проблема поводження з відходами. В Україні щороку утворюється майже 53 млн. куб. метрів побутових відходів, які захоронюються на 6 тис. сміттєзвалищ і полігонів загальною площею майже 9 тис. гектарів. Незважаючи на те, що у 1462 населених пунктах впроваджується роздільне збирання побутових відходів, у 28 населених пунктах працюють 34 сміттєсортувальні лінії, на сьогодні 94 відсотки побутових відходів захоронюються на полігонах та сміттєзвалищах, тому втрачаються мільйони тонн ресурсозмісних матеріалів, які потенційно можуть бути повернуті в економічний обіг та слугувати сировиною для вироблення нових товарів.

Процеси глобалізації та суспільної трансформації визначили пріоритетними питання збереження навколишнього природного середовища, а отже, потребують вжиття термінових заходів. Протягом тривалого часу економічний розвиток регіонів держави супроводжувався незбалансованою експлуатацією природних ресурсів, недостатньою увагою до питань захисту навколишнього природного середовища, що унеможливило досягнення збалансованого (сталого) розвитку.

Забруднення атмосферного повітря є однією з найгостріших екологічних проблем. Незважаючи на певний спад виробництва в Україні, рівень забруднення атмосферного повітря великими міст і промислових регіонів залишається стабільно високим. Основними забруднювачами атмосферного повітря та джерелами викидів парникових газів в Україні є підприємства добувної і переробної промисловості, теплоенергетики, автотранспорт.

Фактично дві третини населення України проживає на територіях, де стан атмосферного повітря не відповідає гігієнічним нормативам, що впливає на загальну захворюваність населення. Основними причинами, що зумовлюють незадовільний стан якості атмосферного повітря в населених пунктах, спричиняють концентрацію парникових газів в атмосфері, є недотримання суб’єктами господарювання норм природоохоронного законодавства та низькі темпи впровадження новітніх технологій. З метою поліпшення якості атмосферного повітря та посилення реагування на наслідки зміни клімату і досягнення цілей сталого низьковуглецевого розвитку всіх галузей економіки Україна повинна забезпечити виконання ратифікованих міжнародних документів щодо протидії зміні клімату та поліпшення якості атмосферного повітря.

Особливо гостро екологічні проблеми спостерігаються у промислово-розвинутих регіонах України: Донецькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Луганській та Івано-Франківській областях. Основними забруднювачами навколишнього природного середовища є потужні (великі) промислові підприємства. Так, частка забруднення підприємств, які увійшли до рейтингу TOP-100 найбільших підприємств-забруднювачів України за 2017 рік щодо загального рівня забруднення в державі, за викидами в атмосферне повітря становить 68 відсотків, за викидами забрудненими стічними водами — 81,2 відсотка; за обсягами утворення відходів — 90,2 відсотка.

При цьому, незважаючи на домінуючу тенденцію до зниження питомої екологічної інтенсивності забруднення, питома вага промислово-розвинутих регіонів у загальному рівні забруднення не знижується, що свідчить про подальшу концентрацію екологічно шкідливих об’єктів на території таких регіонів та неефективні дії щодо зниження інтенсивності забруднення.

Результати порівняльного аналізу економічної ефективності викидів в Україні та інших державах світу свідчать, що високі рівні забруднення регіонів України пов’язаний не стільки з достатньо високим рівнем концентрації промислового виробництва, скільки з наднизьким рівнем технічної та технологічної ефективності, тому Україна насамперед потребує суттєвої модернізації такого виробництва.

Погіршення якості людського капіталу

Між Україною та провідними державами світу залишаються значні відмінності у разі, коли йдеться про благополуччя населення. У 2019 році Україна зайняла 88 позицію із 189 держав згідно з Доповіддю про стан людського розвитку, опублікованою ПРООН. Це позиціює Україну у високій категорії людського розвитку із значенням Індексу людського розвитку 0,75. За період з 1990 до 2018 року значення Індексу зросло з 0,705 до 0,75, тобто на 6,3 відсотка. За цей же період очікувана тривалість життя при народженні в Україні збільшилась на 2,1 року, середня кількість років навчання збільшилася на 2,2 року, а очікувана кількість років навчання зросла на 2,7 року.

Проте рівень життя, який вимірюється валовим національним доходом на душу населення України, скоротився приблизно на 25,6 відсотка протягом 1990—2018 років. Результати дослідження, визначені у згаданій Доповіді, свідчать, що скорочення середнього класу, високий рівень неохвоченості та нестабільної зайнятості, проблеми соціального захисту, еміграція кваліфікованих і молодих працівників і відчуття нерівності перед законом посилюють проблему в Україні та регіонах. Відмінності за основними стандартами життя зменшуються, але водночас з’являються нові форми нерівності, спричинені неоднаковим доступом до технологій та освіти.

Згідно з результатами розрахунку Індексу регіонального людського розвитку, що проводиться щороку Мінрегіоном, існують значні відмінності за показником людського розвитку серед регіонів. Згідно з даними за 2018 рік, у дев’яти регіонах (2017 рік — 13 регіонів) значення Індексу є нижчим за середній показник в Україні (Херсонська, Житомирська, Кіровоградська, Рівненська, Чернігівська, Черкаська, Дніпропетровська, Хмельницька, Сумська області). Таким чином, рівень людського розви-

тку у зазначених регіонах потребує особливої уваги з боку центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування.

Епідеміологічна ситуація в Україні станом на березень — травень 2020 р., пов’язана з поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, свідчить про наявність проблем щодо матеріально-технічного забезпечення закладів охорони здоров’я, неефективність системи протіепідеміологічного захисту у регіонах та системи охорони здоров’я в цілому, яка не може адекватно реагувати на виклики, що постають.

На рівень людського розвитку впливає також низька мобільність населення регіонів та його адаптивність до перекваліфікації, що призводить до дисбалансу на регіональному ринку праці. Низька мобільність населення пояснюється низьким рівнем доходів та високою вартістю житла у великих містах та агломераціях, де наявні робочі місця, важкодоступністю до базових послуг, насамперед у сфері охорони здоров’я та освіти (пріоритетність надання послуг для жителів міст) тощо. За даними фонду «Демократичні ініціативи», за період з 1995 по 2015 роки лише 47 відсотків громадян відвідали різні регіони України, 18 відсотків не виїжджали за межі свого міста чи району, а майже 14 відсотків не бували за межами своєї області.

Низька мобільність населення впливає на формування згуртованості населення: взаємне відчуження між жителями різних регіонів множиться, а горизонтальні зв’язки слабнуть. Чинниками, які призвели до такого становища, є недосконалість транспортного сполучення, зокрема залізничного.

Непродуктивна економіка

Низька продуктивність економіки є основним викликом розвитку України. Так, згідно з даними Світового банку, валовий внутрішній продукт на одного зайнятого у 2019 році в Україні за паритетом купівельної спроможності становив 29245,5 долара США (у 2018 році — 27987,6 долара США, у 2017 році — 27042,7, у 2016 році — 26161,3, у 2015 році — 25298,8 долара США), що майже дорівнює докризовому рівню 2012 року — 28845,3 долара.

Глобальні виклики останнього десятиріччя спричинили структурні зміни в економіці України та регіонів. У 2018 році частка валової доданої вартості видів економічної діяльності у загальному обсязі валової доданої вартості регіонів становила: сільське господарство, лісове господарство та рибне господарство — 12 відсотків, промисловість — 24,4, будівництво — 2,7, державне управління і оборона, обов’язкове соціальне страхування — 7,1, послуги — 53,8 відсотка.

Групу регіонів з переважно сільськогосподарською спеціалізацією (більше ніж в цілому в Україні) становлять Кіровоградська, Херсонська, Хмельницька, Вінницька, Чернігівська, Сумська та Тернопільська області. Серед регіонів найбільшу частку промисловості у структурі економіки, а отже, вищу продуктивність мають Донецька, Полтавська, Дніпропетровська, Запорізька, Харківська та Івано-Франківська області.

Проблемною тенденцією є орієнтація регіональної економіки переважно на сировинні галузі, зниження темпів впровадження інноваційних видів продукції, низька підприємницька активність населення. Впровадження виробництва інноваційних видів продукції за останні роки загалом майже відсутнє: у 2018 році частка реалізованої інноваційної продукції в обсязі промислової зменшилася до 0,8 відсотка порівняно з 1,4 відсотка у 2015 році та 4,9 відсотка в середньому за 2003—2014 роки.

Непродуктивність економіки та нерівномірність її розміщення посилює асиметрію міжрегіонального та внутрішньорегіонального соціально-економічного розвитку. Так, за підсумками 2018 року обсяг валового регіонального продукту у розрахунку на одну особу в цілому в Україні становив 84235 гривень. Найвищий рівень зазначеного показника зафіксовано у м. Києві (283097 гривень), найнижчий — у Луганській області (16301 гривня). При цьому у 19 областях значення даного показника є нижчим за середнє значення в державі; вище за середнє значення — у м. Києві, Полтавській, Дніпропетровській, Київській, Харківській та Запорізькій областях.

Традиційно зберігається значний розрив у заробітній платі за регіональною ознакою: найбільшою у квітні 2020 р. була середня заробітна плата в Донецькій області (12 473 гривні) та м. Києві (15 278 гривень), найнижчою — у Чернівецькій області (7560 гривень).

Тенденції до збільшення диспропорцій спостерігаються і за показниками щодо обсягів реалізованої промислової продукції, експорту, залучення інвестицій, рівнем залучення капітальних інвестицій на одну особу тощо.

Нерівномірний рівень соціально-економічного розвитку регіонів, що особливо поглиблюється на рівні міст, селищ, сіл, призводить до розбалансування території України, що загрожує її цілісності. Зростання територіальних диспропорцій у рівні та якості життя населення посилює зовнішні та внутрішні міграційні процеси, які практично є неконтрольованими, призводить до відпливу трудових ресурсів, особливо з прикордонних та сільських територій, монофункціональних міст, порушує систему розселення. Як наслідок, спостерігається зростання розриву між центром та віддаленими від нього територіями, втрата контролю над ними, подальше загострення кризи на слаборозвинених територіях та їх маргіналізація.

Одним з основних чинників регіональної нерівності є зростання інтенсивності використання ресурсів. Киснева агломерація. Одне м. Київ забезпечувало 50 відсотків сукупного приросту валового внутрішнього продукту України в період 2004—2014 років, навіть коли його частка у валовому внутрішньому продукті України становила лише 17,8 відсотка у 2004 році. У 2014—2018 роках на м. Київ та Київську область припадало 61 відсоток загального економічного зростання. Другий найбільший внесок у загальнонаціональне зростання економіки за останні п’ять років належить Дніпропетровській області.

У 2017 році 14 відсотків підприємств всієї економіки розташовані у столиці — м. Києві. На таких підприємствах було зайнято 24 відсотки робочої сили. Крім того, у м. Києві було зосереджено 11 відсотків приватних підприємств та 25 відсотків загальної кількості юридичних осіб, на які припадало 30 відсотків робочої сили і 40 відсотків обсягу реалізованої продукції усієї національної економіки.

Агломерації та великі міста стають потужними центрами економічного зростання, але проблемою є їх обмежена кількість. Не дивлячись на значний економічний та фінансовий потенціал, що концентрується на таких територіях, агломерації та великі міста мають ряд проблем, розв’язання яких потребує втручання держави: неефективне транспортне сполучення, високе навантаження на мережу інженерних комунікацій, незбалансованість темпів забудови житлових і соціальних об’єктів, загострення екологічної ситуації. Крім того, наявна інфраструктура в агломераціях не відповідає сучасним потребам обсягу маятникових міграцій. За даними аналітично-дослідницького центру «Інститут міста», щодня на роботу в м. Київ приїжджають понад 560 тис. жителів передмістя, тобто 32 відсотки населення всієї Київської області. Існуюча дорожня інфраструктура не справляється з таким активним транспортним потоком. При цьому в містах-супутниках ні на хвилину не припиняється забудова. За оцінками розробників проекту нової Генеральної схеми планування території України, чисельність населення найближчого передмістя збільшиться з 980 тис. до 2,5 млн. осіб. Згідно із щорічним рейтингом Traffic Index 2019 серед міст з найбільш завантаженими дорогами виявилися мм. Київ (12 місце серед 416 міст з 57 країн світу), Одеса (18), Харків (29) і Дніпро (47).

Внаслідок руйнування інфраструктури, транспортних обмежень периферійні райони і території відізняються від решти території України.

Надзвичайно великою проблемою є хаотична забудова історичних населених місць, територій об’єктів всесвітньої спадщини, пам’яток культурної спадщини та історико-культурних заповідників, що призводить до неминучих втрат історико-культурного потенціалу та незбалансованого розвитку населених місць, коли приватні інтереси превалюють над інтересами громади та позбавляють можливості залучення інвестицій в створення масштабних культурних атракцій. Основною відмінністю для населених пунктів, внесених до Списку історичних населених місць України, є розроблення у складі генерального плану як основного виду містобудівної документації на місцевому рівні, призначеного для обґрунтування довгострокової стратегії планування та забудови території такого населеного пункту та для уникнення необґрунтованих втручань в традиційний характер середовища історичних населених місць, протидії штучним інструментам регулювання забудови територій історичних населених місць — історико-архитектурного опорного плану (ІАОП). Такий шлях регулювання планування, забудови та іншого використання території є цілком виправданим з огляду на підходи до інтегрованого розвитку історичних місць, що проголошуються в деяких міжнародних актах. Проте на сьогодні лише 33 відсотки історичних населених місць України мають містобудівну документацію, що відповідає вимогам законодавства. Не розроблені ІАОП у таких потужних мегаполісах, як Харків, Львів, Київ. Останні два міста є місцями розташування об’єктів всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, які відповідно до Конвенції про охорону всесвітньої культурної і природної спадщини є загальною спадщиною людства.

Невідповідність інфраструктури сучасним потребам людини

та економіки, недосконалість системи національної стійкості та захисту об’єктів критичної інфраструктури

За субіндексом «Інфраструктура» Індексу Глобальної конкурентоспроможності 2017—2018 Всесвітнього економічного форуму Україна займає 78 місце із 137 держав з показником 3,9 бала, продемонструвавши падіння на три пункти від результату попереднього року та на десять пунктів порівняно із 2014 роком, опинившись на рівні Вієтнаму (3,9 бала), Вірменії (3,9), Аргентини (3,9) та Тунісу (3,8 бала). Найгіршим інфраструктурним показником України, безперечно, є якість доріг — 130 місце із 137 можливих (рівень Молдови, Нігерії та Парагваю).

Критична зношеність основних фондів об’єктів інфраструктури та недостатній рівень їх фізичного захисту, неефективне управління безпекою критичної інфраструктури і систем життєзабезпечення є серед основних загроз безпеці критичної інфраструктури.

В Україні через високий рівень зношеності основних фондів існує загроза виникнення аварій на об’єктах підвищеної небезпеки, об’єктах електроенергетики та мережах життєзабезпечення. Так, зношеність основних фондів промислових підприємств становить в середньому 69,4 відсотка. Значний ризик техногенних аварій пов’язаний з наявністю на території України численних об’єктів підвищеної небезпеки, що використовують в діяльності значні обсяги небезпечних речовин.

У житлово-комунальному комплексі проблеми зношеності інфраструктури залишаються нерозв’язаними. Так, ступінь зношеності мереж у сфері водопостачання, каналізації та поводження з відходами становить 60,5 відсотка. Аварійними є 33 відсотки водопровідних мереж. Найбільший показник аварійності у Луганській (58,9 відсотка) та Донецькій (54,6 відсотка) областях. Втрати та технологічні витрати води в системах централізованого водопостачання становили 35 відсотків поданої води у мережу.

Серед каналізаційних мереж аварійними є 37,7 відсотка. Найбільший відсоток аварійних каналізаційних мереж у Харківській (63,8 відсотка), Донецькій (58,9), Луганській (58,1) та Запорізькій (49,9 відсотка) областях.

Слабкість публічних інституцій

Однією із загроз безпеці держави є слабкість органів виконавчої влади, насамперед на регіональному та місцевому рівні, та органів місцевого самоврядування, що часто проявляється у відсутності ініціативи, досвіду та компетенції щодо розв’язання проблем регіонального та місцевого значення, оперативного реагування на виклики, що постають, розроблення заходів щодо прискорення економічного розвитку територій. За субіндексом «Державні інституції» Індексу Глобальної конкурентоспроможності 2017—2018 Всесвітнього економічного форуму Україна займає 104 місце (піднявшись із 110 місця порівняно з попереднім роком).

Децентралізація влади та формування спроможних територіальних громад вимагають якісного кадрового оновлення органів місцевого самоврядування. Крім нових податкових надходжень, регіони та територіальні громади отримали доступ до потужних державних інвестиційних ресурсів — державного фонду регіонального розвитку, субвенцій на соціально-економічний розвиток територій, розбудову інфраструктури територіальних громад тощо, що вимагає від посадових осіб органів місцевого самоврядування нових навичок, знань та кардинально вищої кваліфікації у сфері довгострокового планування та проектування регіонального та місцевого розвитку. Ефективним стало б також залучення до процесу планування та проекту інших інституцій регіонального розвитку, які можуть стати ефективними партнерами місцевих органів щодо забезпечення регіонального та місцевого розвитку. Нерозв’язаною на сьогодні залишається проблема забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків. Так, незважаючи на наявність численних нормативних актів, що покликані сприяти подоланню гендерної нерівності, статистичні дані демонструють протилежне.

Крім необхідності кадрового оновлення, нагальним є питання побудови ефективної взаємозв’язаної системи документів стратегічного, програмного та бюджетного планування на центральному та місцевому рівні. З 2014 року на державному рівні прийнято більше 72 концепцій та 52 стратегій, механізм взаємоузгодження таких документів практично відсутній. Часто місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування не поінформовані про заходи центральних органів виконавчої влади, що здійснюються на відповідній території. Існує потреба у посиленні на центральному рівні координації галузевих політик, що реалізуються у регіонах.

Крім того, на сьогодні у законодавстві відсутні суворі вимоги щодо визначення необхідних обсягів фінансування та здійснення контролю за їх дотриманням, що призвело до погіршення зв’язку між бюджетним процесом та плануванням діяльності Кабінету Міністрів України, негативно впливає на середньострокове бюджетне планування, знижує ефективність заходів державної політики в цілому.

У 2020 році перелік викликів доповнено складною епідеміологічною ситуацією у світі, пов’язаною з поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, що обумовило процеси уповільнення розвитку світової економіки, падіння світових цін на основні товари, що експортуються Україною, девальювати валюти, стрес на світовому фінансовому ринку. Поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, в Україні зафіксовано недостатню готовність інституцій на державному, регіональному та місцевому рівні до кризових ситуацій. З огляду на перегляд Кабінетом Міністрів України у зв’язку з пандемією основних прогнозних макроекономічних показників на 2020 рік (падіння валового внутрішнього продукту — 4,8 відсотка, інфляція — 11,6 відсотка; рівень безробіття — 9,4 відсотка; падіння середньої заробітної плати — 4,5 відсотка до 10

ДОКУМЕНТИ

сотків) точно оцінити тривалість, подальше поширення та наслідки впливу негативних процесів на розвиток регіонів на сьогодні досить складно.

Однак результати попереднього аналізу ситуації, пов’язаної з епідеміологічною ситуацією в регіонах, засвідчили наявність проблем у багатьох сферах життєдіяльності людини та необхідність розроблення комплексу заходів щодо їх розв’язання, зокрема щодо неефективності системи запобігання поширенню епідемії в регіонах та територіальних громадах, низький рівень матеріально-технічного забезпечення медичних закладів, необхідність адаптації сфер дошкільної та середньої освіти до надзвичайних ситуацій, розроблення економічних заходів щодо підтримки розвитку малих та середніх підприємств тощо.

Наведені глобальні та загальнодержавні виклики вплинули на формування таких проблем, що стримують розвиток регіонів і держави в цілому та потребують розв’язання в рамках цієї Стратегії:

- слабка інтеграція регіональних просторів у загальноукраїнський, що характеризується:*
- подальшим зростанням асиметрії у рівнях розвитку регіонів та територій;
 - моноцентричністю економічного зростання;
 - обмеженням зв’язком між територіями, що пояснюється застарілістю та зношеністю інфраструктури, насамперед дорожно-транспортної;
 - нерівномірністю доступу до якісних послуг, суттєвим відставанням рівня життя більшої частини населення слаборозвинутих територій (сільські малозаселені території, гірські території, монофункціональні міста тощо) від рівня життя міського населення;
 - низьким рівнем платоспроможності населення, трудових доходів та бідністю серед працюючих;
 - погіршенням стану навколишнього природного середовища, виснаженням природних ресурсів, нерациональним використанням територій, втратою біорізноманіття;
 - хаотичною забудовою історичних населених місць, територій об’єктів всесвітньої спадщини, пам’яток культурної спадщини та історико-культурних заповідників, що призводить до неминучих втрат історико-культурного потенціалу та незбалансованого розвитку населених місць;
 - зруйнованою економікою та інфраструктурою, накопиченням екологічних проблем, формуванням іміджу території «бойових дій» на Сході та Півдні України, що призвело до нівелювання інвестиційної привабливості територій;
 - переважанню інфраструктури агломерації, незадовільним станом житлово-комунальної сфери та загостренням екологічних проблем у містах;
 - нереалізованим транзитним потенціалом окремих регіонів;
 - низьким рівнем міжрегіональної співпраці;
 - неефективним використанням потенціалу прибережних територій, незадовільним екологічним станом у басейнах Чорного та Азовського морів;
 - значними міжрегіональними відмінностями у сприйнятті громадянами векторів внутрішньої і зовнішньої політики;
 - *низький рівень конкурентоспроможності регіонів через:*
 - непродуктивну регіональну економіку більшої частини регіонів; низький рівень регіонального інноваційного розвитку;
 - невідповідність рівня освіти потребам ринку праці; низьку мобільність населення, що впливає на дисбаланс на ринку праці;
 - низький рівень цифровізації регіонів та цифрової обізнаності;
 - низький рівень підприємницької активності серед населення, насамперед на територіях з особливими проблемами розвитку;
 - невідповідність існуючого рівня розвитку інфраструктури до потреб економіки та населення регіонів та країни в цілому; *недостатня спроможність центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та інституцій регіонального розвитку до ефективного впровадження реформ, надання високоякісних послуг населенню та розв’язання проблем соціально-економічного розвитку територій.*

Регіональна політика на період до 2027 року

Стратегічним баченням регіонального розвитку та держави в цілому є створення достатніх умов для комфортного проживання, самореалізації та розвитку громадян, підвищення якості їх життя у кожному регіоні. Державна регіональна політика сприяє кожному регіону та територіальній громаді в ефективному використанні їх потенціалу, переваг, ресурсів та можливостей для розвитку та підвищення якості життя людини та відповідно на користь розвитку всієї України — економічно та екологічно стабільної, політично та соціально згуртованої держави.

Стратегічною метою державної регіональної політики до 2027 року є розвиток та єдність, орієнтовані на людину — гідне життя в згуртованій, децентралізованій, конкурентоспроможній і демократичній Україні, забезпечення ефективного використання внутрішнього потенціалу територій та їх спеціалізації для досягнення сталого розвитку країни, що створює умови для підвищення рівня добробуту та доходів громадян під час досягнення згуртованості в соціальному, гуманітарному, економічному, екологічному та просторовому вимірах.

Стратегічна мета державної регіональної політики до 2027 року досягається на основі трьох стратегічних цілей:

I. Формування згуртованої держави в соціальному, гуманітарному, економічному, екологічному, безпековому та просторовому вимірах.

II. Підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів.

III. Розбудова ефективного багаторівневого врядування.

Оперативні цілі та основні завдання, що забезпечують досягнення стратегічних цілей, наведені у додатку 2.

Пріоритетами регіонального розвитку на період до 2027 року є:

- розвиток економічної, інфраструктурної, соціально-культурної зв’язаності та інтегрованості на національному, регіональному та місцевому рівні;
- прискорення економічного зростання регіонів та територій з низьким рівнем соціально-економічного розвитку із забезпеченням покращення стану навколишнього природного середовища та невиснажливого використання природних ресурсів;
- підвищення якості та забезпечення доступності для населення послуг, що надаються органами державної влади та органами місцевого самоврядування, незалежно від місця проживання, зокрема на засадах цифровізації;
- охорона культурної спадщини, збереження традиційного характеру середовища населених пунктів.

Механізм реалізації цієї Стратегії

Органи, що забезпечують реалізацію

Органами, що забезпечують реалізацію цієї Стратегії, є: міністерства, інші центральні органи виконавчої влади; Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські ради; Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські держадміністрації; міські, селищні, сільські ради; всеукраїнські асоціації органів місцевого самоврядування; громадські об’єднання, юридичні та фізичні особи, що беруть участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної регіональної політики. Загальну координацію реалізації цієї Стратегії забезпечує Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку.

Оскільки процес реформування державної політики, в тому числі державної регіональної політики, вимагає оволодіння працівниками органів державної влади та органів місцевого самоврядування новими знаннями та навичками, підвищення рівня їх кваліфікації, важливою є роль інституцій, які забезпечують реалізацію державної політики у сфері державної служби та служби в органах місцевого самоврядування, здійснюють підготовку кадрів та науково-дослідне супроводження політичних реформ, зокрема НАДС, Національної академії державного управління при Президентові України та Національного інституту стратегічних досліджень. До реалізації державної регіональної політики розвитку можуть бути залучені також відповідні проекти міжнародної технічної допомоги.

Реалізація цієї Стратегії здійснюється на основі партнерства, координації та узгодження діяльності всіх органів, що забезпечують її реалізацію.

Інструменти реалізації

Інструментами реалізації Стратегії є плани заходів щодо реалізації Стратегії відповідно на 2021—2023 і 2024—2027 роки; програми та проекти регіонального розвитку; регіональні стратегії розвитку та плани заходів з їх реалізації; державні програми щодо розвитку транскордонного співробітництва, соціально-економічного розвитку окремих територій, угоди щодо регіонального розвитку тощо. Виконання завдань Стратегії також забезпечують проекти регіонального розвитку: Національна транспортна стратегія України на період до 2030 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30 травня 2018 р. № 430 (Офіційний вісник України, 2018 р., № 52, ст. 533), Енергетична стратегія України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18 серпня 2017 р. № 605, Основні засади (стратегія) державної екологічної політики України на період до 2030 року, Національна стратегія управління відходами в Україні до 2030 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 8 листопада 2017 р. № 820 (Офіційний вісник України, 2017 р., № 94, ст. 61), Концепція реалізації державної політики у сфері зміни клімату на період до 2030 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 7 грудня 2016 р. № 932, Національний план дій щодо боротьби з деградацією земель та опустелюванням, схвалений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30 березня 2016 р. № 271; рішення Координаційної ради з питань боротьби з деградацією земель та опустелюванням, утвореної згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 18 січня 2017 р. № 20 (Офіційний вісник України, 2017 р., № 10, ст. 16), в частині національних завдань щодо досягнення нейтрального рівня деградації земель; інші галузеві стратегії, реалізація яких забезпечує розвиток регіонів та територій; Державна програма розвитку регіону українських Карпат на 2020—2022 роки, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2019 р. № 880 (Офіційний вісник України, 2019 р., № 86, ст. 51); Програма фінансової державної підтримки бізнесу «Доступні кредити: 5—7—9 %»; плани заходів щодо реалізації регіональних стратегій розвитку; державні програми.

Фінансове забезпечення реалізації

Фінансове забезпечення реалізації Стратегії здійснюється за рахунок:

- державного фонду регіонального розвитку. Відповідно до законодавства щорічний обсяг державного фонду регіонального розвитку у державному бюджеті становитиме не менш як 1 відсоток доходів загального фонду. Кошти державного фонду регіонального розвитку спрямовуються на реалізацію програм і проектів регіонального розвитку, що відповідають пріоритетам та завданнями, визначеними у цій Стратегії та регіональних стратегіях розвитку;
- коштів державного бюджету в межах бюджетних програм, що спрямовуються на розвиток відповідної сфери у регіонах;
- субвенцій, інших трансфертів з державного бюджету місцевим бюджетам;
- коштів місцевих бюджетів;
- коштів технічної допомоги та секторальної підтримки ЄС, інших міжнародних донорів, міжнародних фінансових організацій;
- коштів інвесторів, власних коштів підприємств.

Джерелом фінансового забезпечення окремих завдань цієї Стратегії може бути фонд розвитку сільських територій, що повинен бути створений шляхом внесення відповідних змін до Бюджетного кодексу України.

Джерелом фінансового забезпечення реалізації цієї Стратегії також можуть бути кошти приватних інвесторів у рамках реалізації інвестиційних проектів на регіональному рівні із застосуванням механізму державно-приватного партнерства. Обсяги фінансування завдань з реалізації цієї Стратегії визначаються на основі пропозицій центральних органів виконавчої влади, що є державними замовниками відповідних державних програм, з урахуванням бюджетних призначень головних розпорядників бюджетних коштів за програмами, визначеними в Державному бюджеті України на відповідний рік, та уточнюються щороку відповідно до закону про Державний бюджет України на відповідний рік та Бюджетної декларації з урахуванням наявних бюджетних можливостей.

Етапи реалізації

Ця Стратегія реалізується двома етапами: перший етап (2021—2023 роки); другий етап (2024—2027 роки). На кожному етапі передбачається розроблення та виконання плану заходів на відповідний період та програм і проектів регіонального розвитку, в рамках яких будуть конкретизовані пріоритетні завдання кожної стратегічної цілі Стратегії.

Система моніторингу та оцінки результативності реалізації цієї Стратегії

У рамках реалізації цієї Стратегії та регіональних стратегій розвитку запроваджується проведення моніторингу досягнення цілей шляхом порівняння фактично отриманих значень індикаторів з їх прогнозними значеннями, який проводиться щороку Мінрегіоном, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями.

Оцінка досягнення цілей цієї Стратегії проводиться за результатами виконання першого та другого етапів її реалізації центральними органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими держадміністраціями через один рік після завершення відповідного етапу.

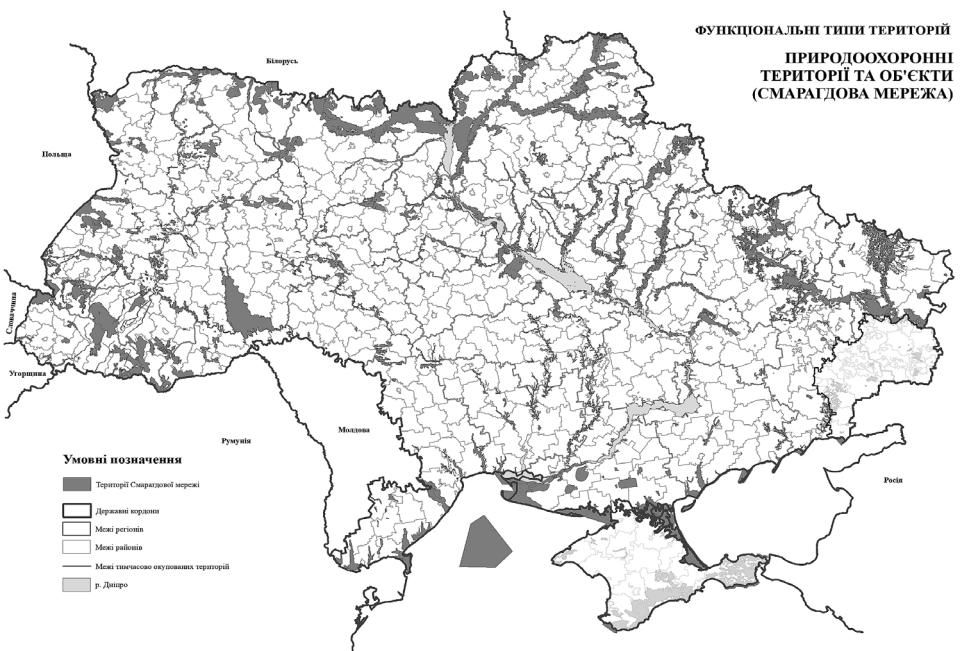
Узагальнена оцінка результативності цієї Стратегії проводиться через півтора року після завершення строку її дії та подається на розгляд Кабінету Міністрів України.

Показники моніторингу Стратегії та досягнення її цілей наведені у додатках 3 і 4.

Додаток 1
до Стратегії



ДОКУМЕНТИ



Додаток 2
до Стратегії

**ОПЕРАТИВНІ ЦІЛІ ТА ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ,
що забезпечують досягнення стратегічних цілей**

Стратегічна ціль І. «Формування згуртованої держави в соціальному, гуманітарному, економічному, екологічному, безпековому та просторовому вимірах».

Оперативна ціль 1 «Стимулювання центрів економічного розвитку (агломерації, міста)»

Завдання за напрямом «Посилення інтегруючої ролі агломерацій та великих міст»

1. Створення законодавчої основи функціонування та розвитку агломерацій, забезпечення збалансованого просторового розвитку територій, що входять до їх складу.
2. Забезпечення всебічного сприяння реіндустріалізації агломерацій та великих міст на основі інновацій (техніки та технологій) вищих технологічних устроїв, формування міських та регіональних економічних кластерів, що спрямовано на ефективне використання ресурсів територій, її комплексний розвиток та становлення інноваційної економіки держави.
3. Забезпечення використання потенціалу закладів вищої освіти для інноваційного розвитку агломерацій.
4. Формування в агломераціях та великих містах потужних науково-технологічних, медичних центрів з використанням потенціалу закладів вищої освіти, науково-дослідних інститутів, бізнесу з розбудовою відповідної інфраструктури.
5. Забезпечення підтримки створення ІТ-кластерів у агломераціях та великих містах, що мають необхідний потенціал та інфраструктуру.
6. Забезпечення організації приміського транспорту в агломераціях та великих містах і прилеглих територіях з урахуванням маятникової міграції.
7. Запровадження стратегічного планування розвитку транспортних систем агломерацій та великих міст з урахуванням принципів сталої мобільності.
8. Формування ефективної мережі закладів дошкільної та позашкільної освіти, загальної середньої освіти, зокрема шляхом впровадження профільної середньої освіти, що забезпечить ліній академічного та професійного спрямування, сприяння розвитку приватних закладів дошкільної освіти.
9. Сприяння модернізації інфраструктури великих міст та впровадженню ефективного ресурсного менеджменту.
10. Забезпечення підтримки індустрії переробки та утилізації відходів, що використовує передові інноваційні технології.
11. Створення сприятливих умов для запровадження підходів циркулярної економіки у сфері житлово-комунального господарства.
12. Забезпечення повного покриття територій агломерацій, великих міст та населених пунктів, що межують з ними, сучасними засобами мобільного зв'язку і швидкісного інтернету з метою спрощення доступу громадян до адміністративних, соціальних і комерційних послуг.

Завдання за напрямом «Посилення використання потенціалу розвитку середніх та малих міст»

1. Удосконалення законодавчої та іншої нормативно-правової бази у сфері планування просторового розвитку, зокрема з урахуванням зміни клімату, стійкості до природних та техногенних катастроф.
2. Запровадження методики вивчення потреб ринку праці в регіонах та формування державного замовлення на підготовку фахівців відповідного напрямку для регіонів.
3. Поліпшення транспортного сполучення міст з регіональними центрами.
4. Забезпечення модернізації міської інфраструктури, що зменшує потребу у невідновлюваних ресурсах, створює стійкість до природних та техногенних катастроф, адаптує міську мережу до зміни клімату.
5. Сприяння розширенню зелених насаджень.
6. Стимулювання реновацій та ефективне використання залишених територій і виробничих об'єктів у містах.
7. Сприяння запровадженню інноваційних технологій у системи управління розвитком міст на засадах концепції розумного міста (Smart City).

Оперативна ціль 2 «Збереження навколишнього природного середовища та сталі використання природних ресурсів, посилення можливостей розвитку територій, які потребують державної підтримки (макро- та мікрорівень)»

Завдання за напрямом «Відновлення та розбудова територій, структурна перебудова економік регіонів, що постраждали внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України»

1. Продовження виконання Державної цільової програми відновлення та розбудови миру в східних регіонах України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2017 р. № 1071, до 2023 року, актуалізація та доповнення її новими заходами.
2. Визначення стратегічних орієнтирів та створення умов для послідовної зміни структури економіки, її диверсифікації з урахуванням можливостей розвитку діяльності з високою доданою вартістю та фокусування на унікальних можливостях, компетенціях, ресурсах регіонів і формування альтернативної економічної бази розвитку територій на інноваційній основі.
3. Забезпечення цільового спрямування державних капітальних вкладень у розвиток виробничої, комунаційної, транспортної та соціальної інфраструктури, в тому числі шляхом розроблення та запровадження окремої державної програми відновлення інфраструктури на територіях, що постраждали внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України.
4. Сприяння формуванню таких об'єктів інфраструктури розвитку підприємництва, як бізнес-центри, бізнес-інкубатори, інноваційні та консалтингові центри, венчурні фонди.
5. Сприяння впровадженню інноваційних рішень у сфері видобутку вугілля, використання супутніх ресурсів (зокрема шахтного газу метану, технології підземної газифікації вугілля, шахтних вод тощо), створення належних умов для функціонування вітчизняної традиційної енергетики, стимулювання розвитку альтернативної енергетики.
6. Сприяння залученню інвестицій для розвитку інноваційного виробництва.
7. Забезпечення сталого водопостачання населених пунктів.
8. Забезпечення доступності соціальних сервісів та адміністративних послуг.
9. Забезпечення формування та утвердження оновленого іміджу Донецької та Луганської областей в Україні та за її межами з метою залучення інвестицій.
10. Забезпечення всіх соціальних закладів широкосмуговим інтернетом швидкістю від 100 Мбіт/с та облаштування відвідувачам та персоналу відкритих Wi-Fi зон.
11. Створення умов для розвитку рекреаційно-туристичних послуг на Азовському узбережжі та на усій території регіону.
12. Стимулювання інвестиційної діяльності з метою забезпечення участі підприємств, зокрема представників місцевого бізнесу, у відбудові підприємств та об'єктів інфраструктури.

ДОКУМЕНТИ

13. Збільшення в інформаційно-просторі контенту, спрямованого на інтеграцію жителів тимчасово окупованих територій до єдиного українського інформаційно-культурного простору.

14. Збільшення території покриття Донецької та Луганської областей наземним (аналоговим та цифровим) ефірним сигналом українських мовників.

15. Відновлення та розбудова транспортної інфраструктури на територіях, що постраждали внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України.

16. Створення якісної системи закладів громадського здоров'я та закладів охорони здоров'я, де надається третинна медична допомога, з урахуванням потреб населення кожного типу території.

Завдання за напрямом «Розвиток сільських територій»

1. Запровадження підтримки інтегрованих проєктів розвитку сільських територій, обов'язковою складовою яких є забезпечення сільських населених пунктів водопостачанням та водовідведенням.

2. Стимулювання розвитку інформаційно-комунікаційних технологій на сільських територіях: забезпечення покриття 100 відсотків сільських територій фіксованим широкосмуговим доступом до Інтернету та 95 відсотків населення мобільним Інтернетом для можливості формування нових міжрегіональних зв'язків.

3. Сприяння розвитку різних форм кооперації, фермерства, забезпечення доступності ринків збуту для малих та середніх виробників сільськогосподарської продукції, інфраструктури для зберігання сільськогосподарської продукції; запровадження нових технологій та обладнання для переробки сільськогосподарської сировини.

4. Стимулювання розвитку малого та середнього підприємництва на сільських територіях, насамперед віддалених та з низькою щільністю населення, шляхом використання фінансових, методичних та організаційних інструментів, у тому числі із забезпечення доступного навчання підприємств у режимі он-лайн, оф-лайн та змішаному форматі навчання, а також розширення мережі центрів підтримки підприємництва «Дія. Бізнес» і надання, зокрема зазначеними центрами, фахових спеціалізованих консультацій, відвідування освітніх та консультативних подій, доступ до фінансування, партнерських та інвестиційних ресурсів, поліпшення комунікації між сільськими підприємствами та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування.

5. Сприяння розвитку туристичної інфраструктури на сільських територіях.

6. Поліпшення медичного обслуговування жителів сільських територій; запровадження практики диспансерних оглядів для жителів сільських територій, у тому числі із застосуванням мобільних пунктів, оснащених необхідним обладнанням.

7. Забезпечення сучасними технічними та інформаційно-програмними засобами для функціонування електронної системи охорони здоров'я.

8. Забезпечення належного матеріально-технічного оснащення закладів охорони здоров'я, зокрема службовим житлом та службовим автотранспортом, широкосмуговим доступом до Інтернету та сучасними технічними і інформаційно-програмними засобами для функціонування електронної системи охорони здоров'я.

9. Створення умов для стимулювання переселення на сільські території жителів міст, що планують розпочати провадження підприємницької діяльності.

10. Поліпшення умов транспортної доступності сільських населених пунктів до адміністративних центрів територіальних громад та найближчих міст з населенням понад 50 тис. осіб.

11. Приведення насамперед у належний стан автомобільних доріг, якими здійснюється доведення учнів до опорних закладів загальної середньої освіти, а також громадян до закладів охорони здоров'я.

12. Забезпечення у повному обсязі сільських населених пунктів шкільними автобусами, які відповідають необхідним технічним вимогам та безпековим вимогам.

13. Запровадження програми підвищення кваліфікації учителів (педагогічних працівників), фахівців у сфері освіти відповідно до потреб сучасної освіти та сучасних технологій здобуття освіти.

14. Запровадження у закладах загальної середньої освіти нових інтегрованих програм для учнів старших класів, що спрямовані на розвиток компетенцій, необхідних для самореалізації у сучасному світі.

15. Поліпшення матеріально-технічного оснащення закладів культури в обсязі, необхідному для дотримання мінімальних стандартів забезпечення населення якісними і доступними послугами у сфері культури та перетворення їх у центри культурного розвитку територіальних громад, що позитивно впливають на формування місцевої та загальноукраїнської ідентичності.

16. Проведення повної комп'ютеризації закладів загальної середньої освіти із залученням різних джерел фінансування, навчання педагогічних працівників цифрової грамотності.

17. Підвищення рівня цифрової грамотності населення сільських територій, зокрема шляхом реалізації проєкту «Дія. Цифрова освіта».

Завдання за напрямом «Створення умов для подальшого розвитку гірських територій українських Карпат»

1. Визначення пріоритетних напрямів розвитку гірських територій шляхом актуалізації Державної програми розвитку регіону українських Карпат, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від20 жовтня 2019 р. № 880.

2. Створення необхідних організаційних, правових та фінансових умов для сталого розвитку гірських територій українських Карпат, у тому числі шляхом забезпечення виконання Державної програми розвитку регіону українських Карпат, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2019 р. № 880, та вдосконалення механізмів її виконання.

3. Впровадження збалансованого природокористування, збереження та відновлення природних екосистем, управління екологічними ризиками, запобігання та подолання наслідків надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру.

4. Підвищення рівня доступності на території Українських Карпат шляхом розвитку транспортної, прикордонної та інформаційно-комунікаційної інфраструктури, підвищення рівня безпеки державного кордону.

5. Сприяння збереженню, відновленню і популяризації історико-культурної спадщини Українських Карпат, у тому числі не матеріальної.

6. Створення ефективної системи співпраці держав, регіонів і громад, що розташовані на території Карпатського макрорегіону, та проведення спільних дій в рамках міжрегіонального та транскордонного співробітництва.

7. Забезпечення активної участі та врахування інтересів України під час формування політик та інструментів ЄС у сфері розвитку Карпатського регіону, в тому числі у рамках підготовки та реалізації макрорегіональної Стратегії ЄС для Карпатського регіону.

Завдання за напрямом «Реалізація морського потенціалу для розвитку приморських регіонів та відтворення навколишнього природного середовища Азовського і Чорного морів»

1. Розроблення державної програми раціонального використання та захисту територій Азово-Чорноморського узбережжя, морських заток і лиманів.

2. Створення належної системи управління та відновлення прибережних та морських екосистем.

3. Підтримка реалізації інвестиційного проєкту будівництва нового курорту на березі Чорного моря шляхом розбудови необхідної транспортної та інженерної інфраструктури.

4. Сприяння розвитку марікультури (промислового розведення та вирощування морських водних живих ресурсів) у прибережних районах, які не шкодять навколишньому природному середовищу.

5. Удосконалення транспортної логістики приморських регіонів, яка повинна забезпечити з'єднання населених пунктів курортного значення між собою та з обласними центрами, зокрема між Одесою, Миколаєвом, Херсоном, Запоріжжям, забезпечення безпечних та комфортних місцевих пасажирських перевезень.

6. Здійснення розбудови рекреаційно-туристичного потенціалу приморських територій на основі інклюзивності, широкого залучення територіальних громад до планування та реалізації проєктів розвитку.

7. Використання креативних індустрій для розвитку приморських територій та продовження тривалості курортного сезону шляхом використання етнонаціонального різноманіття регіону, розвитку нових видів туризму.

8. Визначення в рамках розроблення проєкту нової Генеральної схеми планування території України меж Азово-Чорноморського узбережжя і проведення функціонального зонування, у тому числі з прилеглою морською акваторією.

9. Удосконалення правил забудови у приморських населених пунктах, що передбачають особливі вимоги до доступності берегової лінії, наявності зон відпочинку, необхідної інженерної інфраструктури.

10. Збільшення кількості і розміру територій та об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення у лиманах і на узбережжі.

11. Підтримка проєктів міжрегіональної співпраці приморських областей та територіальних громад, у сфері збереження навколишнього природного середовища та розвитку регіональної економіки, пов'язаної з використанням морської та прибережної зон.

12. Сприяння розвитку креативних індустрій, використанню туристичного потенціалу та етнонаціонального різноманіття регіону, розвитку нових видів туризму та створення нових туристичних локацій.

Завдання за напрямом «Соціально-економічна трансформація територій, де перебувають у стадії закриття вугледобувні та вуглепереробні підприємства»

1. Розроблення проєкту Державної програми соціально-економічної трансформації територій, де перебувають у стадії закриття вугледобувні та вуглепереробні підприємства, на довгостроковий період та забезпечення її виконання.

2. Запровадження програм підвищення кваліфікації, перекваліфікації працівників вугледобувних та вуглепереробних підприємств та членів їх сімей, створення умов для отримання другої освіти тощо.

3. Сприяння розширенню соціальних програм та заходів підтримки вивільнених працівників на випадок безробіття протягом трьох років після втрати роботи.

4. Сприяння створенню нових робочих місць для працевлаштування працівників, які вивільняються з вугледобувних, вуглепереробних підприємств.

5. Спрощення умов та стимулювання започаткування і ведення малого і середнього бізнесу на територіях, де перебувають у стадії закриття вугледобувні та вуглепереробні підприємства, розроблення та запровадження програми пільгового кредитування на відкриття власної справи для вивільнених працівників вугільної галузі та членів їх сімей.

6. Створення у разі потреби умов для переїзду вивільнених працівників та членів їх сімей до інших регіонів з метою працевлаштування (шляхом забезпечення доступності до соціальних, медичних, освітніх послуг на інших територіях, поліпшення житлових умов).

7. Сприяння розбудові інфраструктури (інженерної, цифрової, логістичної) територій для залучення інвестицій.

8. Запровадження механізму часткового покриття втрат доходів місцевих бюджетів внаслідок закриття вугледобувних та вуглепереробних підприємств.

9. Запровадження дієвих механізмів активізації діяльності індустріальних парків на територіях, де перебувають у стадії закриття вугледобувні та вуглепереробні підприємства.

10. Залучення інших підприємств вугільної галузі до реалізації соціальних ініціатив та соціальних проєктів на територіях, де перебувають у стадії закриття вугледобувні та вуглепереробні підприємства.

Завдання за напрямом «Протидія кризам на територіях з особливими проблемами розвитку (сільські території у несприятливих умовах, малі монофункціональні міста, прикордонні території у несприятливих умовах)»

1. Венесення змін до законодавства у сфері стимулювання розвитку регіонів у чистині визначення типів проблемних територій, порядку та критеріїв визначення таких територій, розширення переліку інструментів та механізмів стимулювання їх розвитку.

2. Розроблення та забезпечення виконання державних програм комплексного розвитку проблемних територій, надання підтримки з розроблення та виконання регіональних програм підтримки розвитку проблемних територій у межах регіону.

3. Спрямовування державних капітальних вкладень у розвиток інженерної комунікаційної, транспортної та соціальної інфраструктури проблемних територій відповідно до програм розвитку таких територій.

4. Забезпечення державної підтримки розвитку малого та середнього підприємництва, компенсації відсотків за кредитами для малих та середніх підприємств, що створюють робочі місця на проблемних територіях, на умовах та в порядку, визначених Кабінетом Міністрів України, сприяння формуванню таких об'єктів інфраструктури розвитку підприємництва, як бізнес-центри, бізнес-інкубатори, інноваційні та консалтингові центри, венчурні фонди.

5. Забезпечення цільового фінансування програм перекваліфікації та професійного розвитку трудових ресурсів, стимулювання міграції до таких територій, у тому числі виконання програм молодіжного житлового будівництва, надання жителям відповідним спеціалістам, що переїжджають чи проживають на таких територіях.

6. Підтримка проєктів відновлення та розвитку традиційних місцевих ремесел, створення унікальних регіональних продуктів, сприяння їх захисту та просуванню на вітчизняний та міжнародний ринки.

7. Підтримка диверсифікації сільськогосподарського виробництва, запровадження нових культур, розвиток тваринництва, утворення підприємств з переробки сільськогосподарської продукції, що використовують нові інноваційні технології, застосування яких спрямовано на використання місцевої сировини та сприяє створенню на території нових робочих місць.

8. Запровадження державної підтримки переселення сімей на території з низькою щільністю населення.

Завдання за напрямом «Розвиток територій української частини Дунайського регіону та транскордонного співробітництва»

1. Забезпечення належного рівня участі представників України в заходах, що здійснюються в рамках Стратегії ЄС для Дунайського регіону, посилення координації з державами—учасницями зазначеної Стратегії з метою розроблення та реалізації спільних проєктів.

2. Урахування у секторальних стратегіях пріоритетів Стратегії ЄС для Дунайського регіону у сферах розвитку транспортного сектору, аграрного виробництва, захисту навколишнього природного середовища, розвитку туризму, промоції та охорони культурної спадщини тощо.

3. Забезпечення активної участі у Конференції парламентарів Дунайського регіону.

4. Сприяння залученню коштів міжнародної технічної допомоги та міжнародних фінансових організацій для сприяння регіональному розвитку, зокрема у басейні річки Дунай.

5. Розроблення проєкту Державної програми розвитку транскордонного співробітництва на період до 2027 року та забезпечення її виконання.

6. Сприяння формуванню та розвитку транскордонних кластерів в Україні.

7. Запровадження механізмів підтримки транскордонних індустріальних та технологічних парків, економічних і промислових зон на території України з метою стимулювання регіонального економічного розвитку.

8. Забезпечення участі України у програмах прикордонного співробітництва на 2021—2027 роки за рахунок коштів ЄС.

9. Забезпечення взаємодії з ЄС щодо підготовки нових програм територіального співробітництва Східного партнерства.

10. Створення умов для соціально-економічного та екологічного розвитку територій української частини Дунайського регіону, що передбачає, зокрема, розвиток інфраструктури транспортного сполучення з придунайськими державами та перетину державного кордону, вирішення питання забезпечення якісним водопостачанням та протипаводкового захисту відповідних територій.

Завдання за напрямом «Формування мережі природоохоронних територій, збереження та відтворення екосистем, поліпшення стану навколишнього природного середовища»

1. Збільшення площі територій та об'єктів природно-заповідного фонду місцевого та загальнодержавного значення.

2. Створення природоохоронних територій міжнародного значення, у тому числі: підготовка номінації для створення нового біосферного резервату програми ЮНЕСКО «Людина і біосфера» в межах України та включення мережі печер гіпсового карсту Західної України до Попереднього списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО та підготовка відповідної номінації.

3. Здійснення заходів щодо забезпечення збереження, відновлення та збалансованого використання природоохоронних територій.

4. Стимулювання формування економічного середовища та розвитку сфери зайнятості населення навколо природоохоронних територій, у тому числі визначення економічного механізму стимулювання створення та збереження природоохоронних територій.

5. Забезпечення охорони земель, відтворення екосистем, удосконалення структури земельних угідь та напрямів господарської діяльності з метою формування оптимального співвідношення земельних угідь, підтримання екологічної безпеки і рівноваги території та досягнення нейтрального рівня деградації земель.

6. Розроблення та впровадження комплексу заходів щодо запобігання та адаптації до зміни клімату територій та найбільш вразливих галузей (сільського, лісового, водного господарства, охорони здоров'я та транспортної інфраструктури) та об'єктів інфраструктури, а також забезпечення розвитку об'єктів і територій національної екологічної мережі.

7. Забезпечення розвитку та удосконалення державної системи моніторингу навколишнього природного середовища, створення центрів моніторингу навколишнього природного середовища.

8. Забезпечення розвитку екологічної освіти, просвітницької діяльності з метою формування культури споживання та поваги до навколишнього природного середовища, підвищення рівня поінформованості суспільства щодо значення, переваг та інструментів сталого споживання та виробництва, стану і цінності біорізноманіття та заходів, які необхідно здійснити для його збереження.

9. Створення інформаційних еколого-освітніх центрів в установах природно-заповідного фонду, розширення мережі туристичних маршрутів і стежок у межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду України з використанням інтерактивних методів та інфраструктури для осіб з інвалідністю.

10. Сприяння підвищенню рівня поінформованості населення про екосистемні послуги, у тому числі рекреаційні та освітні, які є доступними на природоохоронних територіях, з метою розвитку пов'язаного з ними бізнесу.

Оперативна ціль 3 «Створення умов для реінтеграції тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях в український простір», яку передбачається досягти шляхом виконання таких завдань:

1. Визначення стратегічних напрямів реінтеграції тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

2. Здійснення комплексу заходів і процедур щодо відновлення повноцінної діяльності місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, територіальних органів центральних органів виконавчої влади, правоохоронних органів.

3. Відновлення пошкодженої інфраструктури (доріг, залізничної інфраструктури, електричних та водопровідних мереж).

4. Відновлення та забезпечення безперерйного енерго-, газо- та водопостачання об'єктів соціальної сфери, освіти, охорони здоров'я та промисловості.

5. Залучення до відновлювальних робіт вітчизняних підприємств та організацій на основі міжрегіональної співпраці та кооперації.

6. Створення умов для збільшення обсягу вітчизняних та іноземних інвестицій у розбудову та реконструкцію об'єктів інфраструктури.

7. Максимальне спрощення адміністративних процедур, що регулюють діяльність малого та середнього бізнесу.

8. Надання соціально-економічних стимулів для зростання інвестиційної активності та збільшення трудової зайнятості.

9. Забезпечення захисту національних інтересів та недопущення порушення конституційних прав і свобод громадян України на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

10. Забезпечення захисту і повноцінної реалізації національно-культурних, соціальних та політичних прав громадян України, які проживають на тимчасово окупованих територіях або вимушено переселилися з них, у тому числі корінних народів та національних меншин.

Оперативна ціль 4 «Розвиток інфраструктури та цифрова трансформація регіонів»

Завдання за напрямом «Цифрова трансформація регіонів»

У сфері цифрових комунікацій

1. Проведення реінжинірингу публічних послуг; удосконалення нормативно-правової бази, що регламентує механізм надання публічних послуг, та забезпечення їх впровадження через Єдиний державний веб-портал електронних послуг «Портал Дія».

2. Забезпечення електронної взаємодії між національними реєстрами, реєстрами органів місцевого самоврядування, а також іншими електронними інформаційними ресурсами із синхронною швидкістю передачі даних не менше 100 Мбіт/с з дотриманням вимог щодо кібербезпеки.

3. Запровадження можливості отримання електронних послуг через смартфон та через мобільний додаток Єдиного державного веб-порталу електронних послуг «Портал Дія», облаштування відкритих Wi-Fi зон у громадських місцях.

4. Забезпечення пріоритетного впровадження та розвиток системи електронного документообігу.

5. Забезпечення розвитку платформ та офіційних порталів органів місцевого самоврядування.

6. Впровадження та поширення в регіонах інтегрованої системи електронної ідентифікації «ID.GOV.UA».

7. Сприяння створенню електронних комунальних та державних архівів та регіональних дата-центрів.

8. Забезпечення переведення пріоритетних публічних послуг, у тому числі відкритих даних та інструментів електронної демократії, в електронну форму.

9. Забезпечення доступності для осіб з інвалідністю з порушенням зору, слуху та мовлення офіційних веб-сайтів, реєстрів, інших ресурсів і електронних послуг, доступ до яких забезпечується через Інтернет, органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, заснованих ними підприємств, установ та організацій, згідно з положенням ДСТУ ISO/IEC 40500:2015 «Інформаційні технології. Настанова з доступності веб-контенту W3C (WCAG) 2.0».

10. Забезпечення доступності для осіб з порушенням зору, слуху та мовлення мобільного застосунку «Дія».

11. Створення програмного забезпечення для доступу осіб з порушенням зору до української текстової інформації на моніторі комп'ютера або дисплеї мобільного телефону.

У сфері цифрової інфраструктури

12. Забезпечення безперешкодного доступу до високошвидкісного Інтернету всіх населених пунктів (насамперед сільських та малих міст), створення умов для ринкової конкуренції між провайдерами.

13. Забезпечення підключення до грудня 2023 року 100 відсотків державних установ та соціальних закладів до широкосмугового Інтернету із швидкістю від 100 Мбіт/с.

14. Запровадження у приміщеннях державних органів, соціальних закладів та комунальних установ відкритих Wi-Fi зон для вільного під'єднання до Інтернету відвідувачами та працівниками.

15. Створення каналів для прокладення волоконно-оптичних кабелів зв'язку під час капітального ремонту доріг, фасадів будівель, створення нових житлових та виробничих зон, придорожного освітлення.

16. Впровадження використання систем відеоспостереження, контролю за якістю повітря, рівнем забруднення на будівлях державних органів, соціальних закладів та комунальних установ для створення загальнодержавної мережі фіксації подій та природних явищ.

17. Забезпечення покриття мобільним зв'язком міжнародних державних транспортних коридорів.

18. Забезпечення міжнародних транспортних переходів, аеропортів, автомобільних та залізничних вокзалів доступом до Інтернету та облаштування відкритих Wi-Fi зон для відвідувачів та персоналу.

19. Сприяння операторам в оформленні дозволів на розміщення телекомунікаційного обладнання, прокладення мереж, відведення земельних ділянок для розміщення радіовеж тощо.

20. Запровадження механізмів зменшення витрат операторів у регіонах з низьким рівнем покриттям мобільним зв'язком та Інтернетом.

21. Забезпечення цільового фінансування поширення Інтернету в державних установах, соціальних закладах, розміщених у віддалених населених пунктах або за їх межами.

Завдання за напрямом «Розвиток транспортної інфраструктури»

1. Розбудова мереж якісних автомобільних доріг загального користування державного значення відповідно до завдань, визначених Національною транспортною стратегією України на період до 2030 року, схваленою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30 травня 2018 р. № 430.

2. Запровадження співфінансування суспільно важливих перевезень на автомобільному та залізничному транспорті у приміському та міжміському сполученні за маршрутами, що проходять територією кількох адміністративно-територіальних одиниць.

3. Розбудова мережі якісних автомобільних доріг загального користування місцевого значення.

4. Забезпечення розвитку мережі та модернізації регіональних аеропортів, які функціонуватимуть в єдиній системі з великими вітчизняними аеропортами-хабами.

5. Забезпечення розвитку мобільних поштових відділень, мереж поштоматів.

6. Сприяння розбудові та модернізації транспортної інфраструктури в зонах впливу міжнародних автомобільних доріг.

Завдання за напрямом «Розвиток інженерної інфраструктури»

1. Сприяння створенню моделі «енергоєфективна громада», спрямованої на першочергове впорядкування об'єктів комунальної власності з поступовим переходом до об'єктів житлового фонду, що надасть можливість ефективного використання бюджетів територіальних громад.

2. Створення умов для впровадження систем енергетичного менеджменту чи енергетичного моніторингу органів місцевого самоврядування та систем енергоменеджменту громадських будівель.

3. Впровадження енергоєфективних заходів та технологій у секторах транспорту, промисловості, будівництва тощо.

4. Забезпечення запровадження комплексу заходів з розвитку, санації та ревіталізації систем централізованого водопостачання та централізованого водовідведення, забезпечення доступності якісних послуг у цій сфері, зокрема шляхом будівництва нових систем з використанням новітніх технологій, реконструкції існуючих з урахуванням потреб територіальних громад.

5. Сприяння створенню мережі сміттєпереробних підприємств, проведенню роз'яснювальної роботи з підвищення рівня поінформованості населення щодо управління відходами.

6. Впровадження системи біологічного очищення побутових та промислових стоків на рівні територіальних громад для забезпечення екологічної безпеки.

7. Запровадження довгострокового планування ефективних систем централізованого тепlopостачання міст у рамках розроблення та затвердження схем тепlopостачання.

8. Забезпечення підвищення рівня поінформованості населення про реформу житлово-комунального господарства, про права та обов'язки споживачів, відносини з комунальними послуг.

9. Забезпечення надання державної і муніципальної фінансової підтримки модернізації об'єктів житлово-комунального господарства, зокрема із застосуванням механізму енергосервісу, планування та реалізація проєктів підвищення енергоєфективності громадських будівель.

10. Сприяння запровадженню та подальшому веденню місцевих баз даних експлуатаційних та енергетичних показників громадських будівель та будівель житлового фонду, забезпечення їх інтеграції з національними базами з метою моніторингу та зменшення споживання комунальних послуг і витратів на їх оплату.

ДОКУМЕНТИ

11. Створення умов щодо розвитку системи самоорганізації споживачів житлово-комунальних послуг об'єднань співвласників багатоквартирних будинків, впровадження в Україні пілотних проєктів на основі успішних світових практик господарювання у сфері житлово-комунального господарства та термомодернізації будівель житлового фонду, в тому числі тенденції переходу до будівель з близьким до нульового рівнем споживання енергії.

12. Забезпечення системного навчання управителів та голів об'єднань співвласників багатоквартирних будинків, сприяння створенню об'єднань співвласників багатоквартирних будинків та їх асоціацій на рівні територіальних громад, областей, а також ресурсних центрів для забезпечення обміну досвідом, надання інформаційно-методичної підтримки об'єднань співвласників багатоквартирних будинків.

13. Поширення практики застосування державно-приватного партнерства для залучення інвестицій у технічне переобладнання (модернізацію) інженерної інфраструктури житлово-комунального господарства (у тому числі впровадження сучасних технологій та обладнання у сфері водопостачання, водовідведення, теплопостачання, поводження з твердими побутовими відходами).

14. Забезпечення оновлення регіональних програм реформування житлово-комунального господарства з метою удосконалення системи управління житлово-комунальними послугами, скорочення питомих показників використання енергетичних і матеріальних ресурсів, поширення практики складення та реалізації муніципальних енергетичних планів та планів дій сталого енергетичного розвитку та клімату.

Завдання за напрямом «Розвиток соціальної інфраструктури»

1. Формування системи надання соціальних послуг відповідно до потреб населення шляхом модернізації існуючих і запровадження нових видів соціальних послуг з урахуванням гендерних особливостей, зокрема забезпечення розвитку якісних і доступних послуг з догляду, у тому числі доглядової інфраструктури.

2. Забезпечення цифровізації системи надання послуг у сфері соціального захисту, впровадження системи електронного прийому документів та забезпечення можливості звернення за послугами у сфері соціального захисту через онлайн-сервіси.

3. Розроблення та впровадження механізмів, які стимулюватимуть бізнес до модернізації виробництва, поліпшення умов і безпеки праці, впровадження систем управління професійними ризиками, сертифікації на відповідність міжнародним стандартам.

4. Сприяння створенню функціональної та організаційно нових моделей закладів культури (центрів культурних послуг, центрів творчості, креативних хабів) для забезпечення діяльності митців, театральних-видовищних закладів культури, незалежних театрів, музичних та художніх колективів, ансамблів.

5. Забезпечення доступності та пристосованості приміщень закладів соціального захисту, освіти, охорони здоров'я, культури та інших закладів для всіх категорій населення, в тому числі осіб з інвалідністю.

6. Розроблення варіантів архітектурних проєктів бібліотечних будівель, а також забезпечення бібліотек необхідним обладнанням, комп'ютерною технікою, програмними засобами, доступом до Інтернету швидкістю 100 Мбіт/с, щорічне оновлення бібліотечних фондів.

Завдання за напрямом «Розвиток інфраструктури безпеки»

1. Забезпечення врахування у регіональних програмах економічного і соціального розвитку або цільових програмах заходів щодо матеріально-технічного та фінансового забезпечення функціонування підрозділів територіальної оборони.

2. Сприяння утворенню у територіальних громадах центрів безпеки як інтегрованих структур з єдиною комунікацією відповідно до актів законодавства у сфері захисту населення і територій від пожеж та надзвичайних ситуацій, забезпечення громадського порядку, охорони здоров'я населення (з пожежно-рятувальними підрозділами, поліцейськими станціями та бригадами екстреної (швидкої) медичної допомоги).

3. Забезпечення організації виконання на базі центрів безпеки системи оповіщення населення про загрозу або виникнення надзвичайної ситуації.

4. Створення умов для співпраці територіальних громад з поліцейськими, закріпленими за поліцейськими дільницями в територіальних громадах, щодо охорони правопорядку та профілактики злочинів у територіальних громадах.

5. Розроблення типових вимог щодо належного забезпечення та функціонування центрів безпеки в територіальних громадах, у тому числі з вимогами щодо кваліфікації та професійного досвіду відповідних фахівців.

6. Забезпечення підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців центрів безпеки.

7. Забезпечення модернізації, технічного переоснащення та приведення у відповідність з вимогами Директив ЄС регіональних систем гідрометеорологічних спостережень та спостережень за забрудненням навоколишнього природного середовища.

8. Побудова Національної системи стійкості на регіональному рівні, запровадження новітніх підходів у сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури.

9. Створення необхідних резервів сил та засобів, у тому числі матеріальних та фінансових резервів для реагування на кризові та надзвичайні ситуації і загрози.

10. Забезпечення утворення в регіональних та місцевих бюджетах резервних фондів для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій техногенного, природного та соціального характеру.

11. Сприяння утворенню підрозділів недержавної пожежної охорони у віддалених місцях або місцях концентрації пожежонебезпечних об'єктів та територій.

12. Забезпечення створення ситуаційних центрів, що взаємодіють з основними сферами міського господарства та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування для забезпечення швидкого реагування на події в населеному пункті.

13. Створення умов для розвитку інфраструктури кібербезпеки та кіберзахисту.

Завдання за напрямом «Розвиток інфраструктури надання адміністративних послуг»

1. Забезпечення розбудови мережі центрів надання адміністративних послуг і надання відповідної підтримки органам місцевого самоврядування для створення таких центрів, їх утримання, надання якісних послуг.

2. Забезпечення проведення реінжинірингу публічних послуг.

3. Удосконалення нормативно-правової бази, що регламентує механізм надання адміністративних та інших послуг, їх впровадження через Єдиний державний веб-портал електронних послуг «Дія».

Оперативна ціль 5 «Формування єдиного освітнього, інформаційного, культурного простору в межах всієї території України»

Завдання за напрямом «Інтеграція внутрішньо переміщених осіб у територіальні громади їх постійного перебування»

1. Удосконалення єдиної загальнодержавної інформаційної бази (реєстру) даних щодо наявних можливостей розміщення, працевлаштування та перенавчання (у разі потреби) внутрішньо переміщених осіб; удосконалення системи обміну інформацією між місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, фіскальною службою та центрами зайнятості.

2. Сприяння посиленню взаємозв'язку регіональних центрів зайнятості з метою надання широких можливостей для працевлаштування внутрішньо переміщених осіб.

3. Сприяння проведенню інвентаризації об'єктів нерухомості та формування інформаційної бази на місцевому рівні з метою визначення наявних вільних приміщень, у тому числі таких, що за умови приведення до стану, придатного для проживання, можуть бути використані для забезпечення житлом внутрішньо переміщених осіб.

4. Забезпечення створення житлового фонду соціального призначення і фонду житла для тимчасового проживання для забезпечення житлом внутрішньо переміщених осіб.

5. Сприяння розвитку місцевих житлових програм, зокрема запровадженню кредитно-фінансових механізмів для забезпечення внутрішньо переміщених осіб постійним та доступним житлом з пільговими умовами фінансування будівництва та придбання житла, забезпечення можливостей для проживання у сільській місцевості внутрішньо переміщених осіб.

6. Стимулювання створення нових робочих місць для внутрішньо переміщених осіб, насамперед на підконтрольних Україні територіях Донецької та Луганської областей, у суміжних регіонах, а також в інших регіонах України.

7. Стимулювання розвитку малого та середнього бізнесу серед внутрішньо переміщених осіб.

8. Забезпечення можливості зайнятості внутрішньо переміщених осіб, у тому числі жінок.

9. Забезпечення можливості для проведення професійної перепідготовки та підвищення кваліфікації внутрішньо переміщених осіб з урахуванням економічної специфіки регіону, де вони перебувають, та актуальних потреб ринку праці.

Завдання за напрямом «Доступ до соціальних та публічних послуг громадян, які проживають на тимчасово окупованих територіях України, а також прилеглих до них територій»

1. Забезпечення спрощення процедур і безперешкодного доступу громадян України, які проживають на тимчасово окупованих територіях, до соціальних та публічних послуг.

2. Забезпечення безперешкодного доступу громадян України, які проживають на тимчасово окупованих територіях, до отримання медичних послуг в інших регіонах України.

3. Забезпечення доступу для дітей та молоді з тимчасово окупованих територій України, які зазнали негативного впливу внаслідок збройної агресії Російської Федерації, до здобуття освіти, зокрема шляхом організації дистанційного навчання, утворення навчальних, підготовчих центрів та центрів з професійної підготовки.

4. Створення умов надання базових соціальних послуг громадянам України з тимчасово окупованих територій у межах інших регіонів України.

5. Забезпечення розвитку технологій дистанційного отримання соціальних та публічних послуг.

6. Удосконалення транспортного сполучення пунктів в'їзду — виїзду з тимчасово окупованих територій з найближчими центрами надання соціальних та публічних послуг, а також основними транспортними вузлами.

7. Забезпечення надання адміністративних послуг у населених пунктах біля контрольних пунктів в'їзду — виїзду з тимчасово окупованих територій, у тому числі з використанням віртуальних сервісів.

8. Сприяння створенню єдиного культурного простору України; створення умов для задоволення культурних потреб громадян, які проживають на тимчасово окупованих територіях України, а також прилеглих до них територій.

9. Забезпечення пошуку нових та розвиток діючих інструментів діалогу між представниками різних соціальних та етнічних груп; створення умов для формування толерантного суспільства з метою підтримки постійного діалогу безпосередньо між різними групами громадян, що проживають по різні сторони лінії розмежування.

10. Забезпечення можливості громадян, що проживають на тимчасово окупованих територіях, бути залученими до сфери фізичної культури і спорту.

11. Створення умов для розвитку технологій дистанційного отримання соціальних (зокрема навчання) та публічних послуг за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій.

12. Впровадження та сприяння розвитку базових навичок в інформаційно-цифровій культурі в позазшкільних закладах освіти.

Завдання за напрямом «Посилення соціальної захищеності ветеранів війни та членів їх сімей у територіальних громадах за місцем їх постійного проживання (перебування)»

1. Забезпечення виконання програм перекваліфікації та професійного розвитку ветеранів війни та членів їх сімей, удосконалення соціальної сфери, житлового будівництва, у тому числі виконання програм будівництва та надання житла ветеранам війни та членам їх сімей.

2. Створення єдиного реєстру ветеранів війни.

3. Сприяння запровадженню кредитно-фінансових механізмів для забезпечення ветеранів війни та членів їх сімей постійним та доступним житлом з пільговими умовами фінансування будівництва та придбання житла.

4. Забезпечення можливості для проживання у сільській місцевості ветеранів війни та членів їх сімей, які цього бажають.

5. Стимулювання розвитку підприємницької ініціативи серед ветеранів війни та членів їх сімей.

6. Забезпечення можливості для професійної перепідготовки та підвищення кваліфікації ветеранів війни та членів їх сімей з урахуванням економічних особливостей регіонів та актуальних потреб ринку праці.

Завдання за напрямом «Підтримка програм міжрегіональної кооперації та обмінів між регіонами України»

1. Забезпечення розвитку транскордонної, міжмуніципальної та макрорегіональної співпраці у сфері розроблення та реалізації спільних проєктів сталого розвитку.

2. Посилення інституційного забезпечення міжрегіональної взаємодії, в тому числі з питань розроблення плану заходів щодо її ефективного реалізації, вирішення майнових та земельних суперечок.

3. Забезпечення проведення інформаційної кампанії та організації міжрегіональної співпраці щодо здійснення регіонами спільних заходів, спрямованих на розвиток економіки, туристично-рекреаційної сфери, транспортної інфраструктури, використання господарського комплексу, зменшення антропогенного навантаження на територію, впровадження сучасних технологій переробки та утилізації побутових і виробничих відходів, впровадження принципів інтегрованого управління територією.

4. Створення умов для стимулювання регіонів та територіальних громад до співробітництва та реалізації спільних міжрегіональних проєктів.

Завдання за напрямом «Розвиток внутрішнього туризму»

1. Урегулювання на законодавчому рівні питання функціонування та розвитку нових видів туризму та забезпечення вимог безпеки під час надання туристичних послуг.

2. Створення сприятливих умов для залучення інвестицій у розбудову туристичної інфраструктури.

3. Сприяння впровадженню моделі комплексного територіального розвитку, управління та маркетингу туристичних DESTINATIONS «Smart Tourist Destination» на регіональному та місцевому рівні.

4. Сприяння належному облаштуванню туристичних маршрутів та об'єктів туристичних відвідувань, їх цифровізації, створенню комфортних і безпечних умов для туристів (відпочивальників).

5. Забезпечення створення єдиного центру (порталу) безпеки туристів.

6. Сприяння інтеграції об'єктів культурної спадщини і територій, на яких вони розміщені, в міжнародні, національні та регіональні культурні і туристичні маршрути.

7. Забезпечення доступності об'єктів туристичної інфраструктури для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення.

8. Сприяння популяризації туристичного потенціалу регіонів і територіальних громад у державі та за кордоном.

9. Розбудова швидких та доступних мереж до національних природних парків з метою підвищення рівня їх туристичної привабливості.

10. Урегулювання на законодавчому рівні питання розвитку екскурсійної діяльності.

11. Розроблення та запровадження нової системи категоризації/сертифікації закладів розміщення, в тому числі хостелів.

12. Сприяння створенню та забезпеченню функціонування туристичного Інтернет-порталу про туристичні можливості регіонів та територіальних громад України.

13. Сприяння формуванню та реалізації конкурентоспроможних комплексних регіональних туристичних продуктів.

14. Сприяння формуванню регіональних туристичних брендів та їх просуванню всередині держави та на міжнародній арені, у тому числі з використанням сучасних цифрових та мережевих технологій.

15. Забезпечення розвитку інфраструктури курортів та рекреаційних територій шляхом удосконалення матеріально-технічної бази з використанням можливостей кластерних моделей, державно-приватного партнерства та соціального замовлення.

16. Сприяння удосконаленню інформаційної інфраструктури рекреаційних та туристичних послуг шляхом утворення в регіонах центрів туристичної інформації та популяризації туристичних продуктів.

Завдання за напрямом «Створення єдиного мовно-інформаційного простору»

1. Забезпечення проведення комплексу регіональних заходів, спрямованих на підтримку і популяризацію державної мови.

2. Сприяння створенню та діяльності мережі комунальних курсів з вивчення державної мови, зокрема в місцях компактного проживання національних меншин.

3. Сприяння розширенню сфери застосування української мови дітьми та молоддю як невід'ємного елемента національно-патріотичного виховання та засобу зміцнення державної єдності.

Завдання за напрямом «Формування української громадянської ідентичності населення на основі суспільно-державних (національних) цінностей шляхом розвитку загальнодержавної системи національно-патріотичного виховання»

1. Сприяння розвитку національно-патріотичного виховання населення на рівні регіонів, територіальних громад, зокрема шляхом створення та розширення мережі центрів національно-патріотичного виховання.

2. Створення умов для підвищення мобільності та соціальної інтегрованості населення, у тому числі дітей та молоді, шляхом проведення конкурсу та надання фінансової підтримки громадським об'єднанням на здійснення заходів та реалізацію проєктів національно-патріотичного виховання.

3. Здійснення заходів щодо національно-патріотичного виховання та формування громадянської позиції дітей та молоді, які проживають у прикордонних районах України, а також на тимчасово окупованих територіях та у населених пунктах, що розташовані на лінії розмежування.

Оперативна ціль 6 «Ефективне використання економічного потенціалу культурної спадщини для сталого розвитку громад» передбачає досягнутти шляхом виконання таких завдань:

Завдання за напрямом «Створення умов для ефективного використання економічного потенціалу культурної спадщини»

1. Удосконалення законодавчої та іншої нормативно-правової бази, що регулює правові, організаційні, соціальні та економічні відносини у сфері охорони культурної спадщини.

2. Гармонізація містобудівного та земельного законодавства із законодавством у сфері охорони культурної спадщини.

3. Формування національної інфраструктури даних культурної спадщини та культурних цінностей.

4. Активізація роботи з номінування об'єктів, цінність яких є унікальною та які належать до всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

5. Здійснення заходів з розроблення та прийняття в установленому порядку містобудівної документації історичних населених місць.

6. Створення системи професійної підготовки та підвищення кваліфікації кадрів у сфері охорони і збереження об'єктів культурної спадщини.

7. Стимулювання розвитку державно-приватного партнерства у сфері охорони культурної спадщини.

8. Залучення органів державної влади, органів місцевого самоврядування, територіальних громад та приватної ініціативи до виявлення та використання культурно-просвітницького, туристичного, економічного та іншого потенціалу культурної спадщини.

9. Включення об'єктів культурної спадщини України до національних і міжнародних туристичних маршрутів.

10. Забезпечення дотримання прав і врахування потреб осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення (універсальний дизайн) на об'єктах культурної спадщини України, включених до національних і міжнародних туристичних маршрутів.

11. Створення умов для підвищення туристичної привабливості міст, сіл та селищ з огляду на його історико-культурну спадщину з використанням інтерактивних методів та інфраструктури для осіб з інвалідністю.

12. Сприяння розвитку туристично-екскурсійного руху та популяризації пам'яток охоронної діяльності серед дітей та молоді.

13. Формування сприятливого інформаційного поля для охорони культурної спадщини.

14. Підготовка та видання підручників і навчально-методичних посібників для фахівців з пам'яток охоронної та реставраційної справи.

15. Створення комунікаційних платформ та інформування українського суспільства, підвищення рівня поінформованості про необхідність охорони культурної спадщини, боротьби з вандалізмом.

16. Залучення громадськості до процесів управління та контролю в галузі охорони культурної спадщини, формування позитивної громадської думки щодо необхідності бережливого використання культурного надбання.

Завдання за напрямом «Збереження культурної спадщини та захист традиційного характеру середовища»

1. Здійснення заходів з реставрації пам'яток культурної спадщини.

2. Інтегування питань охорони і збереження об'єктів культурної спадщини до програм культурного та соціально-економічного розвитку громад.

3. Забезпечення виконання програм у сфері підтримки культурної спадщини.

4. Забезпечення збереження історико-культурних заповідників та заповідних територій та їх розвиток.

5. Здійснення заходів із збереження територій історичних населених місць, пам'яток культурної спадщини, зон охорони, об'єктів всесвітньої спадщини, буферних зон, охоронюваних археологічних територій.

6. Стимулювання формування економічного середовища та розвитку сфери зайнятості населення навколо об'єктів культурної спадщини, у тому числі визначення економічного механізму стимулювання їх збереження.

7. Забезпечення охорони земель історико-культурного призначення та інших режимоутворювальних об'єктів у сфері охорони культурної спадщини.

8. Впровадження системи постійного моніторингу стану збереження об'єктів культурної спадщини.

9. Сприяння залученню недержавних форм інвестицій для забезпечення утримання пам'яток в належному стані і проведення необхідних робіт.

10. Забезпечення надання податкових пільг з метою збереження і розвитку культурної спадщини.

11. Сприяння залученню коштів міжнародної технічної допомоги та міжнародних організацій для збереження культурної спадщини у сфері охорони культурної спадщини.

12. Забезпечення посилення відповідальності юридичних та фізичних осіб за порушення вимог пам'яток охоронного законодавства.

13. Створення умов для співпраці територіальних громад із поліцейськими щодо охорони культурної спадщини.

14. Запровадження процедур, що забезпечать прозорість надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

Стратегічна ціль II. «Підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів»

Оперативна ціль 1 «Розвиток людського капіталу»

Завдання за напрямом «Підвищення якості і конкурентоспроможності вищої, фахової передвищої та професійної (професійно-технічної) освіти»

У сфері вищої та фахової передвищої освіти

1. Створення та запровадження механізму стимулювання зв'язків закладів освіти з промисловістю та бізнесом.

2. Активізація вивчення іноземних мов шляхом удосконалення соціокультурного компонента змісту іншомовної освіти.

3. Модернізація сфери вищої освіти шляхом застосування новітніх технологій та інновацій.

4. Залучення на постійній основі роботодавців до створення освітніх стандартів та програм.

5. Забезпечення формування обсягів регіонального замовлення на підготовку фахівців у закладах вищої освіти з урахуванням прогнозу забезпечення потреб регіонального ринку праці.

6. Створення у закладах вищої та фахової передвищої освіти інклюзивного освітнього середовища, універсального дизайну та забезпечення розумного пристосування.

7. Забезпечення на період до 2023 року закладів вищої та фахової передвищої освіти доступом до Інтернету із швидкістю від 100 Мбіт/с та облаштування відкритих Wi-Fi зон, збільшення кількості комп'ютерів у розрахунок на одного учня.

8. Створення реєстрів здобувачів освіти з використанням інтерфейсу прикладного програмування для зовнішніх інформаційних систем.

9. Підвищення рівня цифрової грамотності педагогічних працівників в результаті запровадження спеціальних навчальних програм.

У сфері професійної (професійно-технічної) освіти

10. Створення комунікаційної платформи всіх стейкхолдерів професійної (професійно-технічної) освіти в регіонах щодо поліпшення управління у сфері професійної (професійно-технічної) освіти, підвищення якості освітніх послуг, визначення потреб регіональних ринків праці у кваліфікованій праці.

11. Створення умов для розвитку дуальної форми навчання з метою забезпечення зв'язку освітнього процесу з реальними вимогами роботодавців до компетентностей та кваліфікацій робітничих кадрів, залучення роботодавців до підготовки робітничих кадрів за дуальною формою здобуття освіти; посилення практико-орієнтованого змісту освіти для забезпечення відповідності потребам регіону у кваліфікованих робітничих кадрах.

12. Підвищення рівня цифрової грамотності педагогічних працівників, забезпечення постійного професійного розвитку керівників та інших педагогічних працівників закладів професійної (професійно-технічної) освіти.

13. Забезпечення введення нових цифрових професій, запровадження пілотних проєктів створення коледжів виключно з новими цифровими професіями.

14. Впровадження електронних освітніх систем для закладів професійно-технічної освіти (е-щоденників, е-журналів, е-документообігу, LMS тощо).

15. Створення реєстрів здобувачів освіти з використанням інтерфейсу прикладного програмування для зовнішніх інформаційних систем, збільшення кількості комп'ютерів у розрахунок на одного учня.

16. Поширення ефективних профорієнтаційних заходів у закладах загальної середньої освіти та соціальну рекламу для популяризації робітничих професій, підвищення престижності професійної (професійно-технічної) освіти.

Завдання за напрямом «Розвиток загальної середньої освіти»

1. Сприяння оптимізації мережі закладів освіти для поліпшення матеріально-технічної бази опорних закладів освіти з використанням засобів картографування та цифровізації.

2. Створення в кожному регіоні перспективної карти закладів загальної середньої освіти, визначення мережі закладів освіти, що надаватимуть послуги з профільного навчання професійного та академічного спрямування.

3. Забезпечення у першочерговому порядку необхідною дорожньою інфраструктурою місцевості, де розташовані заклади загальної середньої освіти; сприяння зменшенню нерівності надання освітніх послуг здобувачам освіти в сільській та міській місцевостях.

4. Створення та забезпечення функціонування системи оцінки якості освіти.

5. Забезпечення професійного розвитку педагогічних працівників, у тому числі шляхом сприяння залученню міжнародної технічної допомоги, громадських організацій, інвесторів до реалізації проєктів, спрямованих на розвиток професійних компетентностей педагогічних працівників, інших фахівців у сфері освіти у сільській місцевості.

6. Забезпечення 6337 закладів загальної середньої освіти доступом до Інтернету із швидкістю від 100 Мбіт/с та облаштування відкритих Wi-Fi зон.

7. Впровадження в освітній процес інформаційних технологій з метою поліпшення освітніх процесів у закладах освіти, забезпечення доступу до якісних навчальних матеріалів (е-підручників, онлайн-курсів, інтерактивних матеріалів, відео, 3D-моделей, VR-лабораторій тощо), впровадження сучасних ефективних педагогічних методик та індивідуальних освітніх траєкторій, зниження бюрократичного навантаження та зменшення обсягу звітності у паперовому вигляді, оптимізація збору та аналізу інформації для покращення аналітики та управління змінами.

ДОКУМЕНТИ

8. Впровадження на всіх рівнях освіти навчальних програм для ефективного формування сучасних цифрових навичок та запровадження цифрових навичок.

9. Створення на кожному рівні архітектури системи управління цифровізацією освіти, формування реєстрів здобувачів освіти з використанням інтерфейсу прикладного програмування для зовнішніх інформаційних систем, збільшення кількості комп’ютерів у розрахунок на одного учня.

10. Створення системи електронної реєстрації до закладів загальної середньої освіти.

11. Підвищення рівня цифрової грамотності педагогічних працівників.

12. Впровадження електронних освітніх систем для закладів загальної середньої (е-щоденників, е-журналів, е-документообігу, LMS тощо).

Завдання за напрямом «Розвиток дошкільної та позашкільної освіти»

1. Сприяння органам місцевого самоврядування в реалізації права дітей на здобуття дошкільної та позашкільної освіти.

2. Підвищення соціального статусу працівників, зокрема вихователів закладів дошкільної освіти, педагогів системи позашкільної освіти шляхом збільшення оплати праці, моральне заохочення та підвищення престижності праці.

3. Сприяння розвитку та розширенню мережі закладів дошкільної та позашкільної освіти шляхом запровадження альтернативних джерел фінансування, зокрема на засадах державно-приватного партнерства.

4. Оновлення змісту позашкільної освіти, забезпечення вибору індивідуальних освітніх траєкторій, відповідність змісту навчання потребам і запитам сучасного суспільства.

5. Забезпечення 9703 освітніх закладів доступом до Інтернету із швидкістю від 100 Мбіт/с та облаштування відкритих Wi-Fi зон.

6. Створення реєстрів здобувачів освіти з використанням інтерфейсу прикладного програмування для зовнішніх інформаційних систем.

7. Підвищення рівня цифрової грамотності педагогічних працівників.

8. Впровадження системи електронних черг до закладів дошкільної освіти.

9. Впровадження електронних освітніх систем для закладів позашкільної освіти (е-щоденники, е-журнали, е-документообіг, LMS тощо).

Завдання за напрямом «Забезпечення освіти осіб з особливими освітніми потребами»

1. Створення у закладах освіти інклюзивного та безпечного освітнього середовища, універсального дизайну та забезпечення розумного пристосування.

2. Оновлення змісту спеціальної освіти.

3. Забезпечення супроводу під час інклюзивного навчання.

4. Забезпечення фізичної доступності освіти, у тому числі для осіб, які мають за віком здобувати дошкільну або загальну середню освіту, але не здобували її.

Завдання за напрямом «Формування доступної та спроможної мережі закладів для надання якісних медичних послуг»

1. Затвердження та забезпечення реалізації планів розвитку госпітальних округів облдержадміністраціями.

2. Проведення аудиту доступу населення до повного переліку послуг з первинної медичної допомоги та забезпечення розв’язання проблем доступності та спроможності мережі закладів для надання якісних медичних послуг.

3. Забезпечення розбудови спроможної мережі надавачів медичних послуг всіх форм власності.

4. Забезпечення розбудови телемедичної мережі для надання медичної допомоги пацієнтам у важкодоступних умовах.

5. Забезпечення доступу 100 відсотків закладів надання первинної медичної допомоги в сільській місцевості до Інтернету із швидкістю від 100 Мбіт/с та облаштування відкритих Wi-Fi зон.

Завдання за напрямом «Модернізація та розвиток системи екстреної медичної допомоги»

1. Забезпечення надання ефективної першої допомоги та удосконалення підходів до реагування на надзвичайні ситуації, що передбачає запровадження системи підготовки фахівців служб екстреної медичної допомоги, визначення механізмів оперативного залучення їх до надання першої допомоги у разі настання нещасного випадку або надзвичайної ситуації.

2. Здійснення заходів щодо створення реєстру фахівців служб екстреної медичної допомоги, забезпечення реалізації технічної можливості автоматично сповіщати їх про випадки невідкладних станів.

3. Запровадження ефективних маршрутів пацієнтів у невідкладних станах (формування оптимальних логістичних ланцюгів).

4. Створення умов для виклику екстреної медичної допомоги особами з порушенням слуху, зору та мовлення.

Завдання за напрямом «Формування здорового нації та створення належних умов для розвитку системи закладів фізичної культури і спорту, у тому числі для осіб з інвалідністю»

1. Забезпечення розвитку фізичної культури та спорту на рівні територіальних громад, зокрема шляхом розширення мережі закладів фізичної культури і спорту.

2. Забезпечення проведення інформаційної кампанії з популяризації здорового способу життя із залученням громадських об’єднань, державних та громадських діячів, відомих спортсменів та митців.

3. Здійснення заходів щодо модернізації наявної матеріально-технічної бази дитячо-юнацьких спортивних шкіл, облаштування її необхідним обладнанням та інвентарем з урахуванням сучасних вимог до організації навчально-тренувального процесу.

4. Сприяння створенню спортивного інфраструктури для занять фізичною культурою і спортом.

5. Впровадження нових форм організації спортивної роботи шляхом створення спортивних клубів, комунальних центрів олімпійської підготовки, штатних команд резервного спорту.

6. Сприяння функціонуванню діючих та утворенню нових місцевих центрів з фізичної культури і спорту для осіб з інвалідністю, фізкультурно-спортивних та фізкультурно-реабілітаційних клубів для осіб з інвалідністю.

7. Здійснення організаційно-практичних заходів щодо залучення дітей з інвалідністю до занять фізичною культурою, спортом та фізкультурно-спортивною реабілітацією на місцях.

8. Здійснення заходів щодо збереження мережі дитячо-юнацьких спортивних шкіл для осіб з інвалідністю, спеціалізованих дитячо-юнацьких спортивних шкіл для осіб з інвалідністю паралімпійського та дефлімпійського резерву, сприяння відкриттю нових відділень для дітей з інвалідністю у дитячо-юнацьких спортивних школах, у тому числі комунальної форми власності.

9. Забезпечення безперешкодного доступу осіб з інвалідністю до об’єктів фізкультурно-спортивного та реабілітаційного призначення.

Завдання за напрямом «Формування спроможного та всебічно розвинутого молодого покоління»

1. Створення сприятливих умов для інтелектуального самовдосконалення, самореалізації, творчого і особистісного розвитку молоді.

2. Сприяння професійній орієнтації, працевлаштуванню молодії, її самозайнятості, підвищенню рівня її конкурентоспроможності та професійного розвитку, отриманню відповідних компетентностей.

3. Сприяння розвитку громадянської освіти та підвищення рівня соціальної інтеграції молоді, формування її готовності та уміння діяти самостійно, бути відповідальними за свої дії, адекватно оцінювати і реагувати на процеси, що відбуваються в державі та світі.

4. Сприяння популяризації та утвердженню здорового способу життя молоді, організації її змістовного дозвілля, протидії поширенню у молодіжному середовищі соціально небезпечних захворювань, бережливого ставлення до навколишнього природного середовища.

5. Сприяння залученню молоді до волонтерської діяльності.

6. Сприяння залученню молоді до процесів розроблення, ухвалення та впровадження рішень на регіональному та місцевому рівні.

7. Сприяння розвитку та підвищення спроможності інститутів громадянського суспільства.

8. Сприяння розвитку молодіжних центрів та забезпечення якості послуг, що ними надаються.

9. Сприяння здійсненню підготовки і підвищенню кваліфікації фахівців у молодіжній сфері.

Завдання за напрямом «Створення інклюзивного середовища»

1. Забезпечення дотримання прав і врахування потреб осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення під час створення нових об’єктів фізичного оточення, товарів, робіт і послуг.

2. Забезпечення здійснення заходів щодо адаптації (розумного пристосування) існуючих об’єктів фізичного оточення, товарів, робіт і послуг до потреб осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення.

Оперативна ціль 2 «Сприяння розвитку підприємництва, підтримка інтернаціоналізації бізнесу у секторі малого та середнього підприємництва»

Завдання за напрямом «Розвиток підприємництва»

1. Забезпечення виконання програм фінансової підтримки мікро- та малого підприємництва шляхом надання доступних кредитів.

2. Стимулювання розвитку малого та середнього підприємництва, сприяння створенню стабільного та сприятливого середовища для започаткування і ведення підприємницької діяльності.

3. Створення умов для розширення спроможності органів місцевого самоврядування щодо фіскального стимулювання малого та середнього підприємництва шляхом регулювання ставок місцевих податків.

4. Забезпечення створення об’єктів інфраструктури підтримки малого та середнього підприємництва (бізнес-інкубаторів, коворкінг-центрів, центрів підтримки бізнесу, стартап-центрів тощо).

5. Поширення практики утворення в регіонах центрів підтримки підприємництва на базі центрів надання адміністративних послуг у вигляді безоплатного отримання інформації та консультацій для підприємців, а також для осіб, які планують започаткувати власну справу.

6. Стимулювання відкриття центрів підтримки підприємництва разом з консалтинговими зонами «Дія. Бізнес» у територіальних громадах з метою розвитку бізнесу, збільшення надходження інвестицій.

7. Забезпечення врахування в регіональних стратегічних та програмних документах завдань та заходів щодо розвитку підприємництва з визначенням чітких дій та індикаторів ефективності.

8. Забезпечення використання та адміністрування національного порталу для підприємців «Дія. Бізнес» для інформування підприємців регіону про можливості в конкретному регіоні, а також про наявні організації підтримки бізнесу регіону. Сприяння проведеному публічному діалогу між місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та підприємництвом.

9. Забезпечення популяризації розвитку підприємництва в регіонах шляхом впровадження освітніх програм з підприємництва у школах та закладах вищої освіти, доступне (безоплатне) навчання для підприємців з використанням можливості безкоштовної онлайн-школи для підприємців «Дія. Бізнес», а також проведення інформаційних кампаній, локальних подій та фестивалів «Купуй локальне», що стимулюють розвиток малого та середнього підприємництва; впровадження програм «Великі маленьким» (співпраця великого бізнесу з малим та середнім підприємництвом).

10. Запровадження додаткових програм доступу до фінансування (мікрогранти) для малого та середнього підприємництва.

11. Створення сприятливих умов для розроблення та реалізації в регіонах інвестиційних проектів малого та середнього підприємства.

Завдання за напрямом «Підтримка експорту»

1. Забезпечення поширення інформації для українських компаній та надання їм практичної допомоги в пошуку нових ринків збуту продукції.

2. Створення умов для підвищення рівня поінформованості щодо інтернаціоналізації бізнесу у секторі малого та середнього підприємництва (насамперед щодо доступу до фінансових ресурсів, технологій, ринків тощо).

3. Сприяння налагодженню ділових контактів та комерційних зв’язків із суб’єктами малого та середнього підприємництва зарубіжних країн та міжнародними інституціями.

4. Створення системи розвитку підприємницької компетенції та навичок у сфері експортної діяльності, в тому числі щодо виконання вимог до безпечності харчових продуктів та відповідності технічним регламентам промислової продукції.

5. Забезпечення підтримки малого та середнього підприємництва у створенні та зростанні експортно орієнтованого виробництва з високою доданою вартістю та у доступі малого та середнього підприємництва на зовнішній ринок шляхом створення та вдосконалення механізмів державної підтримки.

Завдання за напрямом «Розвиток креативних індустрій»

1. Запровадження новітніх освітніх підходів та форматів з посиленою прикладною орієнтацією, міждисциплінарним підходом, що пов’язані з інтелектуально місткими, виробничими та інноваційними видами підприємництва.

2. Забезпечення стимулювання та підтримки підприємництва, зокрема молодіжного, у креативних індустріях шляхом підвищення рівня компетентностей, полегшення доступу до фінансування та розширення систем наставництва.

3. Поширення практики утворення центрів розвитку креативної економіки в містах різного масштабу та з різними соціально-економічними умовами, зокрема на засадах державно-приватного партнерства.

4. Сприяння залученню донорів та міжнародних організацій до підтримки проектів розвитку людського капіталу та креативної економіки.

5. Забезпечення державної підтримки пілотних проектів розвитку креативної економіки та сприяння переходу від сировинно-експортної до виробничо-інноваційної економіки.

6. Сприяння створенню нових та посилено спроможності діючих осередків розвитку креативної економіки (центрів, хабів, платформ, агенцій, мереж тощо) на місцевому та регіональному рівні із збереженням рівних та прозорих умов функціонування для осередків усіх форм власності.

7. Створення умов для посилення залученості креативних індустрій до підвищення доданої вартості продукції інших галузей та секторів економіки шляхом створення нових продуктів, інтелектуальної власності та підсилення інноваційних процесів.

8. Сприяння посиленню спроможності закладів культури до міжсекторної взаємодії, зокрема з операторами креативних індустрій, створення нових культурних продуктів та диверсифікації доходів.

9. Забезпечення стимулювання попиту та сприяння розвитку місцевих ринків для креативних індустрій через маркетингові та просвітницькі кампанії, публічні закупівлі та ініціативи об’єднань підприємців та міжсекторних платформ.

Оперативна ціль 3 «Підвищення інвестиційної привабливості територій, підтримка залучення інвестицій»

1. Проведення оцінки інвестиційного потенціалу регіонів та забезпечення формування галузевих пріоритетів на основі власних конкурентних переваг з урахуванням затверджені документації просторового планування.

2. Сприяння застосуванню доступних на регіональному та місцевому рівні засобів стимулювання інвесторів: підключення до мереж, забезпечення під’їзних шляхів, надання земельних ділянок у порядку, визначеному земельним законодавством, приміщень тощо.

3. Запровадження планування створення та розвитку інвестиційних зон, підтримки створення чи використання наявних промислових майданчиків, ефективне планування перспективних інвестиційних проектів.

4. Запровадження проведення моніторингу бізнес-середовища та зменшення кількості виявлених бар’єрів для інвестування.

5. Поширення практик маркетингової підтримки на регіональному рівні, впровадження комплексу інструментів територіального маркетингу, у тому числі шляхом розроблення регіональних маркетингових стратегій і брендів.

6. Запровадження системи комплексного професійного супроводження та обслуговування інвесторів, яке відповідає загальноприйнятим стандартам.

7. Створення умов для ефективного використання економічного потенціалу культурної спадщини для сталого розвитку регіонів та територіальних громад.

8. Запровадження механізму стимулювання реставрації та ревіталізації об’єктів культурної спадщини, вивчення елементів нематеріальної культурної спадщини як інвестиційно привабливих ресурсів для розвитку легкої та харчової промисловості, а також сфери гостинності.

9. Сприяння вирішенню проблемних питань діяльності інвесторів у регіонах.

10. Запровадження механізму популяризації інвестиційної привабливості регіонів.

Оперативна ціль 4 «Сприяння впровадженню інновацій та зростанню технологічного рівня регіональної економіки, підтримка інноваційних підприємств та стартапів»

1. Сприяння переорієнтацію виробництв на базі сучасних технологій, зокрема енергоефективних, ресурсозберігаючих та екологічно безпечних, зниження техногенного навантаження на регіональні екосистеми, підвищення ефективності використання сировини місцевого походження тощо.

2. Розроблення та впровадження дієвого механізму підтримки стартап-компаній.

3. Сприяння утворенню та підтримці існуючих бізнес-інкубаторів, що здійснюють підтримку суб’єктів малого та середнього підприємництва, які розробляють та впроваджують інновації на початковій стадії їх розвитку, інноваційних кластерів, що об’єднують юридичних осіб — резидентів та фізичних осіб — підприємців, які провадять інноваційну діяльність, центрів трансферу технологій.

4. Сприяння розвитку регіональних систем інноваційної інфраструктури (наукові та технопарки, технополіси тощо).

Оперативна ціль 5 «Сталий розвиток промисловості»

1. Розроблення та впровадження механізму державної фінансової підтримки проектів регіонального розвитку, що передбачають розвиток пріоритетних видів економічної діяльності, визначених на засадах смарт-спеціалізації (у тому числі обласними та Київською міською держадміністраціями відповідно до методики смарт-спеціалізації БС) та передбачених у регіональних стратегіях розвитку (далі — проекти смарт-спеціалізації).

2. Впровадження інструментів підтримки участі малого та середнього підприємництва у проектах смарт-спеціалізації.

3. Забезпечення приєднання всіх регіонів України до Європейської платформи смарт-спеціалізації (S3 Platform) з метою відкриття доступу регіонам України до інструментів платформ.

4. Створення та впровадження механізму надання пріоритетної підтримки розвитку виробництв, які створюють нові робочі місця на основі використання місцевих ресурсів, базуючися на ресурсоощадних технологіях, передбачають розміщення в регіонах промислових потужностей з виробництва енергоефективного обладнання та будівельних матеріалів.

5. Визначення та облаштування відповідної інфраструктури територій, у межах яких суб’єкти господарювання можуть провадити виробничу діяльність, шляхом:

1) передбачення у проектах містобудівної документації відповідного рівня промислових зон, промислових районів, груп підприємств або розташованих окремо підприємств, зокрема територій, на яких розміщена інноваційна інфраструктура, індустріальні парки, з урахуванням їх спеціалізації та транспортної доступності;

2) врахування у містобудівній документації інвестиційних планів постачальників ресурсів (електроенергія, водопостачання і водовідведення, газопостачання).

6. Стимулювання активізації співробітництва між закладами вищої освіти, науковими установами та підприємництвом, а також запровадження інструментів підтримки компаній інноваційної діяльності.

7. Сприяння створенню регіональних, міжрегіональних та національних кластерів світового рівня, а також інтернаціоналізації кластерних ініціатив.

8. Стимулювання проведення регіональних кластерних досліджень з метою визначення пріоритетних напрямів створення кластерів у сфері промисловості та підтримки найбільш перспективних проектів.

9. Забезпечення поширення в Україні найкращих практик та міжнародного досвіду створення кластерів.

10. Забезпечення узгодження регіональних стратегій розвитку із секторальними стратегічними документами.

Стратегічна ціль III. «Розбудова ефективного багаторівневого врядування» включає такі оперативні цілі.

Оперативна ціль 1 «Формування ефективного місцевого самоврядування та органів державної влади на новій територіальній основі» на засадах нового адміністративно-територіального устрою України

1. Утворення спроможних територіальних громад на всій території України.

2. Забезпечення створення нової системи адміністративно-територіальних одиниць субрегіонального рівня відповідно до європейських вимог та стандартів.

3. Забезпечення розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади шляхом розроблення проектів ухвалення та впровадження нової редакції Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації», внесення змін до відповідного законодавства.

4. Побудова системи ефективного взаємодії органів місцевого самоврядування різних рівнів, спрямованої на комплексний розвиток територій регіонів та територіальних громад.

Оперативна ціль 2 «Формування горизонтальної та вертикальної координації державних секторальних політик та державної регіональної політики»

1. Забезпечення впровадження Цілей сталого розвитку на регіональному та місцевому рівні, що повинні бути інтегровані у формування політики на всіх рівнях у горизонтальній (галузеві програми та стратегії) та вертикальній (на базовому, субрегіональному, регіональному та макрорегіональному рівні, а також на рівні міжмуніципального співробітництва) площинах.

2. Розроблення та запровадження системи узгоджених критеріїв, у рамках яких визначаються соціальні, економічні та екологічні наслідки впливу пропонуваної політики та відповідно можливості досягнення Цілей сталого розвитку на регіональному рівні.

3. Підвищення ефективності діяльності Міжвідомчої координаційної комісії з питань регіонального розвитку.

4. Створення взаємопов’язаної системи планування просторового розвитку держави на основі оновленої Генеральної схеми планування території України та містобудівної документації регіонального і місцевого рівня.

5. Визначення механізму обов’язкового врахування рішень містобудівної документації на державному, регіональному та місцевому рівні під час виконання державних інвестиційних програм/заходів.

Оперативна ціль 3 «Побудова системи ефективного публічного інвестування на всіх рівнях врядування»

1. Удосконалення механізму фінансової підтримки розвитку регіонів та територіальних громад.

2. Підвищення ефективності використання коштів державного фонду регіонального розвитку.

3. Розширення переліку механізмів та форм публічно-приватного партнерства у частині розбудови соціальної інфраструктури за прикладом револьверних фондів на підтримку місцевих програм підвищення енергоефективності будівель.

4. Сприяння поширенню випуску муніципальних облігацій для забезпечення реалізації проектів, спрямованих на посилення економічної спроможності регіонів, територіальних громад.

5. Запровадження механізму незалежного оцінювання у процесі конкурсного відбору програм і проектів регіонального розвитку, що можуть фінансуватися за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів.

Оперативна ціль 4 «Розбудова потенціалу суб’єктів державної регіональної політики» передбачається досягнути шляхом виконання таких завдань:

Завдання за напрямом «Забезпечення професійного розвитку посадових осіб місцевих органів виконавчої влади, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад»

1. Створення належних умов для розвитку на засадах прозорості та доброчесної конкуренції ринку освітніх послуг у сфері професійного навчання посадових осіб місцевих органів виконавчої влади, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад.

2. Забезпечення організації підвищення кваліфікації посадових осіб місцевих органів виконавчої влади, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад з питань, пов’язаних з реалізацією державної політики у сфері розвитку місцевого самоврядування, територіальної організації влади, цифрового розвитку, електронного урядування та електронної демократії, стратегічних комунікацій, детінізації доходів тощо.

3. Залучення всеукраїнських асоціацій органів місцевого самоврядування до періодичного вивчення загальних потреб у професійному навчанні посадових осіб місцевих органів виконавчої влади, посадових осіб місцевого самоврядування.

4. Сприяння співпраці на регіональному рівні державних органів, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства, програм міжнародної технічної допомоги, всеукраїнських асоціацій органів місцевого самоврядування, установ, закладів різних форм власності, що надають освітні послуги у сфері професійного навчання посадових осіб місцевих органів виконавчої влади, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад.

5. Забезпечення упередження необгрунтованого відтоку кваліфікованих посадових осіб місцевих органів виконавчої влади у разі зміни системи місцевих органів виконавчої влади в рамках реформування адміністративно-територіального устрою України, в тому числі шляхом їх перекваліфікації.

Завдання за напрямом «Підвищення спроможності агенцій регіонального розвитку та інших інституцій місцевого розвитку»

1. Удосконалення законодавства щодо створення та функціонування агенцій регіонального розвитку, розширення переліку співзасновників агенцій регіонального розвитку в частині залучення до їх складу представників органів місцевого самоврядування, великих підприємств, бізнес-асоціацій, фінансових та банківських установ регіону, наукових установ та закладів вищої освіти, громадських організацій.

2. Сприяння формуванню системи гарантованого та збалансованого фінансування діяльності агенцій регіонального розвитку за рахунок співфінансування засновників, залучення агенцій до підготовки та виконання програм і проектів регіонального розвитку, добровільних внесків бізнесу та міжнародних організацій, надходжень від надання платних послуг, інших джерел, не заборонених законодавством.

3. Забезпечення методологічної та організаційної підтримки діяльності агенцій регіонального розвитку, що утворені відповідно до Закону України «Про засади державної регіональної політики», а також інших інституцій місцевого розвитку в частині підвищення їх інституційної спроможності до ефективного реалізації державної регіональної політики.

Оперативна ціль 5 «Забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидія домашньому насильству та дискримінації»

1. Проведення аналізу нормативно-правових актів у сфері регіонального розвитку та децентралізації з метою забезпечення їх узгодження з вимогами національного законодавства та міжнародними зобов’язаннями щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків.

2. Забезпечення застосування гендерного підходу до процесів стратегічного планування та формування бюджету на регіональному та місцевому рівні, залучення до цього процесу місцевих жіночих організацій, а також осіб, які зазнають різних форм дискримінації.

3. Забезпечення збору даних з розподілом за ознакою статі, віком, місцем проживання та іншими необхідними ознаками для їх врахування під час розроблення програм і планів регіонального та місцевого розвитку, а також формування бюджетів.

4. Сприяння облаштуванню інфраструктури територіальних громад на засадах доступності для батьків з дітьми.

5. Здійснення заходів щодо протидії та запобігання домашньому насильству та насильству за ознакою статі шляхом координації зусиль усіх заінтересованих сторін на національному, регіональному та місцевому рівні.

6. Забезпечення створення платформ для координації та партнерства з метою сприяння обміну знаннями та досвідом у сфері забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків між різними адміністративними рівнями у співпраці з ключовими заінтересованими сторонами та партнерами.

ДОКУМЕНТИ

7. Створення умов для підвищення потенціалу Мінрегіону, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій та органів місцевого самоврядування щодо інтеграції гендерного підходу у стратегічне та бюджетне планування, реалізацію, моніторинг та оцінювання політики регіонального розвитку.

8. Запровадження системи моніторингу та оцінювання регіонального та місцевого розвитку, орієнтованої на забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, дотримання прав людини, у тому числі шляхом розрахунку та застосування індексу гендерної нерівності та регіонального індексу гендерного розвитку як коригуючих факторів, пов'язаних з розрахунком регіонального індексу людського розвитку в Україні на основі методології Програми розвитку ООН.

Оперативна ціль 6 «Розбудова системи інформаційно-аналітичного забезпечення та розвиток управлінських навичок для прийняття рішень, що базуються на об'єктивних даних та просторовому плануванні»

1. Визначення потреб у даних з різних інформаційних джерел, які необхідні органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування у процесі ухвалення рішень щодо реалізації державної регіональної політики, державної стратегії регіонального розвитку та регіональних стратегій розвитку.

2. Забезпечення інтегрування даних з різних інформаційних джерел для проведення моніторингу та оцінки розвитку регіонів та територіальних громад у єдину геоінформаційну систему, що розроблена та функціонує за стандартами відповідних баз даних у державах — членах ЄС. Концентрація ресурсів для створення та забезпечення функціонування такої єдиної геоінформаційної системи.

3. Створення єдиної системи проведення статистичних спостережень та збору і подання інформації на рівні територіальних громад.

4. Забезпечення доступу органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування до даних з різних інформаційних джерел з урахуванням вимог щодо захисту конфіденційності інформації для формування та моніторингу регіональної політики.

5. Забезпечення підвищення кваліфікації фахівців, які проводять аналіз статистичних та просторових даних за допомогою сучасного програмного забезпечення, здійснюють розроблення рекомендацій для супроводження процесу планування, моніторингу та оцінки регіонального розвитку.

6. Запровадження системи багаторівневого моніторингу Цілей сталого розвитку, що передбачає імплементацію на регіональному та місцевому рівні системи індикаторів Цілей сталого розвитку та механізмів збору, аналізу, оцінки, звітності.

Додаток 3 до Стратегії

ПОКАЗНИКИ моніторингу реалізації Державної стратегії регіонального розвитку на 2021—2027 роки					
Індикатор	Одиниця виміру показника	Територіальний рівень	Значення показника в базовому році	Проміжне та цільове значення показника у 2023 і 2027 роках	Джерело даних
1. Валовий регіональний продукт (у фактичних цінах) у розрахунку на одну особу	тис. гривень	1) Україна 2) усі регіони	(2018) 84,235	наближення рівня регіонів до рівня середнього в Україні збереження тенденції до зростання показника	Держстат
2. Кількість регіонів, які мають показник валового регіонального продукту на душу населення нижчий, ніж 75 відсотків від середнього значення такого показника в Україні	одиниць	усі регіони	(2017) 12 *	наближення рівня регіонів до рівня середнього в Україні зменшення показника	—»—
* Волинська, Донецька, Житомирська, Івано-Франківська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Херсонська, Хмельницька, Чернівецька та Закарпатська області — менше 50 відсотків середнього рівня, а Луганська область — 20 відсотків.					

Додаток 4 до Стратегії

ПОКАЗНИКИ моніторингу досягнення цілей Державної стратегії регіонального розвитку на 2021—2027 роки						
Індикатор	Одиниця виміру показника	Територіальний рівень	Значення показника в базовому році	Описове прогнозоване проміжне значення показника у 2023 році	Описове прогнозоване цільове значення показника у 2027 році	Джерело даних
Ціль 1. Формування згуртованої держави в соціальному, гуманітарному, економічному, екологічному, безпековому та просторовому вимірах						
1. Відношення кількості робочої сили віком 15—70 років до загальної кількості населення відповідного віку	відсотків	1) Україна 2) середній показник для п'яти регіонів із найнижчим значенням показника (Волинська, Донецька, Закарпатська, Івано-Франківська, Тернопільська області)	(2019 рік) 1) 63,4 2) 59,6	1) показник не має тенденції до зменшення 2) наближення показника у регіонах до середнього і України	1) показник не має тенденції до зменшення 2) наближення показника у регіонах до середнього в Україні	Держстат
2. Наявний дохід, у розрахунку на одну особу	гривень	1) Україна 2) середній показник для п'яти регіонів із найнижчим значенням показника (Донецька, Закарпатська, Луганська, Тернопільська, Чернівецька області)	(2018 рік) 1) 57908,6 2) 35868,2	1) підтримання рівня 2) наближення рівня регіонів до середнього рівня в Україні	1) підтримання рівня 2) наближення рівня регіонів до середнього рівня в Україні	—»—
3. Частка населення із середньодушовими еквівалентними загальними доходами на місяць нижче від фактичного прожиткового мінімуму	відсотків	1) Україна 2) середній показник для чотирьох регіонів, що мають найнижчі значення показника (Волинська, Рівненська, Сумська, Херсонська області)	(2018 рік) 1) 27,6 2) 39,7	збереження тенденції до зменшення	збереження тенденції до зменшення	Держстат
4. Середньомісячна заробітна плата	гривень	1) Україна 2) показник для 4 регіонів, що мають найнижчі значення показника (Чернівецька, Херсонська, Чернігівська, Тернопільська області)	(2019 рік) 1) 10497 2) 8066 8187 8206 8275	тенденція до підвищення рівня середньомісячної заробітної плати у регіонах із найнижчими значеннями показника до середнього рівня в Україні	тенденція до підвищення рівня середньомісячної заробітної плати у регіонах із найнижчими значеннями показника до середнього рівня в Україні	—»—
5. Забезпечення актуально містобудівною документацією (розробленою після 2010 року)	відсотків	1) схеми планування територій областей 2) генеральні плани міст — обласних центрів 3) генеральні плани міст обласного значення 4) генеральні плани міст районного значення 5) генеральні плани селищ міського типу 6) генеральні плани сіл та селищ	(2019 рік) 1) 70 2) 50 3) 48 4) 24 5) 23 6) 11	1—6) збереження тенденції до зростання	1—6) збереження тенденції до зростання	Мінрегіон
5.1. Забезпечення актуально містобудівною документацією (розробленою після 2010 року) з обов'язковим урахуванням рекомендацій щодо включення кліматичних питань до документів державного планування, які розміщені на веб-сторінці Міндовкілля за посиланням https://menr.gov.ua/news/34766.html	—»—	1) схеми планування територій областей 2) генеральні плани міст — обласних центрів 3) генеральні плани міст обласного значення 4) генеральні плани міст районного значення 5) генеральні плани селищ міського типу 6) генеральні плани сіл та селищ	(2019 рік) 1) 0 2) 0 3) 0 4) 0 5) 0 6) 0,5	1—5) забезпечення тенденції до зростання 6) збереження тенденції до зростання	1—5) забезпечення тенденції до зростання 6) збереження тенденції до зростання	Міндовкілля
6. Частка територій та об'єктів природно-заповідного фонду у відношенні до площі держави (регіону)	відсотків	1) Україна 2) регіони, значення показника в базовому році	(2019 рік) 1) 6,8 2) максимум — 21,2 (м. Київ), мінімум — 2,26 (Вінницька область) (2018 рік) 38,16	збереження тенденції до зростання	збереження тенденції до зростання у кожній області для досягнення показника 15 відсотків до 2027 року	Міндовкілля
7. Частка площі територій національної екологічної мережі у загальній території України	—»—	1) Україна 2) регіони	(2018 рік) 38,16	забезпечення тенденції до зростання	збереження тенденції до зростання у кожній області	—»—
8. Лісистість території України	—»—	1) Україна 2) регіони	(2018 рік) 15,9	забезпечення тенденції до зростання	збереження тенденції до зростання в кожній області з урахуванням показників регіональних нормативів оптимальної лісистості для досягнення показника щонайменше 17 відсотків	—»—
9. Частка площі орних земель (ріплі) у загальній території України	відсотків	1) Україна 2) регіони	(1 січня 2018 р.) 53,9	забезпечення тенденції до зменшення	збереження тенденції до зменшення у кожній області з урахуванням регіональних особливостей	облдержадміністрації Держгеокадастр Міндовкілля
10. Частка площі сільськогосподарських угідь екстенсивного використання (сіножатей, пасовищ) у загальній території України	—»—	1) Україна 2) регіони	(1 січня 2018 р.) 13	забезпечення тенденції до збільшення	збереження тенденції до збільшення у кожній області з урахуванням регіональних особливостей	—»—
11. Вміст органічного вуглецю (гумусу) у ґрунтах сільськогосподарських угідь	—»—	1) Україна 2) регіони	(2015 рік) (у середньому в Україні — 3,16 у розрізі зон: Полісся — 2,33; Лісостеп — 3,21; Степ — 3,45) (2020 рік) дані відсутні	забезпечення тенденції до збільшення	збереження тенденції до збільшення	Міндовкілля інші центральні органи виконавчої влади
12. Площа відновлених земель та екосистем, площа рекультивованих земель та земель, на яких здійснюються заходи з консервації	гектарів	1) Україна 2) регіони	(2020 рік) дані відсутні	забезпечення тенденції до збільшення	збереження тенденції до збільшення	облдержадміністрації Держгеокадастр Міндовкілля МКІП
13. 1) частка населення, що відвідує бібліотеки 2) частка населення, що відвідує культурні заходи протягом року 3) частка населення, що залучена до творчомистецької діяльності 4) частка населення, яке вважає, що в місці їх проживання достатньо можливостей для творчого та мистецького розвитку дітей	відсотків	Україна	(2018 рік) 1) 41 2) 56 3) 39 4) 26	підвищення рівня	збереження тенденції до збільшення	МКІП
14. Кількість пам'яток, на яких проведені ремонтно-реставраційні роботи	—»—	Україна	7	30	70	МКІП
15. Кількість унікальних об'єктів культурної спадщини України, включених до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО	—»—	Україна	6	13	20	МКІП
Ціль 2. Підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів						
16. Прямі іноземні інвестиції на душу населення на регіональному рівні	доларів США	1) Україна 2) середнє значення для трьох регіонів із найменшим рівнем (Чернівецька, Тернопільська, Кіровоградська області)	(2018 рік) 1) 767 2) 60,4 (2017 рік) 1) 0,7 2) максимум — 2,4 (Запорізька область) мінімум — 0,1 (Хмельницька область) (2017 рік) 1) 277 2) 203,8	1) збереження тенденції до зростання 2) наближення рівня регіонів до середнього рівня в Україні	1) збереження тенденції до зростання 2) наближення рівня регіонів до середнього рівня в Україні	Національний банк
17. Частка обсягу реалізованої інноваційної продукції (товарів, послуг) у загальному обсязі реалізованої продукції (товарів, послуг) промислових підприємств	відсотків	1) Україна 2) регіони	(2017 рік) 1) 0,7 2) максимум — 2,4 (Запорізька область) мінімум — 0,1 (Хмельницька область) (2017 рік) 1) 277 2) 203,8	1) припинення тенденції зниження та забезпечення тенденції зростання	1) відвернення тенденції зниження та забезпечення тенденції зростання	Держстат
18. Щільність автомобільних доріг загального користування державного та місцевого значення з твердим покриттям	кілометрів доріг на 1 тис. кв. кілометрів території	1) Україна 2) середній показник для чотирьох регіонів з найнижчим значенням показника (Херсонська, Миколаївська, Луганська, Чернігівська області)	(2017 рік) 1) 277 2) 203,8	1) збереження тенденції до зростання 2) наближення рівня регіонів до середнього рівня в Україні	1) збереження тенденції до зростання 2) наближення рівня регіонів до середнього рівня в Україні	Укравтодор облдержадміністрації
19. Частка соціальних закладів (школи, центри надання адміністративних послуг, заклади первинної медичної допомоги, заклади вторинної медичної допомоги, заклади професійно-технічної освіти, заклади культури, заклади соціального захисту населення, інклюзивно-ресурсні центри, пожежно-рятувальні команди, пожежно-рятувальні частини, відомчі заклади МВС, дошкільні навчальні заклади, спортивно-оздоровчі заклади), що використовують фіксований широкосмуговий доступ до Інтернету	відсотків	1) Україна 2) регіони	без оптичного Інтернету в Україні: школи — 37 відсотків; інші заклади освіти — 70 відсотків; бібліотеки — 92 відсотків; спортивні та культурні заклади — 91 відсоток; міські ради — 24 відсотки; ЦНАПи — 54 відсотки; соціальні заклади — 77 відсотків; зклади первинної меддопомоги — 82 відсотки; зклади вторинної меддопомоги — 37 відсотків; підрозділи МВС/ДСНС — 92 відсотки.	школи, заклади первинної та вторинної допомоги, центри надання адміністративних послуг — 100 відсотків інші заклади 95 відсотків	1) 100 2) 100	Мінцифри НКРЗІ

ДОКУМЕНТИ

20.	Частка населення, що має доступ до мобіль-них мереж 4G	відсотків	1) Україна 2) регіони	80	90	95	Мінцифри НКРЗІ
21.	Рівень цифрової грамотності населення (рі-вень грамотності базовий або вище базо-вого рівня)	—»—	1) Україна 2) регіони	47	55	70	Мінцифри (за методологією оцінки цифро-вих навичок, яка застосовується Європейською Комісією)
22.	Обсяг коштів державного фонду регіональ-ного розвитку на відповідний бюджетний період відповідно до визначеного на зако-нодавчому рівні	—»—	1) Україна	Ціль 3. Розбудова ефективного багаторівневого врядування (2019 рік) 1) 83			Мінрегіон Мінфін
23.	Кількість агенцій регіонального розви-тку, утворених відповідно до вимог Закону України «Про засади державної регіональ-ної політики»	одиниць	1) Україна	(2019 рік) 1) 20	забезпечення створення агенцій регіонального розвитку в кожному регіоні	забезпечення сталості функціонування	облдержадміні-страції Мінрегіон



КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 696
Київ

Про внесення зміни до пункту 21 додатка до постанови Кабінету Міністрів України від 11 жовтня 2016 р. № 710

Кабінет Міністрів України **постановляє**:
Внести зміну до пункту 21 додатка до постанови Кабінету Міністрів України від 11 жовтня 2016 р. № 710 «Про ефективне ви-користання державних коштів» (Офіційний вісник України, 2016 р., № 83, ст. 2739; 2019 р., № 19, ст. 662), доповнивши його піс-ля слів «музичної комедії» словами «, комунальному закладу «Музей космонавтики ім. С. П. Корольова» Житомирської облас-ної ради».

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ



КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 697
Київ

Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 1068

Кабінет Міністрів України **постановляє**:
Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 1068 «Деякі питання використання коштів для реалізації проєктів у рамках Надзвичайної кредитної програми для відновлення України» (Офіційний вісник України, 2016 р., № 1, ст. 6; 2018 р., № 27, ст. 968; 2019 р., № 36, ст. 1265, № 57, ст. 1970; 2020 р., № 18, ст. 705) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр Україн Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 697

ЗМІНИ,
що вносяться до постанови Кабінету Міністрів України
від 25 листопада 2015 р. № 1068

1. У пункті 12 постанови слова і цифри «згідно з додатками 1, 4, 5 та 6» замінити словами і цифрами «згідно з додатками 1 та 4».

2. У Порядку та умовах надання субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проєктів у рамках Надзви-чайної кредитної програми для відновлення України, затверджених зазначеною постановою:

1) у пункті 4:
в абзаці першому слова і цифри «згідно з додатками 1, 4, 5 та 6» замінити словами і цифрами «згідно з додатками 1 та 4»;
в абзаці третьому слова і цифри «у додатках 4, 5 та 6» замінити словами і цифрою «у додатку 4»;

2) у додатках до Порядку:
додатки 1 і 4 викласти в такій редакції:

«Додаток 1
до Порядку та умов
(в редакції постанови Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 697)

РОЗПОДІЛ
у 2020 році субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проєктів у рамках Надзвичайної кредитної
програми для відновлення України між місцевими бюджетами (Пул 1)

Код місцевого бюджету	Назва місцевого бюджету адміністративно-територі-альної одиниці	Обсяг субвенції за місцевим бюджетом, тис. гривень	
		спеціальний фонд	загальний фонд
Донецька область 05511000000	Усього	115 038,58	22 982,383
	Бюджет Бахмутської міської об'єднаной територіаль-ной громади	67 575,365	13 507,669
		47 868,106	9 566,214
05208100000	Бюджет м. Мирнограда	15 882,151	3 176,433
05215100000	Бюджет м. Костянтинівки	3 825,108	765,022
Запорізька область 08316200000	Районний бюджет Приморського району	23 821,147	4 764,231
		23 821,147	4 764,231
Луганська область 12213100000	Бюджет м. Северодонецька	13 588,13	2 701,629
12305200000	Районний бюджет Кремінського району	2 290,991	458,2
12308200000	Районний бюджет Міловського району	220,44	28,088
12315200000	Районний бюджет Станично-Луганського району	2 840,484	568,097
Харківська область 20100000000	Обласний бюджет Харківської області	8 236,215	1 647,244
20306200000	Районний бюджет Валківського району	10 053,938	2 008,854
		3 507,313	699,529
		6 546,625	1 309,325»;

«Додаток 4
до Порядку та умов
(в редакції постанови Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 697)

РОЗПОДІЛ
у 2020 році субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проєктів у рамках
Надзвичайної кредитної програми для відновлення України між місцевими бюджетами (Пул 2а, 3 та 4)

Код місцевого бю-джету	Назва місцевого бюджету ад-міністративно-територіальної одиниці	Обсяг субвенції за місцевим бюджетом, тис. гривень			Мінімальний обсяг співфінансування за рахунок місцевих бюджетів, тис. гривень
		разом	спеціальний фонд	загальний фонд	
Усього		1 102 587,336	984 961,42	117 393,637	80 007,644
Дніпропетровська область 04100000000	Обласний бюджет Дніпропе-тровської області	35 504,152	35 504,152		7 100,833
		4 077,94	4 077,94		815,59
04542000000	Бюджет Троїцької сільської об'єднаной територіальної громади	4 531,604	4 531,604		906,321
04203100000	Бюджет м. Кам'янського	26 894,608	26 894,608		5 378,922
Донецька область 05100000000	Обласний бюджет Донецької області	605 801,72	504 834,746	100 966,974	
		855,861	713,218	142,643	
05312200000	Районний бюджет Мангушсько-го району	38 323,191	31 935,993	6 387,198	
05220100000	Бюджет м. Маріуполя	176 228,532	146 857,107	29 371,425	
05309200000	Районний бюджет Мар'їнського району	1 292,309	1 076,923	215,386	
05208100000	Бюджет м. Мирнограда	26 498,302	22 081,917	4 416,385	
05207100000	Бюджет м. Торезька	17 055,341	14 212,784	2 842,557	
05305200000	Районний бюджет Нікольсько-го району	32 845,358	27 371,131	5 474,227	
05218100000	Бюджет м. Покровська	25 039,016	20 865,846	4 173,17	
05304200000	Районний бюджет Волновась-кого району	15 599,857	12 999,879	2 599,978	
05306200000	Районний бюджет Добропіль-ського району	5 516,839	4 597,366	919,473	
05211100000	Бюджет м. Дружківки	10 325,186	8 604,321	1 720,865	
05506000000	Бюджет Іллінівської сільської об'єднаной територіальної гро-мади	5 416,703	4 513,919	902,784	
05216100000	Бюджет м. Краматорська	98 964,024	82 470,013	16 494,011	
05501000000	Бюджет Лиманської міської об'єднаной територіальної гро-мади	12 020,574	10 017,144	2 003,43	
05223100000	Бюджет м. Слов'янська	54 554,976	45 462,479	9 092,497	

05511000000	Бюджет Бахмутської міської об'єднаной територіальної громади	20 207,72	16 839,766	3 367,954
05512000000	Бюджет Вугледарської місь-кої об'єднаной територіальної громади	3 574,069	2 978,39	595,679
05209100000	Бюджет м. Добропілля	15 598,842	12 999,034	2 599,808
05302200000	Районний бюджет Бахмутсько-го району	2 705,477	2 254,564	450,913
05215100000	Бюджет м. Костянтинівки	5 648,83	4 707,358	941,472
05505000000	Бюджет Соледарської місь-кої об'єднаной територіальної громади	37 530,713	31 275,594	6 255,119
Запорізька область 08204100000	Бюджет м. Мелітополя	181 746,701	181 746,701	37 906,12
08201100000	Бюджет м. Запоріжжя	136 530,643	136 530,643	27 467,186
08521000000	Бюджет Гуляйпільської місь-кої об'єднаной територіальної громади	18 652,42	18 652,42	5 126,207
		8 261,11	8 261,11	1 652,222
08100000000	Обласний бюджет Запорізь-кої області	11 321,409	11 321,409	2 264,282
08544000000	Бюджет Бердянської міської об'єднаной територіальної громади	6 981,119	6 981,119	1 396,223
Київська область 10203100000	Бюджет м. Борисполя	78 477,437	78 477,437	15 695,488
10204100000	Бюджет м. Броварів	26 605,464	26 605,464	5 321,093
10515000000	Бюджет Бучанської міської об'єднаной територіальної гро-мади	6 717,243	6 717,243	1 343,449
		39 609,765	39 609,765	7 921,953
10308200000	Районний бюджет Вишгород-ського району	5 544,965	5 544,965	1 108,993
Луганська область 12100000000	Обласний бюджет Луганської області	98 559,961	82 133,298	16 426,663
		1018,427	848,689	169,738
12211100000	Бюджет м. Рубіжного	6742,288	5618,573	1123,715
12509000000	Бюджет Лозно-Олександрів-ської селищної об'єднаной тери-торіальної громади	9203,968	7669,973	1533,995
12505000000	Бюджет Біловодської селищ-ної об'єднаной територіальної громади	32597,213	27164,344	5432,869
12313200000	Районний бюджет Сватівсько-го району	8260,557	6883,797	1376,76
12316200000	Районний бюджет Старобіль-ського району	9187,552	7656,293	1531,259
12312200000	Районний бюджет Попаснян-ського району	2375,503	1979,585	395,918
12308200000	Районний бюджет Міловсько-го району	22772,64	18977,2	3795,44
12315200000	Районний бюджет Станично-Луганського району	1536,294	1280,245	256,049
12503000000	Бюджет Чмирівської сільської об'єднаной територіальної гро-мади	4 865,519	4 054,599	810,92
Одеська область 15201100000	Бюджет м. Одеси	25 455,698	25 455,698	5 091,14
Полтавська область 16203100000		25 455,698	25 455,698	5 091,14
16205100000	Бюджет м. Миргорода	58 049,616	58 049,616	11 609,923
16100000000	Бюджет м. Кременчука	12 907,256	12 907,256	2 581,451
	Бюджет м. Миргорода	7 893,335	7 893,335	1 578,667
	Обласний бюджет Полтавської області	37 249,025	37 249,025	7 449,805
Херсонська область 21100000000	Обласний бюджет Херсонської області	9 123,999	9 123,999	676,984
		9 123,999	9 123,999	676,984
Харківська область 20100000000	Обласний бюджет Харківської області	9 868,052	9 635,773	1 927,156
		1 337,525	1 337,525	267,505
20306200000	Районний бюджет Валківсько-го району	1 079,938	1 079,938	215,988
20517000000	Бюджет Лозівської міської об'єднаной територіальної гро-мади	1 971,273	1 971,273	394,255
20322200000	Районний бюджет Первомай-ського району	1 393,674	1 161,395	232,279
20307200000	Районний бюджет Великобур-луцького району	566,988	566,988	113,398
20309200000	Районний бюджет Дворічан-ського району	1 629,728	1 629,728	325,946
20301200000	Районний бюджет Балаклій-ського району	1 888,926	1 888,926	377,785»;

додатки 5 і 6 виключити.



КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 698
Київ

Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 27 листопада 2019 р. № 1121

Кабінет Міністрів України **постановляє**:
1. Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 27 листопада 2019 р. № 1121 «Про затвердження Порядку викорис-тання коштів, передбачених у державному бюджеті для виконання програми «Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідемі-ями» (Офіційний вісник України, 2020 р., № 5, ст. 243) зміни, що додаються.

2. Міністерству охорони здоров'я, Міністерству фінансів у двомісячний строк привести власні нормативно-правові акти у від-повідність із цією постановою.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 698

ЗМІНИ,
що вносяться до постанови Кабінету Міністрів України від 27 листопада 2019 р. № 1121

1. Доповнити постанову пунктом 1¹ такого змісту:
«1¹. Установити, що вимоги пункту 9 Порядку складання, розгляду, затвердження та основних вимог до виконання кошторисів бюджетних установ, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 28 лютого 2002 р. № 228 (Офіційний вісник Украї-ни, 2002 р., № 9, ст. 414), щодо критеріїв визначення одержувача бюджетних коштів не застосовуються під час визначення одержу-вача бюджетних коштів за програмою «Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідеміями»».

2. Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для виконання програми «Громадське здоров'я та за-ходи боротьби з епідеміями», затверджений зазначеною постановою, викласти в такій редакції:

«ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 27 листопада 2019 р. № 1121
(в редакції постанови Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 698)

ПОРЯДОК
використання коштів, передбачених у державному бюджеті для виконання програми
«Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідеміями»

Загальні положення

1. Цей Порядок визначає механізм використання коштів, передбачених МОЗ у державному бюджеті для виконання програми «Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідеміями» (далі — бюджетні кошти).

ДОКУМЕНТИ

2. Головним розпорядником бюджетних коштів та відповідальним виконавцем є МОЗ.

Розпорядниками бюджетних коштів нижчого рівня за напрямками використання бюджетних коштів, зазначеними у підпунктах 1 і 2 пункту 3 цього Порядку, є лабораторні центри (обласні, міські, на водному, залізничному, повітряному транспорті), що належать до сфери управління МОЗ, державна установа «Український науково-дослідний протичумний інститут імені І. І. Мечникова Міністерства охорони здоров'я України» та державна установа «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України».

Розпорядником бюджетних коштів нижчого рівня за напрямками використання бюджетних коштів, зазначеними у підпунктах 4 і 5 пункту 3 цього Порядку, є державна установа «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України».

Одержувачем бюджетних коштів є державне підприємство «Медичні закупівлі України», яке належить до сфери управління МОЗ та одержує кошти на виконання програми «Громадське здоров'я та заходи боротьби з епідеміями» в частині доведеного до нього переліку напрямів профілактики, діагностики та лікування протягом відповідного бюджетного періоду та здійснює закупівлі за доведеним до нього переліком, кількостями та інформацією про обсяги розподілу товарів, робіт чи послуг у розрізі адміністративно-територіальних одиниць.

3. Напрями використання бюджетних коштів:

1) здійснення лабораторних, інструментальних досліджень і випробувань для потреб державного епідемічного нагляду (спостереження) та діагностичних досліджень, проведення державного соціально-гігієнічного моніторингу;

2) здійснення заходів щодо боротьби з епідеміями;

3) закупівля лікарських засобів, імунобіологічних препаратів, медичних виробів, інших товарів і послуг, зокрема: закупівля тест-систем, витратних матеріалів для діагностики та медикаментів для лікування туберкульозу; закупівля тест-систем для діагностики ВІЛ-інфекції, супроводу антиретровірусної терапії та моніторингу перебігу ВІЛ-інфекції у хворих, медикаментів для замісної підтримуючої та антиретровірусної терапії дорослих, підлітків та дітей; закупівля тест-систем, витратних матеріалів для діагностики та медикаментів для лікування гепатиту В і С для дітей та дорослих;

4) закупівля імунобіологічних препаратів та виробів для забезпечення умов температурного контролю імунобіологічних препаратів та медичних виробів;

5) закупівля лікарських засобів та виробів медичного призначення для забезпечення розвитку донорства крові та її компонентів; закупівля лікарських засобів для хворих на інфекційні захворювання, що супроводжуються високим рівнем летальності; закупівля товарів і послуг, пов'язаних з поставками, або управлінських послуг, які надаються спеціалізованими організаціями, що здійснюють закупівлі (зокрема доставку, страхування, резерв коштів (буфер) та інші пов'язані послуги), на підставі письмових домовленостей (меморандуму, угоди, базової угоди, договору, контракту тощо);

6) оплата банківських послуг (закупівля коштів в іноземній валюті);

7) оплата послуг із супроводження товарів на всій території України уповноваженими МОЗ підприємствами та/або іншими суб'єктами господарювання, оплата в разі потреби послуг з перекладу інструкції про застосування товарів відповідно до вимог Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної»;

8) закупівля послуг із забезпечення громадського здоров'я, а саме:

закупівля послуг з догляду та підтримки людей, які живуть з ВІЛ, до яких належать послуги із: залучення партнерів людей, які живуть з ВІЛ, до надання послуг з медичного обслуговування населення, пов'язаних з ВІЛ; формування прихильності до лікування ВІЛ та утримання під медичним наглядом; залучення людей, які вживають наркотичні засоби ін'єкційним способом, до отримання медичної допомоги у зв'язку з ВІЛ. Отримувачами послуг з догляду та підтримки у зв'язку з ВІЛ є люди, які живуть з ВІЛ та отримують антиретровірусну терапію або готуються до початку її проведення, та їх статеві партнери, яким невідомо про їх ВІЛ-статус; закупівля послуг з профілактики ВІЛ серед представників груп підвищеного ризику щодо інфікування ВІЛ, до яких належать послуги з надання цільових інформаційних, освітніх та комунікаційних послуг у частині запобігання інфікуванню ВІЛ та зменшення шкоди, розповсюдження презервативів та лубрикантів, обміну та видачі шприців, тестування на ВІЛ, проведення скринінгу на туберкульоз. Отримувачами зазначених послуг з профілактики ВІЛ є чоловіки, які мають сексуальні стосунки з чоловіками, особи, які надають сексуальні послуги за винагороду, люди, які вживають наркотичні засоби ін'єкційним способом;

9) виплата регіональними закладами охорони здоров'я, які здійснюють медичне спостереження за людьми, які живуть з ВІЛ, щомісячної державної допомоги ВІЛ-інфікованим дітям і дітям, які страждають на хворобу, зумовлену ВІЛ.

4. Одержувач бюджетних коштів погоджує з МОЗ технічні, якісні та інші характеристики товарів і послуг, які є предметом закупівлі, а також проект договору, що буде укладатися за результатами закупівлі.

Кошти для здійснення заходів, передбачених підпунктом 3 пункту 3 цього Порядку, на рахунки одержувача бюджетних коштів перераховуються після погодження МОЗ проекту договору, що буде укладатися за результатами закупівлі.

5. Видатки, пов'язані із заходами щодо боротьби з епідеміями, здійснюються відповідно до порядку, затвердженого МОЗ.

6. Закупівля послуг, зазначених у підпункті 4 пункту 3 цього Порядку, за бюджетні кошти, контроль за якістю та обсягом наданих послуг здійснюється державною установою «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України» в установленому законодавством порядку.

Потреба та обсяг послуг за напрямками використання бюджетних коштів, зазначеними у підпункті 4 пункту 3 цього Порядку, визначаються державною установою «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України».

7. Вимоги щодо організації та забезпечення надання послуг, зазначених у підпункті 4 пункту 3 цього Порядку, визначаються в порядку, затвердженому МОЗ.

8. Вартість послуг, зазначених у підпункті 4 пункту 3 цього Порядку, не може бути вищою за граничні тарифи, які затверджуються МОЗ.

9. Розрахунок граничних тарифів на послуги, зазначені у підпункті 4 пункту 3 цього Порядку, здійснюється відповідно до методики, затвердженої МОЗ.

10. Надавачами послуг, зазначених у підпункті 4 пункту 3 цього Порядку, є заклади охорони здоров'я будь-якої форми власності та організаційно-правової форми або фізичні особи — підприємці, які мають ліцензію на провадження господарської діяльності з медичної практики та надають на її основі послуги з медичного обслуговування населення, а також громадські та благодійні організації, що більш як два роки працюють у сфері протидії поширенню ВІЛ-інфекції та надання послуг, спрямованих на забезпечення лікування та профілактики ВІЛ-інфекції, догляду, підтримки та соціального захисту груп підвищеного ризику щодо інфікування ВІЛ та людей, які живуть з ВІЛ.

Забезпечення надавачів послуг медичними виробами (презервативами, лубрикантами та шприцями) здійснюється за рахунок міжнародної технічної та донорської допомоги або інших джерел, не заборонених законодавством.

11. Потреба в обсягах щомісячної державної допомоги ВІЛ-інфікованим дітям і дітям, які страждають на хворобу, зумовлену ВІЛ, визначається регіональними закладами охорони здоров'я, які здійснюють медичне спостереження за людьми, які живуть з ВІЛ. Інформація щодо зазначеної потреби подається до державної установи «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України».

Державна установа «Центр громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України» перераховує обсяги щомісячної державної допомоги ВІЛ-інфікованим дітям і дітям, які страждають на хворобу, зумовлену ВІЛ, на необхідні рахунки, відкриті в органах Казначейства, на ім'я регіональних закладів охорони здоров'я, які здійснюють медичне спостереження за людьми, які живуть з ВІЛ.

Виплата щомісячної державної допомоги ВІЛ-інфікованим дітям і дітям, які страждають на хворобу, зумовлену ВІЛ, здійснюється регіональними закладами охорони здоров'я, які здійснюють медичне спостереження за людьми, які живуть з ВІЛ, на особові рахунки одного із батьків або законних представників дитини, відкриті в установах банків.

12. Розподіл видатків на закупівлю товарів, визначення потреби за номенклатурою, розподіл товарів, використання товарів, моніторинг використання товарів, зазначених у підпункті 3 пункту 3 цього Порядку, здійснюються відповідно до Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для виконання програм та здійснення централізованих заходів з охорони здоров'я, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 березня 2011 р. № 298 (Офіційний вісник України, 2011 р., № 22, ст. 917; 2020 р., № 10, ст. 373), крім вимоги щодо спрямування в першочерговому порядку видатків до задоволення в повному обсязі потреби за напрямками використання коштів, що необхідні для виконання програми медичних гарантій.

13. Відображення у первинному та бухгалтерському обліку інформації про отримані (створені) оборотні і необоротні активи, а також відкриття рахунків, рестрація, облік зобов'язань в органах Казначейства та проведення операцій, пов'язаних з використанням бюджетних коштів, здійснюється в установленому законодавством порядку.

14. Складення і подання фінансової та бюджетної звітності про використання бюджетних коштів, а також контроль за їх цільовим та ефективним витрачанням здійснюються в установленому законодавством порядку.».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 699
Київ

Про затвердження Програми реформування та розвитку спиртової галузі на 2020—2023 роки

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ**:

1. Затвердити Програму реформування та розвитку спиртової галузі на 2020—2023 роки, що додається.

2. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади, відповідальним за виконання Програми, затвердженої цією постановою, подавати щороку до 1 грудня Міністерству розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства інформацію про результати виконання Програми для її узагальнення і подання до 30 грудня Кабінетові Міністрів України.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 699

ПРОГРАМА
реформування та розвитку спиртової галузі на 2020—2023 роки

Аналіз проблем, на розв'язання яких спрямована Програма

Спиртова галузь відіграє значну роль у забезпеченні галузей національної економіки сировиною, стабільних надходжень коштів до державного бюджету.

Більш як 150 різних виробництв використовують спирт етиловий ректифікований як основну сировину або як допоміжний матеріал, зокрема для медичних цілей, виготовлення лікєро-горілчаної, виноробної, кондитерської, парфумерно-косметичної продукції, продукції технічного і хімічного призначення.

Крім того, підприємства спиртової галузі є також виробниками біоетанолу та добавок на основі біоетанолу, дріжджів хлібопекарських пресованих, двоокису вуглецю рідкого.

Спиртова галузь має достатню сировинну базу для виробництва спирту. На спирт переробляють будь-яке зерно, у тому числі непридатне для харчових і кормових цілей, а також відходи цукрової галузі — мелясу, обсяг якої за останні роки зменшився у зв'язку із скороченням виробництва цукру.

Позитивним для експортного потенціалу спиртової галузі є також географічне розміщення України, що створює сприятливі умови для поставок спирту українського виробництва до країн — членів Європейського Союзу та країн СНД. Незважаючи на сприятливі умови для розвитку, вітчизняна спиртова галузь перебуває у стані стагнації.

Основними системними проблемами спиртової галузі на сьогодні є: дисбаланс між виробничими потужностями підприємств спиртової галузі та попитом на спирт (у 2019 році — 60 млн./7,5 млн. декалітрів);

скорочення виробництва та реалізації спирту етилового протягом 2010—2019 років більше ніж у 3 рази; нерозвинений ринок спирту етилового денатурованого, що використовується для технічних і хімічних виробництв, та біоетанолу;

незначний експорт спирту етилового (500—200 тис. декалітрів на рік);

зростання «тіньового» ринку спирту, частка якого, за експертною оцінкою, становить більше 50 відсотків, що призвело до значних втрат надходжень податків до бюджетів усіх рівнів;

незавершеність реорганізації підприємств спиртової галузі;

зношеність основних фондів усіх підприємств спиртової галузі в середньому на 70 відсотків, високий рівень енергоємності та низький рівень виробничої продуктивності;

низький рівень привабливості підприємств спиртової галузі для приватного інвестування;

неефективне державне управління державними підприємствами спиртової галузі та недостатній контроль за виробництвом та обігом спирту етилового.

Зазначені проблеми переважно зумовлені:

втратою традиційних ринків збуту спирту етилового до країн СНД, зокрема до Російської Федерації у зв'язку із вилученням у 1997 році спирту етилового українського виробництва з режиму вільної торгівлі (експорт спирту до Російської Федерації у 1996 році становив понад 30 млн. декалітрів), що призвело до дисбалансу між виробничими потужностями підприємств спиртової галузі та попитом на спирт;

скороченням виробництва та реалізації спирту етилового на внутрішньому ринку за рахунок зменшення попиту на спирт горілчаних компаній, яким реалізується більше 80 відсотків загального обсягу реалізації спирту (з 20 млн. до 7 млн. декалітрів);

відсутністю до 2018 року на законодавчому рівні сприятливих умов для розвитку ринку спирту етилового денатурованого, який використовується для технічних і хімічних виробництв, та біоетанолу;

високим рівнем фізичного і морального зносу основних виробничих фондів;

низьким рівнем продуктивності праці, значною енергомісткістю виробництв, відставанням у технологічному розвитку від виробництва спирту провідних держав світу;

низьким рівнем конкурентоспроможності спирту етилового за ціновою ознакою на внутрішньому і зовнішньому ринку, що пов'язано з технічно та морально застарілим обладнанням спиртових виробництв, низькою їх завантаженістю і високою собівартістю виробництва спирту;

незначним експортом спирту етилового через його високу вартість (у країнах — членах Європейського Союзу ціна на спирт майже у 1,5 раза нижча);

заміщенням легально вироблених спирту етилового та алкогольних напоїв контрафактною продукцією, що пов'язано з відсутністю ефективного контролю за його виробництвом та обігом;

концентрацією потужностей з виробництва спирту в одного підприємства — Державного підприємства спиртової та лікєро-горілчаної промисловості «Укрспирт», що призвело до неефективного використання державного майна;

монополією на продаж спирту, що обмежило підприємства спиртової галузі у провадженні господарської діяльності та призвело до негативних фінансових результатів;

низьким рівнем інвестиційної привабливості підприємств спиртової галузі у зв'язку з їх належністю до державного сектора економіки (відповідно до Закону України «Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації» державні підприємства спиртової галузі включені до переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації);

неефективністю діючої системи управління підприємствами спиртової галузі;

незавершеністю реформування спиртової галузі;

недостатністю та суперечливістю норм законодавства у сфері виробництва та обігу спирту етилового, біоетанолу та дистилатів спиртних.

З метою усунення кризових явищ у спиртовій галузі Верховною Радою України прийнято внесений Президентом України Закон України від 3 грудня 2019 р. № 318-IX «Про внесення змін до Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв, тютюнових виробів та пального» щодо лібералізації діяльності у сфері виробництва і обігу спирту етилового», яким передбачається скасування державної монополії на виробництво спирту, що сприятиме приватизації підприємств спиртової галузі та детінізації ринку спирту і лікєро-горілчаної продукції.

Указами Президента України від 20 грудня 2019 р. № 925 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 грудня 2019 року «Про удосконалення державної політики розвитку спиртової галузі України» та від 20 грудня 2019 р. № 926 «Про міжвідомчу робочу групу з підготовки пропозицій щодо удосконалення державної політики розвитку спиртової галузі України» визначені завдання щодо підготовки і подання в установленому порядку на розгляд Ради національної безпеки і оборони України пропозицій щодо удосконалення державної політики та врегулювання проблемних питань розвитку спиртової галузі, зокрема виробництва, обігу спирту етилового (в тому числі як лікарського засобу), спирту етилового ректифікованого виноградного, спирту етилового ректифікованого плодового, зернового дистилату, біоетанолу та алкогольних напоїв, а також удосконалення актів законодавства.

Мета Програми

Метою Програми є створення умов для становлення в Україні конкурентоспроможного ринку спирту етилового та підвищення ефективності його функціонування, задоволення потреб національної економіки у достатньому обсязі якісного спирту етилового, підвищення експортного потенціалу спиртової галузі, формування економічно обґрунтованих відпускних цін на спирт етиловий та алкогольні напої, створення нових робочих місць.

Завдання та заходи Програми

Основними завданнями Програми є:

удосконалення державної політики у сфері виробництва та обігу спирту етилового та суміжних галузей; реформування та приватизація державних підприємств спиртової та лікєро-горілчаної галузі; протидія «тіньовому» ринку спирту етилового, алкогольних напоїв та спиртовмісних рідин.

Основними заходами Програми є:

удосконалення законодавства щодо обліку спирту етилового денатурованого та продукції технічного і хімічного призначення з використанням витратомірів — лічильників обсягу виробленого спирту та витратомірів — лічильників обсягу виробленої продукції;

врегулювання на законодавчому рівні питання щодо стимулювання розвитку малих виробництв дистилатів шляхом визначення термінів «дистилати сільськогосподарського походження», «спиртні напої» та встановлення вимог до матеріально-технічної бази малих виробництв дистилатів;

врегулювання на законодавчому рівні питання щодо правової охорони географічних зазначень спиртних напоїв; узгодження положень законодавства щодо затвердження норм втрат та виходу спирту етилового, біоетанолу, дистилатів спиртних під час їх виробництва та норм втрат спирту етилового під час виробництва алкогольних напоїв;

приведення у відповідність із законодавством Інструкції з приймання, зберігання, відпуску, транспортування та обліку спирту етилового, затвердженої наказом Мінагрополітики від 13 квітня 2009 р. № 264;

запровадження електронного ліцензування виробництва та обігу спирту; затвердження порядку ведення Єдиного реєстру місць зберігання спирту в електронній формі; реформування державних підприємств спиртової та лікєро-горілчаної галузі;

проведення комплексного технічного та фінансового аудиту державних підприємств спиртової та лікєро-горілчаної галузі; проведення інвентаризації наявних активів Державного концерну спиртової та лікєро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт»);

передача проінвентаризованих активів в управління Фонду державного майна для приватизації;

здійснення приватизації об'єктів спиртової та лікєро-горілчаної галузі;

здійснення заходів, спрямованих на припинення торгівлі міцними алкогольними напоями на розлив та у закладах торгівлі, що не відповідають вимогам законодавства;

посилення відповідальності щодо незаконного виготовлення, зберігання, збуту або транспортування з метою збуту підкацизних товарів.

Програму планується виконати у 2020—2023 роках.

План заходів з виконання Програми наведено у додатку.

Очікувані результати виконання Програми

Виконання Програми дасть змогу забезпечити:

збільшення обсягу виробництва та реалізації спирту етилового для харчових потреб на 20 відсотків; збільшення обсягу виробництва та реалізації спирту етилового денатурованого для технічних потреб на 20 відсотків; збільшення обсягу виробництва та реалізації біоетанолу на 10 відсотків; збільшення виробництва дистилатів та спиртних напоїв на 15 відсотків; скорочення «тіньового» ринку спирту етилового; створення 500 робочих місць.

Реалізація Програми сприятиме:

становленню в Україні конкурентоспроможного ринку спирту етилового; реформуванню та приватизації підприємств спиртової галузі; перепрофілюванню підприємств спиртової галузі;

залученню інвестицій в модернізацію і розвиток підприємств спиртової галузі;

формуванню економічно-обґрунтованих відпускних цін на спирт етиловий та алкогольні напої;

зростанню експортного потенціалу спиртової галузі;

протидії «тіньовому» ринку спирту етилового та посиленню відповідальності за виявлені порушення;

зменшенню залежності від імпорту пального за рахунок заміщення його біоетанолом.

Оцінка фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів, необхідних для виконання Програми

Фінансування заходів Програми передбачається здійснювати за рахунок коштів державного бюджету в межах бюджетних призначень, передбачених органом виконавчої влади, відповідальним за виконання заходів, на відповідний рік, інших джерел, не заборонених законодавством, із залученням власних коштів підприємств та організацій, кредитів, інвестицій.

Обсяг фінансування, матеріально-технічних і трудових ресурсів, необхідних для реалізації Програми, визначається щороку з урахуванням можливостей державного бюджету.

Додаток
до Програми

ПЛАН заходів з виконання Програми реформування та розвитку спиртової галузі на 2020—2023 роки							
Найменування завдання	Найменування заходу	Відповідальний за виконання	Результат виконання	Індикатори виконання заходу за роками			
				2020	2021	2022	2023
1. Удосконалення державної політики у сфері виробництва та обігу спирту етилового та суміжних галузей	1) удосконалення законодавства щодо обліку спирту етилового денатурованого та продукції хімічного і технічного призначення з використанням витратомірів — лічильників обсягу виробленого спирту та витратомірів — лічильників обсягу виробленої продукції	Мінекономіки Мінфін ДПС	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України законопроекту та підзаконних нормативно-правових актів щодо обліку спирту етилового денатурованого та продукції хімічного і технічного призначення з використанням витратомірів — лічильників обсягу виробленого спирту та витратомірів — лічильників обсягу виробленої продукції	розроблення та погодження із заінтересованими центральними органами виконавчої влади законопроекту	внесення законопроекту на розгляд Кабінету Міністрів України	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України підзаконних нормативно-правових актів	

ДОКУМЕНТИ

2) врегулювання на законодавчому рівні питання щодо стимулювання розвитку малих виробництв дистиллятів шляхом визначення термінів «дистилляти сільськогосподарського походження», «спиртні напої» та встановлення вимог до матеріально-технічної бази малих виробництв дистиллятів	—»—	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України законопроекту та підзаконних нормативно-правових актів щодо стимулювання розвитку малих виробництв дистиллятів шляхом визначення термінів «дистилляти сільсько-господарського походження», «спиртні напої» та встановлення вимог до матеріально-технічної бази малих виробництв дистиллятів	розроблення, погодження із заінтересованими центральними органами виконавчої влади та внесення на розгляд Кабінету Міністрів України законопроекту	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України підзаконних нормативно-правових актів	збільшення виробництва дистиллятів сільсько-господарського походження та спиртних напоїв на 5 відсотків
	Мінекономіки Мінфін ДПС	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту Закону України «Про правову охорону географічних зазначень спиртних напоїв» та підзаконних нормативно-правових актів	розроблення та погодження із заінтересованими центральними органами виконавчої влади проекту Закону	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту Закону	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України підзаконних нормативно-правових актів
	—»—	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту постанови Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 15 лютого 1999 р. № 186 «Про деякі питання державного регулювання виробництва спирту етилового, коньячного та плодового, алкогольних напоїв і тютюнових виробів», затвердження наказами Мінекономіки норм втрат та виходу спирту етилового, біоетанолу, дистиллятів спиртних під час їх виробництва та норм втрат спирту етилового під час виробництва алкогольних напоїв	розроблення та внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту постанови Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 15 лютого 1999 р. № 186 «Про деякі питання державного регулювання виробництва спирту етилового, коньячного та плодового, алкогольних напоїв і тютюнових виробів»	затвердження наказом Мінекономіки норм втрат та виходу спирту етилового, біоетанолу, дистиллятів спиртних під час виробництва	затвердження наказом Мінекономіки норм втрат спирту етилового під час виробництва алкогольних напоїв
5) приведення у відповідність із законодавством Інструкції з приймання, зберігання, відпуску, транспортування та обліку спирту етилового, затвердженої наказом Мінагрополітики від 13 квітня 2009 р. № 264	Мінекономіки Мінфін ДПС	приведення у відповідність із законодавством Інструкції з приймання, зберігання, відпуску, транспортування та обліку спирту етилового, затвердженої наказом Мінагрополітики від 13 квітня 2009 р. № 264	підготовка нової редакції Інструкції з приймання, зберігання, відпуску, транспортування та обліку спирту етилового	затвердження наказом Мінекономіки Інструкції з приймання, зберігання, відпуску, транспортування та обліку спирту етилового	
	Мінфін Мінекономіки ДПС	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв, тютюнових виробів та пального» (щодо ліцензування виробництва та обігу спирту, алкогольних напоїв, тютюнових виробів та пального)»	розроблення, погодження із заінтересованими центральними органами виконавчої влади та внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту Закону		
		затвердження наказом Мінфіну порядку ведення Єдиного реєстру місць зберігання спирту в електронній формі		розроблення, погодження із центральними органами виконавчої влади порядку ведення Єдиного реєстру місць зберігання спирту в електронній формі та затвердження його наказом Мінфіну після прийняття закону щодо ведення відповідного Реєстру	
2. Реформування та приватизація державних підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі	1) проведення комплексного технічного та фінансового аудиту державних підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі	державні підприємства спиртової та лікеро-горілчаної галузі (за згодою) Мінекономіки МОЗ Державне управління справами (за згодою)	подання органу, до сфери управління якого належить підприємство, інформації про результати проведеного комплексного технічного та фінансового аудиту державного підприємства спиртової та лікеро-горілчаної галузі	проведення та узагальнення результатів комплексного технічного та фінансового аудиту державних підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі	
	2) проведення інвентаризації наявних активів підприємств, що входять до складу Державного концерну спиртової та лікеро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт»), і Державного підприємства спиртової та лікеро-горілчаної промисловості «Укрспирт»	державні підприємства спиртової та лікеро-горілчаної галузі (за згодою) Мінекономіки	подання органу, до сфери управління якого належить підприємство, інформації про результати проведеної інвентаризації наявних активів підприємств, що входять до складу Державного концерну спиртової та лікеро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт»), і Державного підприємства спиртової та лікеро-горілчаної промисловості «Укрспирт»	проведення інвентаризації наявних активів підприємств, що входять до складу Державного концерну спиртової та лікеро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт»), і Державного підприємства спиртової та лікеро-горілчаної промисловості «Укрспирт» та подання інформації органу, до сфери управління якого належить підприємство	
	3) передача проінвентаризованих активів підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі в управління Фонду державного майна для проведення за необхідності передприватизаційних заходів, у тому числі групування наявних активів, оцінки їх ринкової вартості та їх корпоратизації	Мінекономіки МОЗ Державне управління справами (за згодою) Фонд державного майна	передача Фонду державного майна проінвентаризованих активів	передача Фонду державного майна проінвентаризованих активів підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі, які здійснюють виробництво спирту етилового денатурованого та біоетанолу, незалежно від коефіцієнта використання потужностей у 2019 році, а також які здійснюють виробництво спирту етилового неденатурованого, коефіцієнт використання потужностей яких за 2019 рік становить менше ніж 40 відсотків	передача Фонду державного майна проінвентаризованих активів підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі, коефіцієнт використання потужностей яких за 2019 рік становить більш ніж 40 відсотків
4) здійснення приватизації об’єктів спиртової та лікеро-горілчаної галузі	Фонд державного майна	здійснення приватизації об’єктів спиртової та лікеро-горілчаної галузі з урахуванням проведених передприватизаційних заходів	здійснення приватизації наявних активів об’єктів спиртової та лікеро-горілчаної галузі з урахуванням проведених передприватизаційних заходів	приватизація переданих до Фонду державного майна об’єктів спиртової та лікеро-горілчаної галузі через систему електронних торгів «ProZorro», основною умовою якої є дотримання вимог, визначених частинами двадцять четвертою — двадцять восьмою статті 18 Закону України «Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв, тютюнових виробів та пального»	
	5) здійснення модернізації інвестирами наявних виробничих потужностей підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі, вирішення соціальної складової відповідного інвестиційного зобов’язання, оформлення відповідного права на земельні ділянки, на яких знаходяться придбані об’єкти	особи, які придбали майно Державного підприємства спиртової та лікеро-горілчаної промисловості «Укрспирт» та підприємств, що входять до складу Державного концерну спиртової та лікеро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт»), або уклали договір у рамках державно-приватного партнерства щодо такого майна (за згодою)	модернізація придбаних об’єктів спиртової та лікеро-горілчаної галузі, оформлення згідно із законодавством відповідного права на земельні ділянки, на яких знаходяться придбані об’єкти	модернізація наявних виробничих потужностей підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі відповідно до інвестиційних планів з вирішенням соціальної складової відповідного інвестиційного зобов’язання	
	6) здійснення погашення простроченої заборгованості перед державним бюджетом, банківським сектором та іншими кредиторами відповідно до законодавства	Державне підприємство спиртової та лікеро-горілчаної промисловості «Укрспирт» (за згодою) підприємства, що входять до складу Державного концерну спиртової та лікеро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт») (за згодою) особи, які придбали майно Державного підприємства спиртової та лікеро-горілчаної промисловості «Укрспирт» та підприємств, що входять до складу Державного концерну спиртової та лікеро-горілчаної промисловості (концерн «Укрспирт») (за згодою)	погашення простроченої заборгованості перед державним бюджетом, банківським сектором та іншими кредиторами	скорочення простроченої заборгованості перед державним бюджетом, банківським сектором та іншими кредиторами	відсутність простроченої заборгованості перед державним бюджетом, банківським сектором та іншими кредиторами
3. Протидія «тіньовому» ринку спирту етилового, алкогольних напоїв та спиртовмісних рідин	1) здійснення заходів, спрямованих на припинення торгівлі міцними алкогольними напоями на розлив та у закладах торгівлі, що не відповідають вимогам законодавства	Мінекономіки Мінфін Мін юст ДПС МВС	завершення реорганізації державних підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі	завершення реорганізації державних підприємств спиртової та лікеро-горілчаної галузі	
	2) посилення відповідальності щодо незаконного виготовлення, зберігання, збуту або транспортування з метою збуту підкацизних товарів	МВС Мін юст Мінекономіки ДПС	внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту акта щодо посилення відповідальності щодо незаконного виготовлення, зберігання, збуту або транспортування з метою збуту підкацизних товарів	розроблення та внесення на розгляд Кабінету Міністрів України проекту акта щодо посилення відповідальності щодо незаконного виготовлення, зберігання, збуту або транспортування з метою збуту підкацизних товарів	здійснення контролю за дотриманням вимог законодавства щодо виготовлення, зберігання, збуту або транспортування з метою збуту підкацизних товарів

ДОКУМЕНТИ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про звільнення Р. Спіріна з посад Надзвичайного і Повноважного Посла України в Мексиканських Сполучених Штатах, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Республіці Коста-Рика, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Республіці Гватемала, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Республіці Панама та Надзвичайного і Повноважного Посла України в Белізі

Звільнити СПІРИНА Руслана Миколайовича з посади Надзвичайного і Повноважного Посла України в Мексиканських Сполучених Штатах, а також з посад Надзвичайного і Повноважного Посла України в Республіці Коста-Рика, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Республіці Гватемала, Надзвичайного і Повноважного Посла України в Республіці Панама та Надзвичайного і Повноважного Посла України в Белізі за сумісництвом.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 серпня 2020 року
№ 315/2020

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення О. Драмарецької Надзвичайним і Повноважним Послом України в Мексиканських Сполучених Штатах

Призначити ДРАМАРЕЦЬКУ Оksану Валеріївну Надзвичайним і Повноважним Послом України в Мексиканських Сполучених Штатах.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
12 серпня 2020 року
№ 316/2020

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення Р. Німчинського Надзвичайним і Повноважним Послом України в Республіці Кіпр

Призначити НІМЧИНСЬКОГО Руслана Михайловича Надзвичайним і Повноважним Послом України в Республіці Кіпр.
м. Київ
12 серпня 2020 року
№ 317/2020

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 700
Київ

Про внесення змін до Порядку реалізації програми державних гарантій медичного обслуговування населення у 2020 році

Кабінет Міністрів України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**
Внести до Порядку реалізації програми державних гарантій медичного обслуговування населення у 2020 році, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 5 лютого 2020 р. № 65 «Деякі питання реалізації програми державних гарантій медичного обслуговування населення у 2020 році» (Офіційний вісник України, 2020 р., № 18, ст. 688, № 54, ст. 1661), зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 12 серпня 2020 р. № 700

ЗМІНИ,

що вносяться до Порядку реалізації програми державних гарантій медичного обслуговування населення у 2020 році

1. Доповнити Порядок пунктами 11¹ і 11² такого змісту:
«11¹. Якщо строк дії договору становить менше дев'яти місяців, за кожним пакетом медичних послуг, що підлягають оплаті в рамках реалізації програми медичних гарантій, зазначеним у розділі II цього Порядку, включеним до такого договору, до запланованої вартості медичних послуг застосовується коефіцієнт, який обчислюється за формулою
N/9,
де N — кількість місяців строку дії такого договору.

ОГОЛОШЕННЯ

ПОВІДОМЛЕННЯ

про плановану діяльність, яка підлягає оцінці впливу на довкілля
Акціонерне товариство «Укргазвидобування» код за ЄДРПОУ 30019775
інформує про намір провадити плановану діяльність та оцінку її впливу на довкілля

1. Інформація про суб'єкта господарювання: 04053, вул. Кудрявська, буд. 26/28, Шевченківський район, м.Київ, тел. (044) 461-25-49; факс: (044) 461-29-72

2. Планована діяльність, її характеристика, технічні альтернативи.
Планована діяльність, її характеристика.
Вивчення геологічної будови та оцінка промислової нафтогазоносності олігоценівих відкладів II ярусу Кросненської зони у межах Буковецької структурно-пастки спорудженням (бурінням) пошукової свердловини №1 Жденієвської площі. В разі позитивного результату, передбачається пошук, розвідка з подальшою розробкою Жденієвської площі спорудженням 2 свердловин на рік, підключенням свердловин до установки підготовки вуглеводневої сировини.

Глибина свердловин до 2600 м; спосіб буріння – роторний, турбінний; передбачається кріплення ствола свердловини високогерметичними обсадними трубами. Підключення свердловини на відстань до 10 000 м до установки підготовки вуглеводневої сировини.

Очікуваний об'єм видобутку природного газу по кожній свердловині становить від 15 до 30 тис.м³/добу. Підключення свердловини включає обв'язку устя свердловини та прокладання газопроводів-шлейфів.

Роботи по провадженню планованої діяльності буде здійснювати Філія Газопромислове управління «Львівгазвидобування» Акціонерного товариства «Укргазвидобування», код за ЄДРПОУ 39585756, розташоване за адресою: 79026, вул. Рубчака, 27, м. Львів, Львівська область, тел. (032) 234-31-27.

В разі відкриття покладів вуглеводнів, розробка родовища буде здійснюватись у відповідності до Правил розробки родовищ. Буріння свердловин здійснюватиметься верстатом з дизельним приводом наявної потужності.

Технічна альтернатива 1.

Буріння свердловин може здійснюватись верстатом з електричним приводом, але у зв'язку із значною віддаленістю від електромережі, відповідної потужності, використання верстата із електричним приводом обмежено.

Технічна альтернатива 2.

Не розглядається.

3. Місце провадження планованої діяльності, територіальні альтернативи.
Закарпатська область, Воловецький район, в адміністративних межах Буковецької, Розтоцької, Щербовецької, Підполозянської сільських рад та Жденієвської селищної ради.

Територіальна альтернатива 1, 2. Розташування усть свердловин обумовлюється оптимальними геологічними умовами розкриття перспективних продуктивних горизонтів і поверхневими умовами, територіальні альтернативи для яких відсутні.

4. Соціально-економічний вплив планованої діяльності. Отримання геологічної інформації щодо прирошення запасів вуглеводневої сировини, забезпечення енергоресурсами населення і промисловості, наповнення місцевих бюджетів шляхом часткового зарахування рентної плати за користування надрами (видобуток природного газу і нафти) до бюджетів різних рівнів, зокрема 2% рентної плати за користування надрами до районних бюджетів, 3% до бюджетів об'єднаних територіальних громад та 2% до обласних бюджетів за місцем здійснення планованої діяльності (місцем видобутку) відповідних природних ресурсів.

5. Загальні технічні характеристики, у тому числі параметри планованої діяльності (потужність, довжина, площа, обсяг виробництва тощо). Для спорудження свердловин передбачається використання бурового верстату з дизельним приводом потужністю до 5000 кВт, глибина свердловин до 2600 м, на період спорудження свердловини передбачається укладання угоди на займання земельної ділянки до 2,5 га з землекористувачем (за погодженням з її власником) та подальшою рекультивацією земельних ділянок після закінчення робіт.

Застосовується типова схема обв'язки устя свердловини. Обрано оптимальні маршрути і довжини трас газопроводів з урахуванням рельєфу та існуючих комунікацій. Об'ємно-планувальні й конструктивні рішення прийняті на основі діючих норм із урахуванням кліматичних умов району будівництва й «Переліку основних будівельних конструкцій, виробів і матеріалів» в залежності від довжини газопроводу роботи по підключенню свердловини розраховані на термін до трьох місяців. У будівельних роботах задіяно від 10 до 15 одиниць техніки.

Площа відводу земель у довгострокове користування на період експлуатації свердловини для присвердловинних споруд та під'їзних ґрунтових доріг до 1,0 га.

6. Екологічні та інші обмеження планованої діяльності за альтернативами:

екологічні й інші обмеження планованої діяльності встановлюють згідно із законодавством України. Згідно з ДСП 173-96 санітарно-захисна зо-

на становить - 500 м, якщо буріння здійснюють буровим верстатом з дизельним приводом.

Щодо технічної альтернативи 1. Згідно з ДСП 173-96 санітарно-захисна зона становить - 300 м, якщо буріння здійснюється буровим верстатом з електричним приводом.

Щодо технічної альтернативи 2. Не розглядається

Щодо територіальної альтернативи 1. Аналогічно планованій діяльності. Закарпатська область, Воловецький район, в адміністративних межах Буковецької, Розтоцької, Щербовецької, Підполозянської сільських рад та Жденієвської селищної ради.

Щодо територіальної альтернативи 2. Не розглядається

7. Необхідна еколого-інженерна підготовка і захист території за альтернативами:

Планована діяльність. Проведення інженерно-геологічних вишукувань на майданчику спорудження свердловини, моніторинг стану атмосферного, ґрунтового, водного середовищ, зняття родючого шару ґрунту з метою наступної рекультивації згідно ГСТУ 41-00032626-00-023-2000, газопровід-шлейф для підключення свердловини прокладається підземно, паралельно рельєфу, на глибині 1,2 м до низу труби. Вздовж газопроводу-шлейфу встановлюється охоронна зона по 100 м в обидві сторони від вісі труби. По трасі газопроводу для підключення свердловини передбачається зняття і наступна рекультивація родючого шару ґрунту після його прокладання.

Щодо технічної альтернативи 1. Аналогічно планованій діяльності. Щодо технічної альтернативи 2. Не розглядається.

Щодо територіальної альтернативи 1, 2 Не розглядається.

8. Сфера, джерела та види можливого впливу на довкілля:
атмосферне повітря – викиди шкідливих речовин під час зварювальних робіт, під час підготовки та використання бурового розчину, під час роботи дизельних двигунів, під час випробування свердловин на приплив нафтогазових флюїдів (спалювання газу на факелі). З урахуванням реалізації природоохоронних заходів, очікуваний вплив характеризується як екологічно допустимий.

- водне середовище - можливий вплив від забруднення буровим розчином та рідиною після гідровипробувань газопроводів;

- ґрунт - може зазнавати впливу від землерийної та підйомно-транспортної техніки, відпрацьованого бурового розчину та мінералізованих вод при відкритому фонтануванні та прокладанні газопроводів;

- рослинний та тваринний світ – помірний (шум, викиди шкідливих речовин);

- вплив на навколишнє соціальне середовище (населення) – помірний (шум, викиди шкідливих речовин);

- клімат і мікроклімат – незначний у зв'язку з короткочасністю та локальністю планованої діяльності.

Щодо технічної альтернативи 1. Аналогічно планованій діяльності. Щодо технічної альтернативи 2. Не розглядається.

Щодо територіальної альтернативи 1. Аналогічно планованій діяльності. Щодо територіальної альтернативи 2. Відсутні.

9. Належність планованої діяльності до першої чи другої категорії видів діяльності та об'єктів, які можуть мати значний вплив на довкілля та підлягають оцінці впливу на довкілля (зазначити відповідний пункт і частину статті 3 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля»). Друга категорія (у відповідності з пунктом 1 частини 3 статті 3 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля»).

10. Наявність підстав для здійснення оцінки транскордонного впливу на довкілля (в тому числі наявність значного негативного транскордонного впливу на довкілля та перелік держав, довкілля яких може зазнати значного негативного транскордонного впливу (зачеплених держав). Підстави для здійснення оцінки транскордонного впливу на довкілля - відсутні.

11. Планований обсяг досліджень та рівень деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля.

Плановий обсяг досліджень та рівень деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з ОВД у відповідності із ст.6 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» №2059-VIII від 23 травня 2017 року. Зокрема, планується дослідження впливу на повітряне, водне, геологічне середовища та ґрунт, а також соціальне і техногенне середовища, рослинний та тваринний світ, клімат, передбачається виконання розрахунків розсіювання шкідливих речовин в атмосферному повітрі, аналіз концентрації шкідливих речовин на межі санітарно-захисної зони і на межі житлової забудови, розрахунків ризиків та рівнів шуму.

12. Процедура оцінки впливу на довкілля та можливості для участі в ній громадянськості.

Планована суб'єктом господарювання діяльність може мати значний вплив на довкілля, тому підлягає оцінці впливу на довкілля відповідно до Закону України «Про оцінку впливу на довкілля». Оцінка впливу на довкілля — це процедура, що передбачає:

- підготовку суб'єктом господарювання звіту з оцінки впливу на довкілля;

- проведення громадського обговорення планованої діяльності;

11². Якщо строк дії договору становить менше дев'яти місяців, за пакетами медичних послуг, визначених у главах 8, 15—26 розділу II цього Порядку, до фактичної вартості таких медичних послуг за місяць застосовується коефіцієнт, який обчислюється за формулою

9/N,
де N — кількість місяців строку дії договору.».

2. Пункт 116¹⁷ після слів і цифр «з квітня 2020 року» доповнити словами і цифрами «(для закладів, визначених пунктом 1² постанови Кабінету Міністрів України від 28 березня 2018 р. № 391 «Про затвердження вимог до надавача послуг з медичного обслуговування населення, з яким головними розпорядниками бюджетних коштів укладаються договори про медичне обслуговування населення» (Офіційний вісник України, 2018 р., № 43, ст. 1528) — з липня 2020 року)».

3. У пункті 116¹⁸:

1) абзац перший після слів «за програмою медичних гарантій» доповнити словами «, який подається закладами охорони здоров'я НСЗУ в місячний строк після укладення договору з НСЗУ відповідно до цієї глави»;

2) абзац шостий викласти в такій редакції:

«Розміри часток глобальної ставки та ставки за результатами виконання договору встановлюються таким чином:

Місяць	Частка глобальної ставки (PPGplan), відсотків	Частка ставки за результатами виконання договору (PPGplan), відсотків
Липень	100	0
Серпень	100	0
Вересень	100	0
Жовтень	90	10
Листопад	80	20
Грудень	70	30».

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 12 серпня 2020 р. № 710
Київ

Про затвердження розміру страхового запасу природного газу на 2020 рік

Відповідно до частини шостої статті 12 Закону України «Про ринок природного газу» Кабінет Міністрів України постановляє:

Установити, що у 2020 році постачальники природного газу створюють страховий запас природного газу у розмірі нуль відсотків запланованих місячних обсягів поставки постачальником природного газу споживачам на наступний місяць.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

- аналіз уповноваженим органом звіту з оцінки впливу на довкілля, будь-якої додаткової інформації, яку надає суб'єкт господарювання, а також інформації, отриманої від громадськості під час громадського обговорення, під час здійснення процедури оцінки транскордонного впливу, іншої інформації;

- надання уповноваженим органом мотивованого висновку з оцінки впливу на довкілля, що враховує результати аналізу, передбаченого абзацом п'ятим цього пункту;

- врахування висновку з оцінки впливу на довкілля у рішенні про провадження планованої діяльності, зазначеного у пункті 14 цього повідомлення.

У висновку з оцінки впливу на довкілля уповноважений орган, виходячи з оцінки впливу на довкілля планованої діяльності, визначає допустимість чи обґрунтовує недопустимість провадження планованої діяльності та визначає екологічні умови її провадження.

Забороняється розпочинати провадження планованої діяльності без оцінки впливу на довкілля планованої діяльності.

Процедура оцінки впливу на довкілля передбачає право і можливості громадськості для участі у такій процедурі, зокрема на стадії обговорення обсягу досліджень та рівня деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля, а також на стадії розгляду уповноваженим органом поданого суб'єктом господарювання звіту з оцінки впливу на довкілля.

На стадії громадського обговорення звіту з оцінки впливу на довкілля протягом щонайменше 25 робочих днів громадськості надається можливість надавати будь-які зауваження і пропозиції до звіту з оцінки впливу на довкілля та планованої діяльності, а також взяти участь у громадських слуханнях. Детальніше про процедуру громадського обговорення звіту з оцінки впливу на довкілля буде повідомлено в оголошенні про початок громадського обговорення.

13. Громадське обговорення обсягу досліджень та рівня деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля.

Протягом 20 робочих днів з дня оприлюднення цього повідомлення на офіційному веб-сайті уповноваженого органу громадськість має право надати уповноваженому органу, зазначеному у пункті 15 цього повідомлення, зауваження і пропозиції до планованої діяльності, обсягу досліджень та рівня деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля.

Надаючи такі зауваження і пропозиції, вкажіть реєстраційний номер справи про оцінку впливу на довкілля планованої діяльності в Єдиному реєстрі з оцінки впливу на довкілля (зазначений на першій сторінці цього повідомлення). Це значно спростить процес реєстрації та розгляду Ваших зауважень і пропозицій.

У разі отримання таких зауважень і пропозицій громадськості вони будуть розміщені в Єдиному реєстрі з оцінки впливу на довкілля та передані суб'єкту господарювання (протягом трьох робочих днів з дня їх отримання). Особи, що надають зауваження і пропозиції, своїм підписом зазвичай свою згоду на обробку їх персональних даних. Суб'єкт господарювання під час підготовки звіту з оцінки впливу на довкілля зобов'язаний врахувати повністю, врахувати частково або обґрунтовано відхилити зауваження і пропозиції громадськості, надані у процесі громадського обговорення обсягу досліджень та рівня деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля. Детальна інформація про це включається до звіту з оцінки впливу на довкілля.

14. Рішення про провадження планованої діяльності.

Відповідно до законодавства рішенням про провадження даної планованої діяльності буде Висновок з оцінки впливу на довкілля про допустимість провадження даної планованої діяльності, що видається Департаментом екології та природних ресурсів Закарпатської обласної державної адміністрації.

15. Усі зауваження і пропозиції громадськості до планованої діяльності, обсягу досліджень та рівня деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля, необхідно надсилати до

Департаменту екології та природних ресурсів Закарпатської ОДА, за адресою: 88008 м.Ужгород, пл. Народна, 4, тел./факс (0312) 61-67-01, e- mail: central@ecozakarp.at.gov.ua, контактна особа Урись Ігор Омелянович.

